

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

3

динара

БРОЈ
1129

17.VIII 1973. • ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ • ГОДИНА XXXIV

НОВЕ АВАНТУРЕ ДЕТЕКТИВА ЂУРЕ

ОВАМО
УКРАДЕНЕ
БРКОВЕ ЈЕР ЋЕ
КОКИК ИНАЧЕ ДА
ОПАЛИ ИЗ ЏЕ-
ФЕРДАРА!

ЏОН ФЛЕМИНГ

ВРХОВНИ СУДИЈА
ЕНГЛЕСКЕ
БИО ЈЕ ЧЛАН
ПАРЛАМЕНТА
14 ГОДИНА
А НИКАД У ЊЕМУ
НИЈЕ
ПРОГОВОРИО
НИ РЕЧИ.

ВЕЛИКО СЛАНО ЈЕЗЕРО

У ЛАРНАКУ,
НА КИПРО,
ПОТПУНО ПРЕСУШИ СВАКОГ
ЛЕТА
ОСТАВЉАЈУКИ НА ДНУ
ДЕВЕТЕ НАСЛАГЕ
ЧИСТЕ МОРАКЕ
СОЛИ.

ЕМИЛ РАДЕГУНТ

(1801-1871)
ИЗ БЕЧА
ЖЕНИО СЕ ЧЕТИРИ ПУТА.
ПРВА ЖЕНА,
МАРИЈАНА,
РОДИЛА МУ ЈЕ
ДВОЈКЕ,
ДРУГА, КОНСТАНЦА,
ТРОЈКЕ,
ТРЕЋА, ТЕРЕЗИЈА,
ЧЕТВОРКЕ
И ЧЕТВРТА, АНА,
ПЕТОРКЕ.

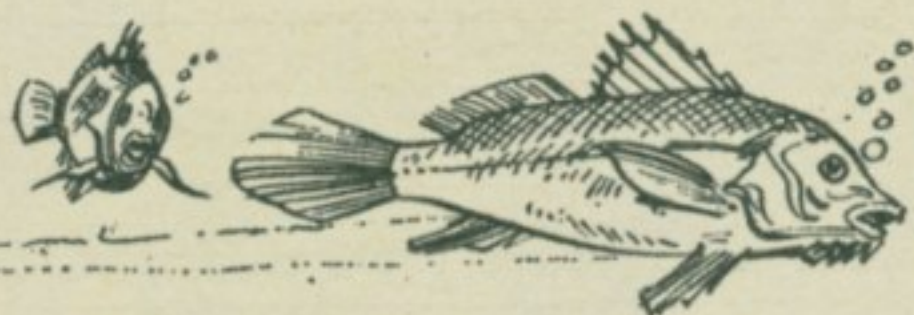
КРОМПИР

КОЈИ
СВОЈИМ ИЗГЛЕДОМ
ПОДСЕКА НА
ПАТКА
ИСКОПАО ЈЕ У СВОЈОЈ
БАШТИ РАЛФ АРАНДЕЈЛ
ИЗ СЕНДОВАЛА.
(САД)

ЈЕДНА

ЦРНА ЧЕМЕРИКА

У КУЋИ
МЕРИ ВОРИК
ИЗ
РОСАЛТОНА
(САД)
ЦВЕТАЛА ЈЕ
СВАКЕ ЗИМЕ
52 ГОДИНЕ.

РИБА-ДОБОШАР

КОЈА ЖИВИ У ВОДАМА
ЗАПАДНОГ
АТЛАНТИКА
ИСПУШТА ЗВУК
СЛИЧАН ЗВУКУ ДОБОША
КОЈИ СЕ ЧУЈЕ НА УДАЉЕНОСТИ
ОД ПРЕКО 20 МЕТРА.

1129

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● проблем несташнице станова
мучи и Швеђане. Зато су њихови
архитекти недавно пројекто-

вали нови тип кућа у којима са-
мо купатила имају чврсте зидо-
ве, док су остали направљени од
специјалног материјала у обли-
ку панела који се по жељи и по-
треби лако могу померати.

● у кинеској књижевности VII
века помиње се да су ютисци
прстију најбоље средство за и-
дентификовање. Закон Јунг Хву-

ја одређивао је да се на сваки
документ морају ставити и отис-

ци прстију „јер је отисак прсти-
ју код сваког човека другачији и
не мења се док он је жив“.

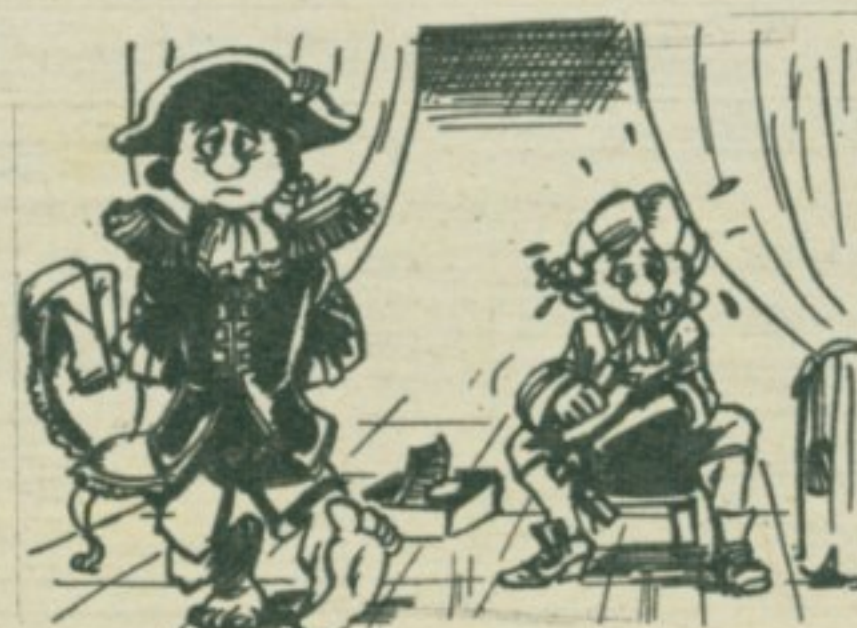
● прстац или морска дагула је
једна врста шкољке која живи у
Јадранском мору. Име је добила
по томе што има облик урме, да-
гуле.

● када би човек, сразмерно сво-
јој величини, скакао као скака-
вац, онда би био у стању да ско-
чи у даљину потово 92 метра.

● наш војвода Стеван Шупљи-
кац (1786—1848) био је једно
време ађутант Наполеоновог
маршала Мармона.

● Варда Склар, који је у X ве-
ку био византијски управник у
Скопљу, регулисао је реку која
протиче кроз овај град. По њему
је она и добила име.

● први коњ, назван еохипус, био
је велик као данашња лисица а
живео је пре 60 милиона година.

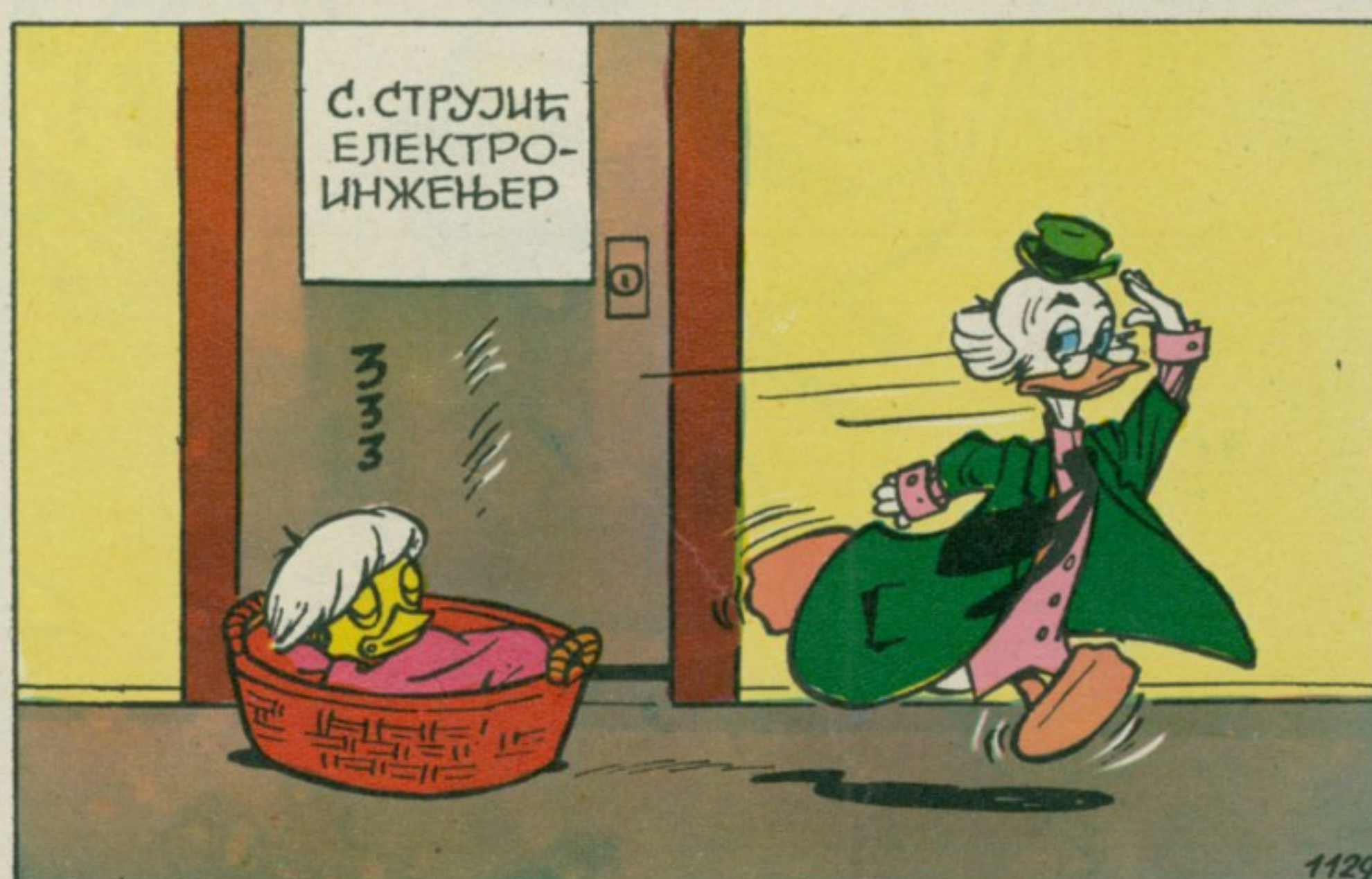
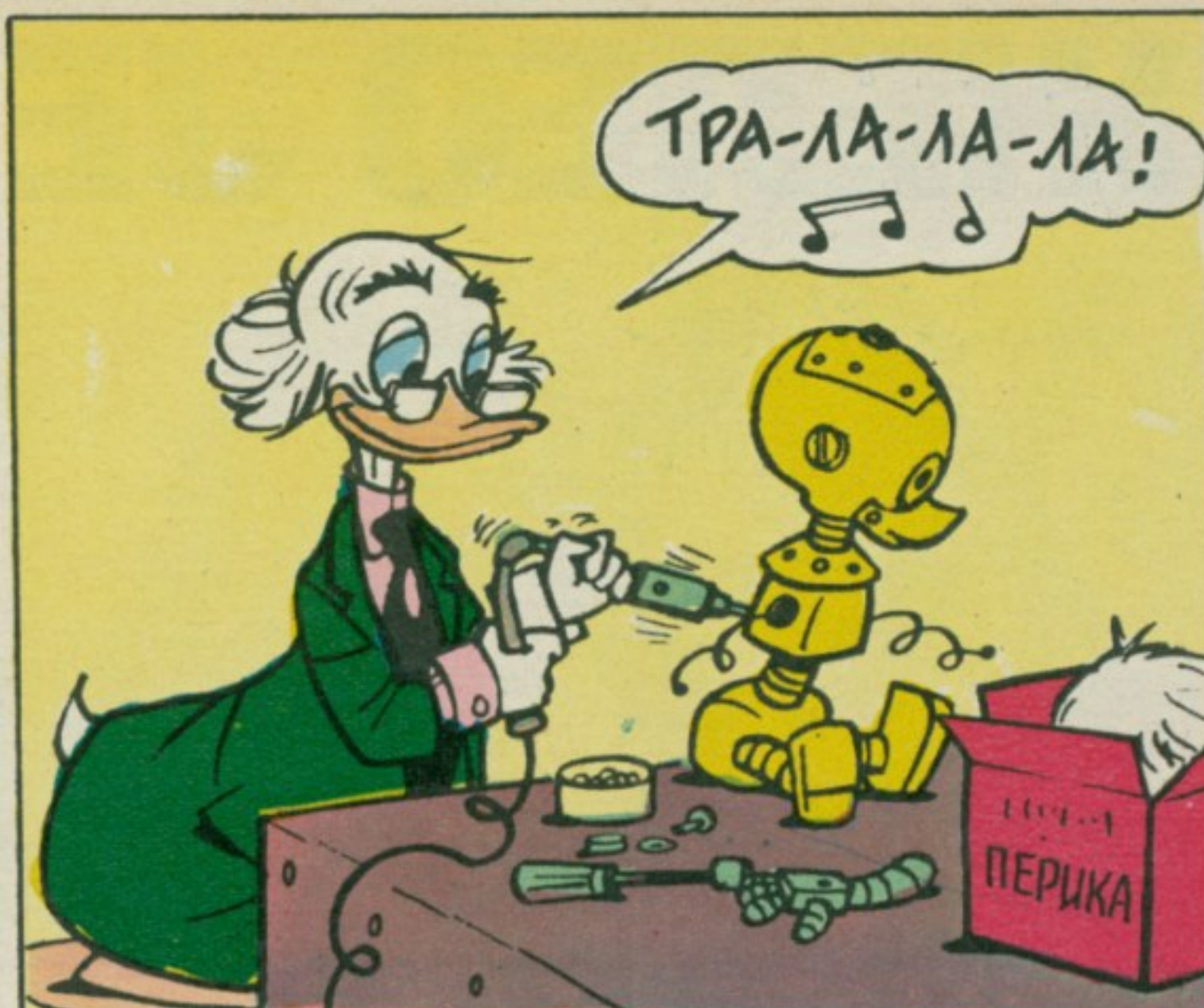
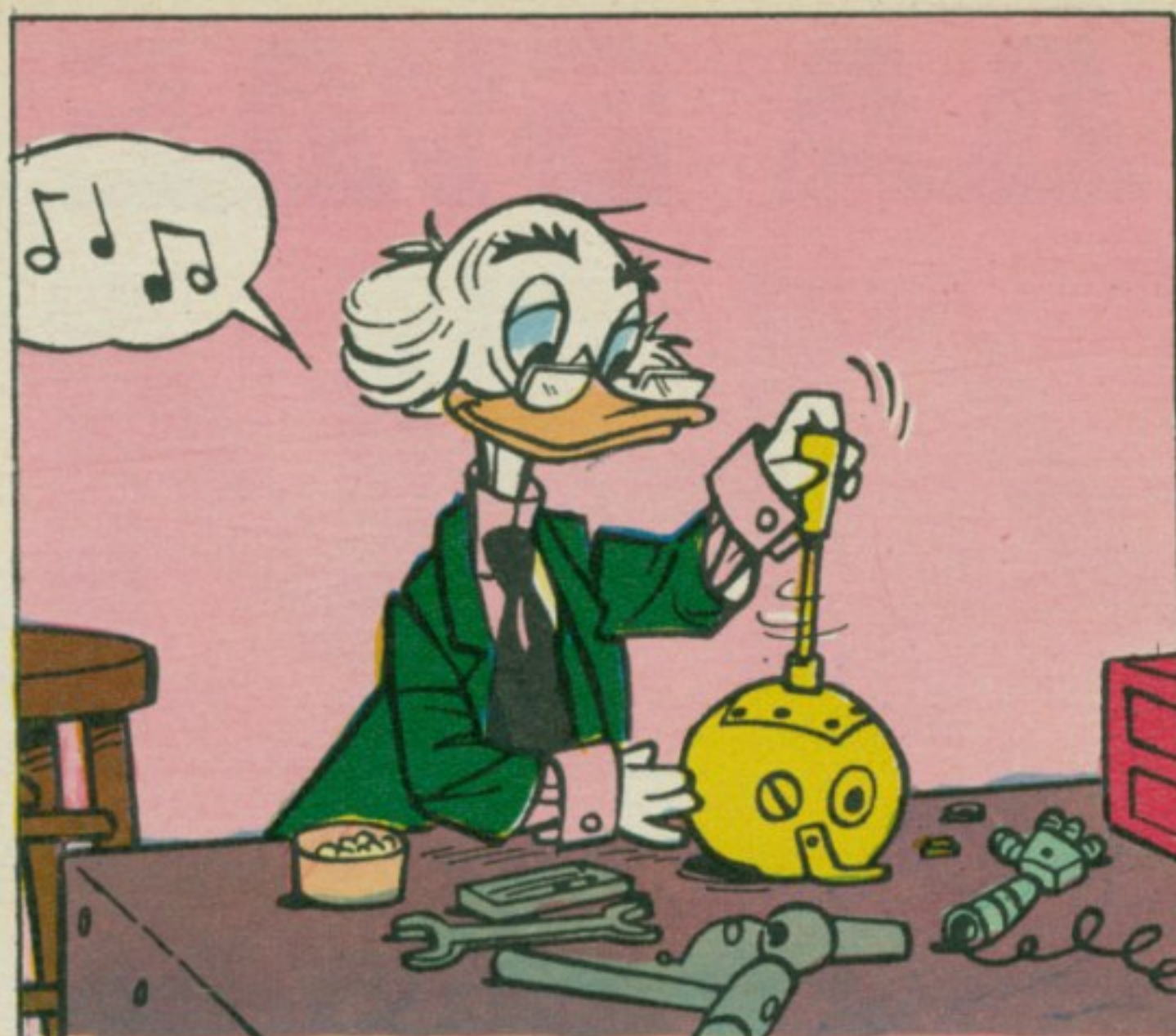
● на Масачусетском универзи-
тету професори су се досетили
како да привуку студенте на пре-
давања о великим класицима.
Објавили су да ће уз овако такво

предавање давати и одговарају-
ћи филм. Тако су уз предавање
о Есхиловом „Агамемнону“ и
Шекспировом „Магбету“ укљу-
чили филм „Кум“ и читав тај
кратки курс назвали „Гангстери
у филму и литератури“.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

ЖЕЛЕО ЈЕ ДА БУДЕ ХУДИНИ

— ТИ СИ ВАРАЛИЦА — ВИКАО ЈЕ НЕМАЦ ТОРЕЛИЈУ. — АКО СИ ПРАВИ МАЋИОНИЧАР, НИЈЕ ТИ ТЕШКО ДА РАЗБИЈЕШ ДАСКУ ГЛАВОМ.

Велики грамофон с трубом одсвирао је „Рамону“. На сцену је ступио Торели.

Најпре он вади пет белих лоптица из уста. Публици показује да ту нема никаквог трика, на себи има кошуљу без рукава. Из левог уха одмах затим извлачи танку дугачку врпцу хартије, извлачи, извлачи све док публика не повиче: „Доста! Доста!“. Нови покрет кроз ваздух и у рукама држи белу мараму. Испод ње је јаје, то сви лепо виде. Неколико покрета руком изнад мараме и у руци му је — голуб!

На реду је четврта нумера маџионичара Торелија. Али, њу никада није стигао да изведе.

На улазу у циркуску шатру појавила су се три немачка војника. Један од њих пришао је Торелију, упро прст у њега и довикнуо смејући се својим друговима: „Корида! Корида!“. Ништа не разумевајући Торели је стајао и чекао, а Немац је пришао првом реду, дохватио празну клупу и поставио је усправно испред маџионичара. Жена-бацач ножева знала је нешто немачки и кад је гласно превела шта траже од њега сви су у циркусу били запрепашћени.

Морао је дрвену клупу, дебелу два прста, да разбије — главом! Шатра је опустела.

**НИСАМ
ВЕЖБАО!**

Торели је био добар маџионичар. Путујући Југославијом и по суседним земљама увек се трудио да научи неки непознат трик и обогати

своју вештину новим тајнама. Желео је, наравно о томе није ником причао, да једног дана достигне Худинија, највећег маџионичара света. Звао се Милун Тодоровић, али то је било исувише обично име за његов посао, па је себи изабрао ново — Торели. Међу својим колегама из циркуса заузимао је почасно место. На свим плакатима који су најављивали циркус „Таса Влајић“ писало је крупним словима: велики маџионичар Торели. Тако је било и овог спарног августовског дана 1941. кад су подигли шатру у србијанском градићу Обреновцу. Испред шатре постављен је велики картонски плакат: Два сата невиђене представе. За оне са јаким живцима. Чувени маџионичар...

Војник је чврсто ухватио Торелија око паса. Имитирао је бика вичући на сав глас: Му-у-у-у! Његови другови одушевљено су запљескали...

— Нисам ту тачку никад припре-

**САКРИЈТЕ
ОГЛЕДАЛО!**

Пет артиста стајало је беспомоћно: власник циркуса Таса Влајић, акробата звани Човек од гуме, жена-бацач ножева и њен храбри партнер, човек с флашама који је бацао у круг по шест флаша тако брзо да је изгледало како саме круже ваздухом. Торели је гледао у њих, они у њега. Кад је Немац извукао револвер, човек с флашама је завапио:

— Торели, спасавај нас! Ови ће нас побити! Спасавај, бурасеру! Маџионичар је оклевао.

Ударац дршком револвера по глави био је знак да Немац нема намеру да одустане од оног што је замислио.

Залетео се и челом ударио у дрвену клупу. Ништа! Погледао је према Немцу. Овај га је и даље држао на нишану. Поново се залетео и опет и опет. Ко зна колико је пута маџионичар ударио главом у дебелу даску док се није чуо прасак. Клуна је била разбијена...

Следећа двадесет и четири часа Торели је лежао на асури у шатри. Био је у дубокој несвести. Човек од гуме је понављао:

— Јадник! Јадник!

Жена-бацач ножева плакала је. — Торели је јунак, спасао нас је све. Кад дође себи не смео му никако дати да се види у огледалу. Уплашиће се.

**СВЕ ЈЕ
ЗАБОРАВИО**

Артистичка група „Таса Влајић“ кренула је на пут чим је Торелију било мало боље. Наставили су да на периферији градова разапињу своју шатру, деца су као и пре трчала за њиховим колима, али све је ипак било другачије него пре. На плакату је било пребрисано оно Торели — велики маџионичар. Јер, Торели то више није био. Овај четрдесет петогодишњи човек није више знао ниједан маџионичарски трик! Једноставно, све их је заборавио. Потрес мозга који је задобио разбијајући главом дрвену клупу, покидао је нити сећања. Само једно није заборавио, књигу коју је прочитао још као дечак. Била је то књига о Худинију, највећем маџионичару који се икад родио!

Другови су наставили да га воде са собом иако више није могао да наступа и зарађује.

Умро је у Београду 1946. на Старом сајмишту где је провео последње дане. Имао је само једну жељу: да буде сахрањен као „Маџионичар Торели“. И пријатељи, међу којима је био и Таса Влајић, тада већ кафеџија на Чубури, то су му и испунили.

Б. П.

★ ХЕРОЈИ ДРУГОГ СВЕТСКОГ РАТА ★

ТАЧНО У ШЕСТ!

ЧЕКАЊА МУ ЈЕ ВЕЋ БИЛО ДОСТА КАД ЈЕ ОДЈЕДНОМ ОСЕТИО НЕЧИЈУ РУКУ НА РАМЕНУ. ОБРАДОВАН ОКРЕНУО СЕ И ОД ОНОГ ШТО ЈЕ УГЛЕДАО — СЛЕДИО СЕ!

Поштар Фране упутио се предвече ка познатом загребачком бифеу „Иво“. Код куће је рекао да ће мало прошетати пре но што оде на железницу где је радио као поштански службеник, а у ствари имао је састанак. Тог дана јављено му је да ће га вечерас у шест у кафани чекати Брко. Знао је да се иза овог надимка крије нека важна личност, али која то је само наслућивао.

Уз пут се неколико пута осврнуо да види не прати ли га неко јер му се у последње време више пута учинило да му је за петам полиција. Не, осим шетача и пролазника никакво сумњиво лице није приметио. Стигао је пред бифе. Полако је отворио врата, ушао и стао уз шанк. Наручио је флашу пива и погледао на часовник. До састанка је било још пуних тридесет минута!

ПОЋИТЕ СА МНОМ!

Испио је пиво и окренуо леђа шанку да осмотри просторију. Преко пута неколико устаха било је стојећи и разговарало. „Ови нам баш нису били потребни“, помислио је. Остала лица обична, као у свакој кафани.

Опет је бацио поглед на сат. Прошло је тек пет минута. Насуо је себи још једну чашу и све чешће почео да се осврће према улазним вратима. Прошло је следећих пет минута, па још толико. Још га нема! Па наравно кад још нема шест — умиривао је себе. Не сме бити нервозан. Док чека може наручити још нешто. Таман је зауставио да позове келнера кад је наједном осетио нечију руку на рамену. Сигурно Брко, помислио је. Како га нисам приметио кад је ушао? Окренуо се спреман да се осмехне, али од оног што је угледао, скленио се. Испред њега уместо Брке стајао је човек кога је у овом тренутку најмање желео да види, чувени агент загребачке полиције Кошта.

Знао је да мора реаговати брзо. Ако Кошта примети да је уплашен или збуњен, пропао је. Зато се мирно окренуо шанку као да је у питању била забуна а то, бар по кафанама, није реткост. Али, ускоро је схватио да од ове игре нема ништа. Полицајац му је поново ставио руку на раме и овог пута показао му службену легитимацију.

— Пођите са мном! — наредио је.

— Али, господине, сигурно је посреди забуна — покушавао је Фране да изврда знајући шта га чека ако стигне у полицију. — Ја нисам тај за кога ме сматрате. — Међутим, Кошти није било до разговора.

— Биће боље за вас ако послушате и одмах кренете из бифеа — упозорио га је.

Фране кришом баци поглед на часовник: још само пет минута до шест. Сваког часа Брко може ући. Шта да ради?

КЛОПКА ЗА БРКУ

Наставио је да убеђује агента да га је заменио с неким не би ли добио у времену.

— Не варам се ја — изнервирао се агент и прешао на „ти“. — Него, полази са мном, па тамо објашњавај ко си и шта радиш овде!

Фране се укочио од једне помисли: шта ако је полицију неко обавестио за састанак и они знају да ће доћи и Брко? Не, то је немогуће, у том случају не би овде био само један агент већ цела чета. Наједном му је било јасно шта треба да ради. Донео је одлуку. Кренуће с агентом. Јер, Брку познаје сваки загребачки полицајац и кад уђе лако ће га препознати. А може се десити да Брко ништа не примети и крене право ка њему. Тада ће бити готов, улетеће право у руке Кошти... Кренуће из бифеа, па шта буде. Брко ће мало причекати, видети да је састанак пропао и отићи. Тако је много боље...

У том тренутку врата су се отворила и у кафану је ушао Брко!

ДИРЕКТ У БРАДУ

— Одмах полази, чујеш ли — агент је грубо гурнуо Фране. Све очи биле су упрте у њих двојицу. Група устаха, на свега неколико метара од њих, била је спремна да се умеша. Поштар је почео гласно да се одупире и објашњава. Надао се да ће Брко схватити ситуацију, изаћи на улицу и нестати у гомили пролазника.

Али, Брко није изашао. И даље је стајао крај улазних врата хладан и незаинтересован као човек кога се све то ништа не тиче. Зар

је могуће да ништа не разуме! Кошта је зграбио Фране за мишицу и повукао према вратима. Сваки нови корак представљао је све већу опасност за његовог пријатеља. Фране покушава да му да последњи сигнал за опасност и виче да је он исправан грађанин у државној служби и какав је то начин! Ништа! Брко је и даље остао непомичан и одсутан као да је километрима удаљен одатле. Фране је решио да учини последње што је могао да га спасе. Проћи ће поред друга леђима њему окренут, па ће и Кошта то исто морати да уради јер га чврсто држи.

Није стигао ни реч да изусте.

Све се одиграло фантастичном брзином. Усташе нису стигле још ни да се приберу, а Брко је већ зграбио Фране за руку и излетео са њим напоље према Петрињској улици. Иза њих је остао метеж!

Док су усташе схватиле да је испред њиховог носа непознат човек ослободио ухапшеног, два човека нестала су у маси света.

Чим су се мало удаљили, успорили су корак и наставили мирно као два шетача. Тада се Брко обрати Франу:

— Морамо се раздвојити,

них погледа, седео је Брко. На себи је имао поштанску униформу коју му је набавио Фране.

Сутрадан рано ујутру кад су стигли на сплитску станицу напустио је вагон и ускоро су Италијани због тога имали велике главобоље. Није било дана а да Брко не изведе нову оружану акцију...

Тек касније Фране је сазнао ко се крије иза надимка Брко. Био је то металски радник Раде Кончар, секретар Централног комитета Комунистичке партије Хрватске, човек чија је глава била уцењена на 100.000 куна...
Б. П.

Кад су се сасвим приближили вратима, Брко је изненада муњевитим ударцем лупио песницом агента посред лица...

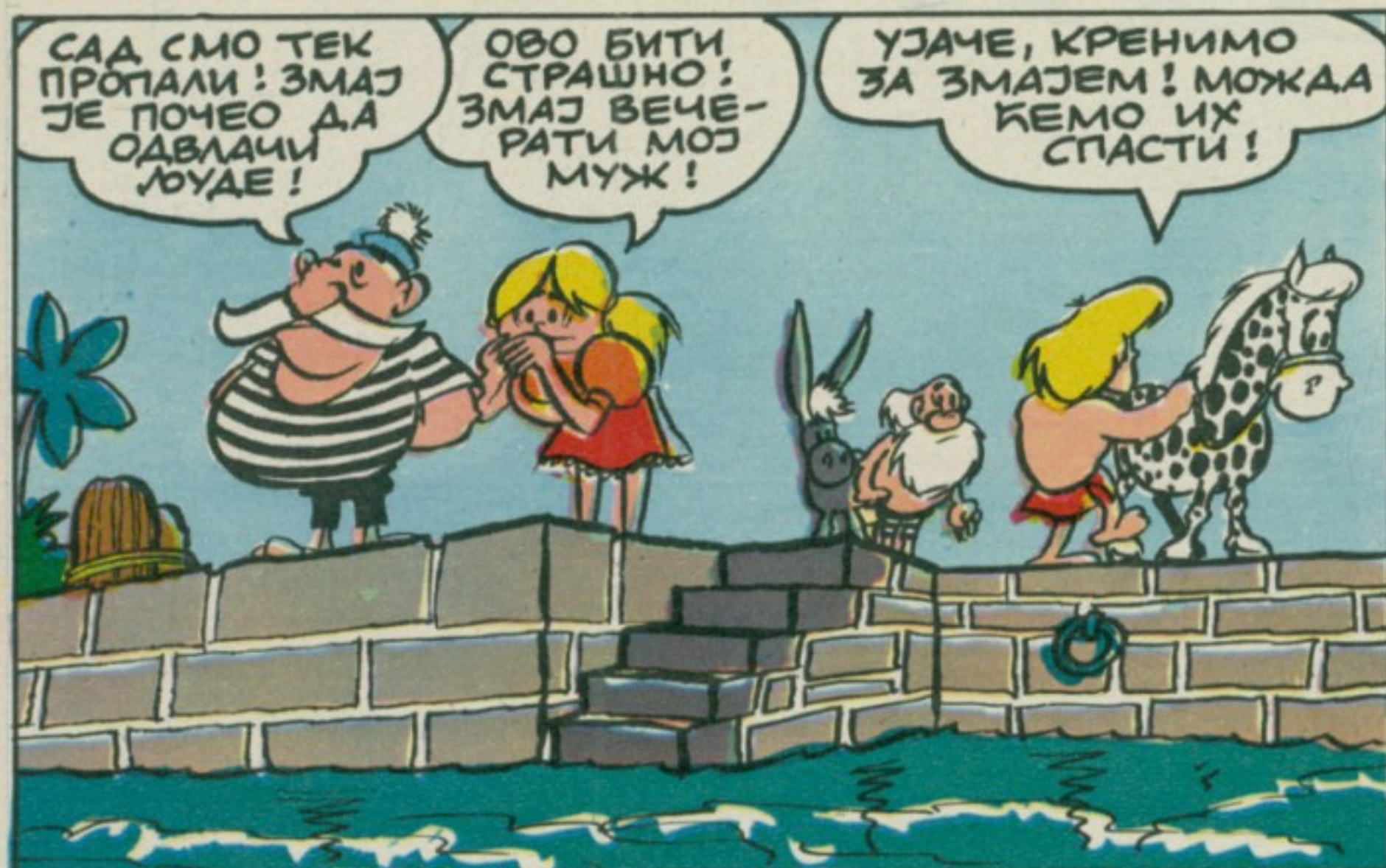
Кришом је бацио поглед према Брку. Мора да је имао челичне живце, стајао је и даље мирно с изразом човека који само чека да прође ова гужва, па да седне и мирно испије своју чашу пред спавање.

А онда кад су се сасвим приближили вратима, Брко се изненада бацио напред. Једним муњевитим ударцем лупио је песницом агента посред лица и овај се као клада простро по земљи.

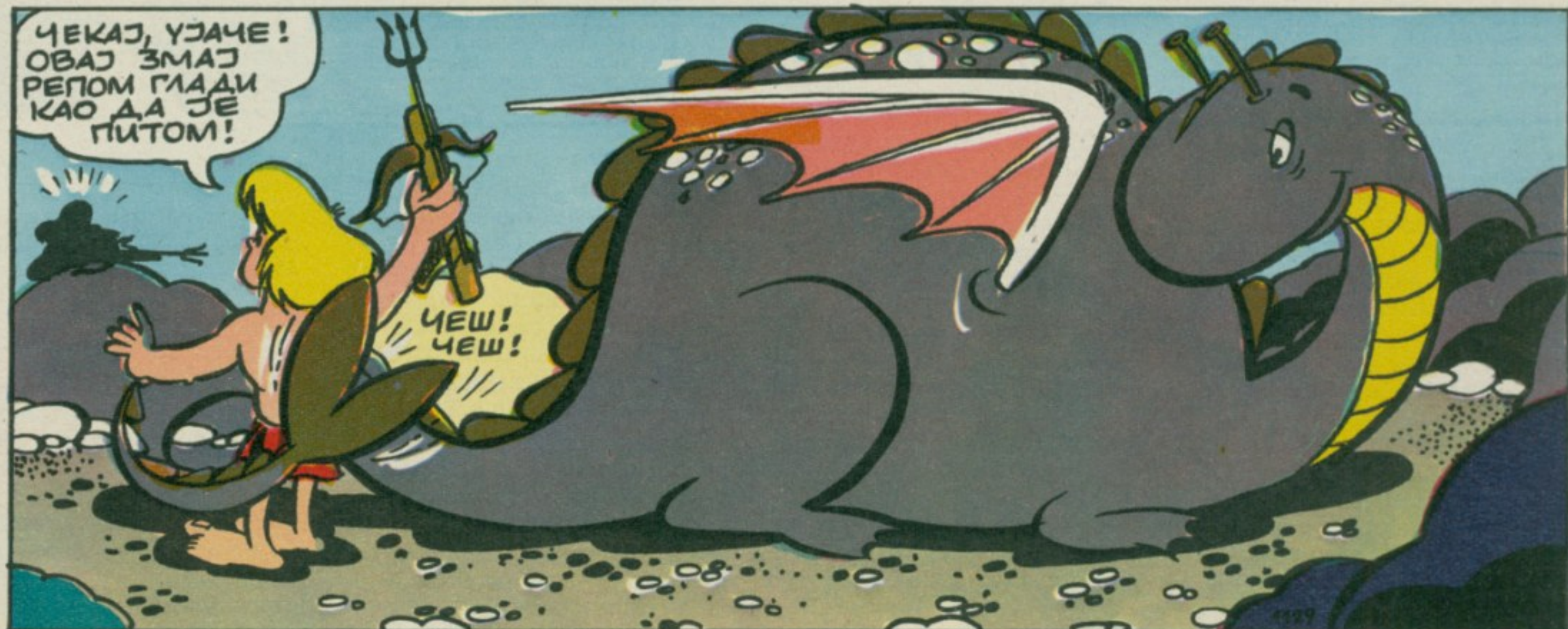
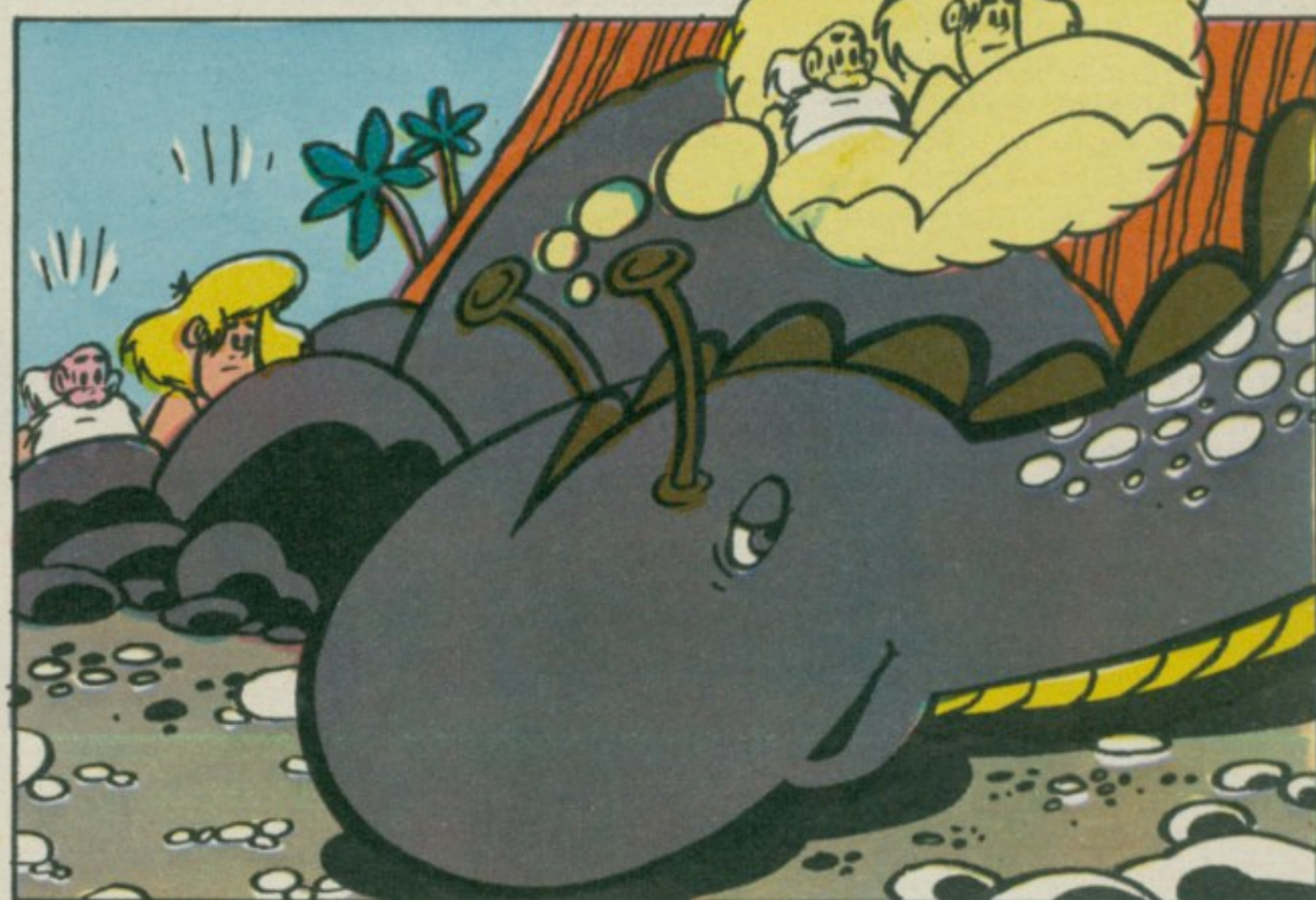
ја ћу једном, а ти другом страном улице. Састанак кроз један сат на железничкој станици...

☆☆☆

Око двадесет часова те октобарске вечери 1941. загребачки колодвор напустио је као део редовног путничког воза Загреб — Сплит и један поштански вагон. Иза велике гомиле пакета, потпуно заклоњен од непожељ-

Али ДИКАН и ВУКОЈЕ НЕ ЗНАЈУ ДА ЗМАЈ ИМА НА ГЛАВИ НЕКУ ВРСТУ РАДАРА КОЈИ ГА БУДИ У СЛУЧАЈУ ОПАСНОСТИ...

БИЋУ КРАЉ МАКЕДОНИЈЕ!

У малом салону дворског саветника Рибичке у Бечу стајали су нагнути над мапом једна веома лепа девојка и један ружан кратковид млад човек у униформи хусарског капетана. Девојчина рука клизила је по карти и повремено се заустављала упирући кажипрст у поједине тачке.

— Монастир... Ускуб... Калканделе... — изговарала је она убедљивим гласом — то ће бити наша краљевина!

— Да, драга моја Камила — одговарао је хусарски капетан жмиркајући — како си ти све то лепо смислила!

— А ти ћеш бити први македонски краљ Лев I, зар не драги Полди?

— Нисам о томе ни сањао све док ми ти ниси дала идеју, а сада ни о чему другом и не размишљам. Али, шта ћемо, тамо је рат!

— Слушај, Полди, уместо да сањаш, треба што пре да одеш код Његовог Величанства цара Франје Јосифа и затражиш помоћ. Баш нам иде наруку што је Македонија у рату, о којој се све више прича и пише.

Овај разговор, ко зна који по реду на ту тему, вођен је у лето 1915, усред I светског рата, између Камиле Рибичке, старије саветнице већери и хусарског капетана Леополда од Сакс-Кобург Готе, сина принца Фи-

липа и принцезе Лујзе, кћерке белгијског краља Леополда II.

Миљеник дама

Детињство хусарског капетана племените лозе протекло је тужно поред неуравнотеженог оца и мајке чији су љубавни скандали бацали у бригу три европске династије. Они су се рано растали и Леополд није имао много везе с њима. Мајка је живела у Паризу са мађарским грофом Гезом Матачићем—Кегљевићем и правила дугове, отац је стао на путовања.

Није чудо што син таквих родитеља није испео сасвим како треба. Поред ружне спољашности Леополд од Сакс-Кобург Готе био је поводљив, смушен, неуравнотежен, укрућен и сујетан. Хусарски капетан уображавао је да је достојан наследник Дон Жуана, вероватно што су му жене отворено показивале своју наклоност. Јер, осим што је носио једно од најславнијих европских имена, капетан Леополд био је бескрајно богат.

Негде у зиму 1913. године на једном дворском балу капетан Леополд запазио је Камилу Рибичку. Одмах се

Принц Леополд поступио је веома непромишљено када је пристао да се са Камилом види насамом. Свађа је трајала око сат, а онда су се зачули револверски хици...

заљубио до ушију и распицао ко је она. Лакнуло му је кад је чуо да лепотица није из највиших кругова и сместа је послао свог кочијаша Франца да уговори тајни састанак.

Франц је добио налог да госпођици Камилу, као и толиким девојкама пре ње, каже како је његов господар принц од Сакс-Кобург Готе очекује код извесне госпође Хановер. Но, Камила је одбрусила:

— Ако ваш господар жели да ме види, нека дође у кућу мога оца!

Уместо да после овога заборава лепу Камилу, Леополд је суградан наредио кочијашу да вози право у кућу саветника Рибичке. Франц је само вртео главом знајући да из овога може да се изроди свашта.

И заиста, када је једном ушао у дом Рибичкиних, Леополд из њега више није избијао. Дочекиван је као најдражи гост, Камила се по

нашала као да је лудо заљубљена, а њена мати ковала је планове како да ту вецу, неприличну због разлике у пореклу, озваничи.

Двоје младих редовно се појављивало заједно на јавним местима, Леополдове кочије виђане су свуда по Бечу. У лето 1915. читав Беч зуцкао је како ће сигурно доћи до венчања. Леополд и Камила били су главна тема свих салона, само тата Рибичка није ни о чему имао појма и даље верујући да је у питању обично пријатељство.

Али, Камила је у свом нестрпљењу начинила грешку. Она је, као и читав свет, доста слушала о Балкану и рату, па јој је пало на ум да би лако, уз помоћ Франје Јосифа, могла да постане краљица неке балканске земље која још нема владара. Избор је пао на Македонију.

Дега боли унука

Лако је успела да убеди свог поводљивог и колебљивог удварача како Македонија само чека да добије краља и да је провиђење за тог краља одредило баш њега чија је лоза већ дала више крунисаних глава. Убедила га је и да похита свом рођаку цару Франји Јосифу.

Речено — учињено и кочија капетана Леополда зашкрипала је једног дана на белом шљунку дворца у Шенбруну. Франја Јосиф примио га је срдечно у свом приватном кабинету. Он је крутог хусарског капетана волео као што би деда волео унука. После уобичајених учтивих фраза Леополд је прешао на ствар.

Ваше Величанство, имам једну молбу!

— О чему се ради, драги мој? Да није у питању твоја мати?

— Не, реч је о нечем много важнијем. Редовно читам извештаје с фронта и са радошћу видим да наша војска има успеха. Размишљао сам о нечему, Ваше Величанство, — ту Леополд приђе карти која је висила на зиду и показа Македонију — било би добро да се овде нешто уради!

— Да, а шта?

— Да се начини држава. Ваше Величанство, бићу искрен. Ова лепа земља, од

Шаре до надомак Солуна и од Пирине до Кораба, треба да добије краља и ја бих, опростите на нескромности, предложио самог себе!

Срам ће било?

— Ценим твоју искреност, па ћу ти и ја исто тако одговорити. За краљицу те државе ти би, свакако, изабрао Камилу Рибичку!

— Ваше Величанство је добро обавештено.

— Срам те било! — прасну стари цар. — Те глупости ти је она тутнула у главу! Па, тебе би после три дана најурили из Македоније без обзира на нашу подршку. Пронађеш неку тамо сумњу у госпођицу и одмах хоћеш да буде краљица! Леп би ми ти владар био! О Македонији као о некој засебној краљевини нема ни говора, тамо се оукобљавају разни интереси. А и када би било, тебе не бих предложио за краља!

— Због мог приватног живота?

— Да! Треба да поведеш рачуна о себи, то дугујеш свом имену. Није у реду да ти се подсмева читав Беч.

Последице овог разговора брзо су се уочиле. Леополд је, без икаквог објашњења, једноставно престао да одлази својој љубљеној. На Камилу ватрена писма није одговарао и најзад га је дворски саветник Рибичка, који је коначно све сазнао, позвао на разговор.

Леополд је поступио прилично непромишљено када је пристао да се са Камилом види насамом. Разговор, односно свађа, трајала је око сат, а онда су се чула два револверска хица и крик. Када је престрашена породица улетела у салон, угледала је ужасан приказ. Леополд је, крвавог лица, лежао на леђима, а тик уз њега Камила. Први метак Камила је испалила у Леополда, други у себе. Она је остала на месту мртва, Леополд је изгубио оба ока.

Новине су са закашњењем објавиле да је извесна Камила Рибичка покушала атентат на принца Леополда од Сакс-Кобург Готе и тешко га ранила. Тако је ствар заташкана. Камила је тајно сахрањена, несудбени Лев I остао је инвалид, а Македонија је спасена оваких владара.

Д. Е.

7

— Драга моја, како си ти све то лепо смислила!

ЛЕТЊЕ ИГРЕ

1

ОДБРАНА ТВРЂАВЕ. — За игру су потребна два дужа штапа и један краћи (око 30 цм) и дебљи. У игри учествују два играча — један је бранилац а други нападач. Бранилац нацрта на земљи круг пречника 1 до 1,5 м и стане у средину круга. То је „тврђава“. Затим узме краћи штап, баца га у ваздух и пре него што падне на земљу треба да га лупи дужим штапом, и то јако да би што даље одлетео. Тамо где је штапић пао сад стане нападач и на исти начин баца штапић према „тврђави“. Ако штапић падне у круг, нападач добија поен. Бранилац може да одбрани ударац (али само својим штапом) и ако га одбрани он добија поен. Ако штапић промаши „тврђаву“ поен не добија ниједан од играча. Игра се док један играч не сакупи десет поена.

2

ОТМИЦА. — У игри може да учествује више од пет играча. Сви играчи вежу очи сем вође који сад издваја једног од играча — то је отети. Тада даје знак за почетак игре и сви играчи везаних очију почињу да се траже. Опицавањем се препознају, али не изговарају гласно ниједије име све док неко од њих не закључи ко недостаје. Ко први погоди ко је „отет“ каже гласно његово име. Ако је погрешно испада из игре а ако је погодио постаје сад он вођа.

Напомена: вођа мора да пази на играче да се неко не удари о вид или дрво или да се превише не удаљи од осталих играча. Тада вођа викне: „стани!“ и сви играчи стају, а вођа ћутке прилази оном играчу који је у опасности и усмерава га према осталима.

АКО СИ У СЕЛУ ИЛИ ПЛАНИНИ, АКО СИ НА МОРУ ИЛИ ЈЕЗЕРУ, УКРАТКО, АКО СИ БИЛО ГДЕ НА ЛЕТОВАЊУ, ПОЗОВИ СВОЈЕ НОВЕ ДРУГОВЕ И ДРУГАРИЦЕ ДА ОДИГРАТЕ ЈЕДНУ ОД ЗАБАВНИКОВИХ ИГАРА.

4

ГУСАРИ И ТРГОВЦИ. — Играју две екипе и то у води — једни су гусари, а други трговци. Трговци имају душек за плажу, то је брод, и једну велику лопту за надувавање — то је роба. И гусари и трговци имају сваки по једну мању лопту. Гусари

мањим лоптама покушавају да збаце велику лопту са душека. Ако лопта погоди неког од играча тај испада из игре. Гусари имају право и руком да оборе лопту са душека, ако успеју да му се привуку. Ако их при том неко од трговаца примети и додирне, гусар мора да се повуче. После два додира испада из игре. Ако гусари оборе лопту — победили су, ако сви гусари испадну из игре победили су трговци.

3

СКОЧИ — КАМИЧАК. — Игра се на песку или земљаном дворишту или пољанчету. За игру је потребно наћи седам камичака различите величине или боје. На земљи се нацрта мрежа од 12 квадрата. Један играч жмури, а други распоређује камениће по пољима (могу се ставити и више каменића на једно поље). Затим играч који је жмурио сме да гледа распоређене камениће док други играч изброји до 20, а после тога поново зажмури. Сада други играч премести један камичак у друго поље, или два камичка промене места. Први играч мора да погоди шта је промењено у распореду камичака.

ВЛАДАВА А.С. - ВЛАДАВА Л.С.

5

КОРАВЕ ШКОЛИЦЕ. — Играју бар четири играча подељена у две екипе. Нацрта се школица као на слици. Полази се са места означеног крстићем и цело време игра се затворених очију. Пластица се баца од поља до поља и играч корачајући прелази целу школицу. Када обиђе цело поље, онда понови игру такође жмурићи, само сад скачући из поља на две, а затим на једној ноzi. Други играч из екипе има право да говори играчу који жмури у ком правцу да иде, односно скакуће. Кад погрешно, на ред долази играч друге екипе и тако наизменично.

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

ПРЕДАЈ СЕ, АДАМСОНЕ!

Ово је дело лудака! — помислио је наредник Томпсон када је угледао ноћног чувара Јана Рилија у локви крви, изрешетаног мецима

У недељу 15. фебруара 1970. тачно 39 минута после поноћи, аутоматско алармно звоно одјекнуло је полицијском станицом у Падзију у грофовији Јоркшир. Неколико секунди касније, шест полицијских кола појурило је ка млину Сани Бенк изван вароши. Био је то неуобичајен позив. Млин је био снабдевен специјалним „зрачним“ алармним уређајем који се није чуо на лицу места, већ само у полицији. Ако узбуна није била лажна, провалник је вероватно још био тамо.

Пет минута касније, полицајци су лупали на капију млинског дворишта да би привукли пажњу ноћног чувара. Није било одговора.

ТУП ЗВУК

Инспектор Бари Тејлор, висок, мршав човек смењих очију, већ је био одлучио да прескочи зид и уђе у двориште, кад му један наредник предложи да се најпре воки-токијем распитају ко држи кључеве од млина. Испоставило се да је то инжењер Џејмс Хер, који станује недалеко одатле. Пробуђен, Хер се на брзину обукао и са својим псом кренуо да отвори капију. Чим је од полиције сазнао у чему је ствар, пустио је пса и викнуо: „Тражи!“ Затим су се сви размилели по дворишту.

Инспектор Тејлор управо је прошао поред једне ниске дворишне зграде кад зачу туп звук — као да је неко са крова скочио на земљу. Сместа је окренуо своју упаљену лампу и на петнаестак метара од себе открио згрчену силуētu са машинском пушком.

— Баци пушку и предај се! — викнуо је.

Као одговор, пушка заштекта и инспектор се сруши на земљу.

Док је силуета хитро бегала у мрак, инжењер је прискочио Тејлору. Истовремено, наредник Кејт Томпсон покушао је да преко свог воки-токија позове амбулантну кола. Али, због неких ваздушних сметњи никако није могао да добије везу.

— Где је телефон? — упитао је.
— Овуда — одвратио је Хер, показујући руком. — У канцеларији ноћног чувара!

У канцеларији, Томпсон је нашао чувара, тридесет једногодишњег Јана Рилија, како лежи у локви крви. И тело и глава били су му изрешетани мецима. „Ово је дело лудака!“ помислио је.

Када је обавио разговор и вратио се у двориште, сазнао је да инспектору Тејлору више није потребна лекарска помоћ...

У међувремену, наредник Кејт Редклиф чуо је да је неко скочио са спољњег зида и дао се у потеру. Али, бегунац је имао сувише велику предност. Наредник га је

гонио све до друма, а онда га је препустио патролним колима. У том тренутку није ни слутио кога гони. Био је то онај исти криминалац који га је једном, пре много времена, избо ножем и за то добио три године затвора! Касније, када је сазнао, Редклиф није могао да се накаже што га је препустио другима.

ДОСТА ЈЕ ЗЛА!

У 5 ујутро, наредник Мајкл Тарнер возио је по предграђу Падзија кад му се учини да се крај пута, око сто педесет метара испред њега, нешто покренуло. Притиснувши гас, стигао је тамо управо на време да види бегунца како прескаче метар и по висок зид који је одвајао друм од поља.

Тарнер је искочио из кола, а за њим и виши инспектори Јанг и Бакем. Неколико секунди гледали су се са човеком који је вирио иза зида, држећи пушку чврсто уза се.

— Баци оружје и предај се! — узвикнуо је Јанг. — Нанео си доста зла!

Убица је био удаљен свега десетак метара и његово лице обасјано аутомобилским фаровима, сас-

вим се јасно видело. Полуотворене влажне усне висиле су му опуштено а очи, дубоко усађене испод косматих обрва, чудно су светлукале. Изгледало је као да Јангове речи уопште не допиру до њега.

Одједном, он одскочи и, нишанећи на полицајце, отрча низ падину у мрак. Јанг и Бакем прескочише зид и дадоше се у хајку, а Тарнер уђе у кола да позове појачање.

У року од неколико минута читаву област опколила су полицијска кола, фарова уперених на ливаду. Да би се добило више светлости чак су позвани ватрогасци и укључени резервни генератори. Пет стотина полицајаца и готово исто толико паса претраживало је сваки педаљ тла, а хеликоптери са стрелицама кружили су по небу. Али, било је узалуд: луди убица као да је у земљу пропао.

СУСРЕТ У ХОДНИКУ

Тог дана виши инспектор Јанг задовољио се само једним сендвичем за доручак и једним за ручак. Тек у два по подне подигао је поглед са фототеке полицијске станице у Падзију.

— Ово је човек кога смо видели на путу! — рекао је, показујући

једну фотографију. — Тридесет једногодишњи Нил Џорџ Адамсон. Осуђиван због провале, пљачке са покушајем насиља и, најзад, због напада на наредника Редклифа!

Полицајци су одмах успоставили везу са својим доушницима и већ у понедељак увече један од њих је јавио:

— Адамсон се налази у Колну, у грофовији Ланкашир!

Ланкаширској полицији није било тешко да пронађе скровиште убице. У 2.45 часова ујутро опкољена је приземна кућа у улици Хег Стрит у Колну. Зграда се купала у светлости рефлектора. Преко мегафона, један полицајац позивао је Адамсона да се преда. Одговора није било.

После двадесет минута, чекања, наредник Хенри Метјус притиснуо је кваку и отворио капију. Његова батеријска лампа прошарала је зидове ходника, а затим пала на једно ознојено, избезумљено лице. Два човека за тренутак су се посматрала. Дрхтавом руком, луди убица је почео да подиже пушку, нишанећи на своју трећу жртву.

— Не труди се, Адамсоне! — рекао је Метјус. — Готов си.

У том тренутку, неколико батеријских лампи обасја ходник. Заслепљен, убица је коракнуо напред као да ће напасти. Затим је испустио пушку и предао се.

Неколико дана касније, Нил Џорџ Адамсон је осуђен на доживотну робију и спроведен у Лидс на издржавање казне.

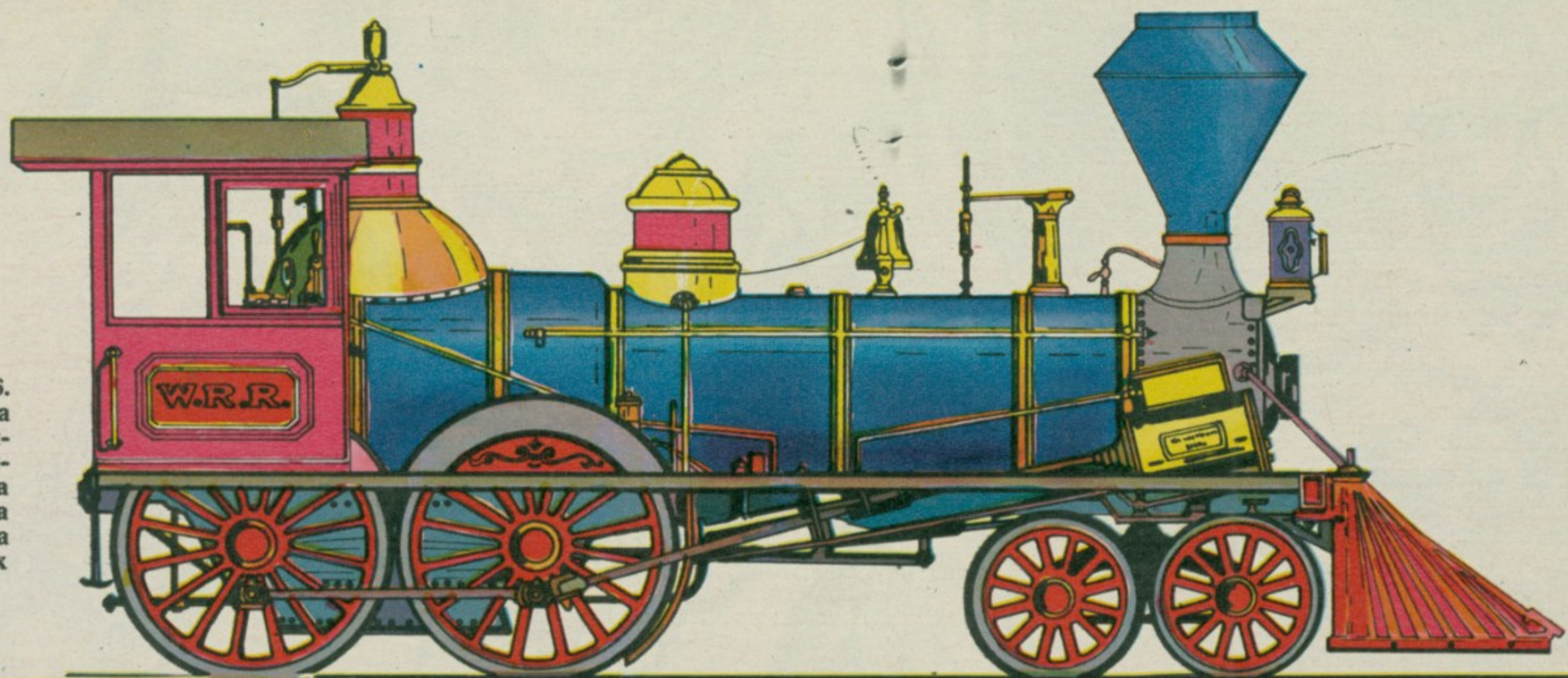

ЗА ЗАБАВНИКОВЕ КОЛЕКЦИОНАРЕ

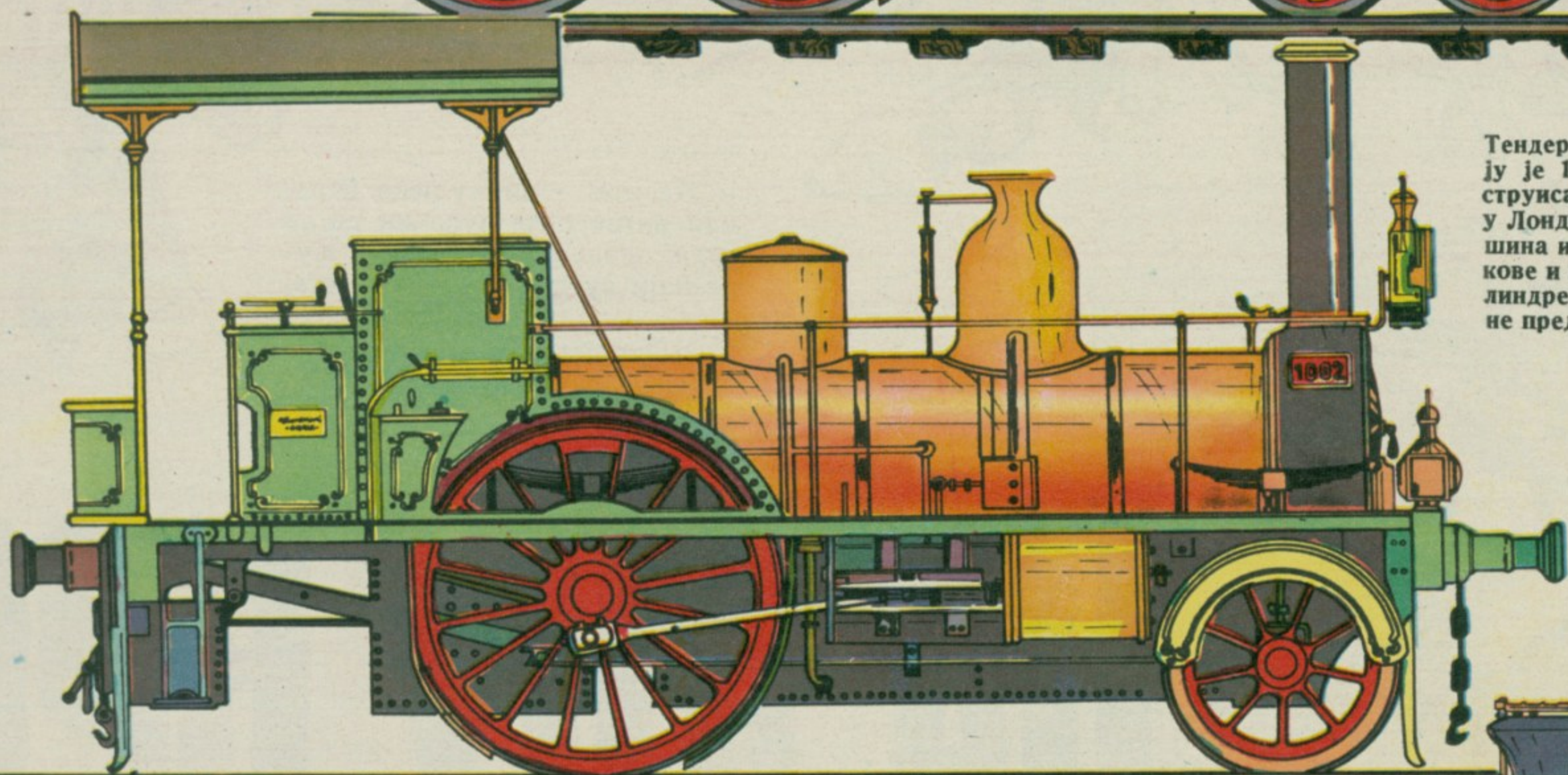
СТАРЕ ЛОКОМОТИВЕ

Пројект првог воза назван је најбесмисленијим који се икада родио у људској глави. Сматрало се да би приказ локомотиве која кркља и тутњи испуштајући густ дим имао ужасне последице и за људе и за животиње: народ би се, мислећи да су у питању ђаволска посла, престрашио, краве би престале да дају млеко, кокошке да носе јаја.

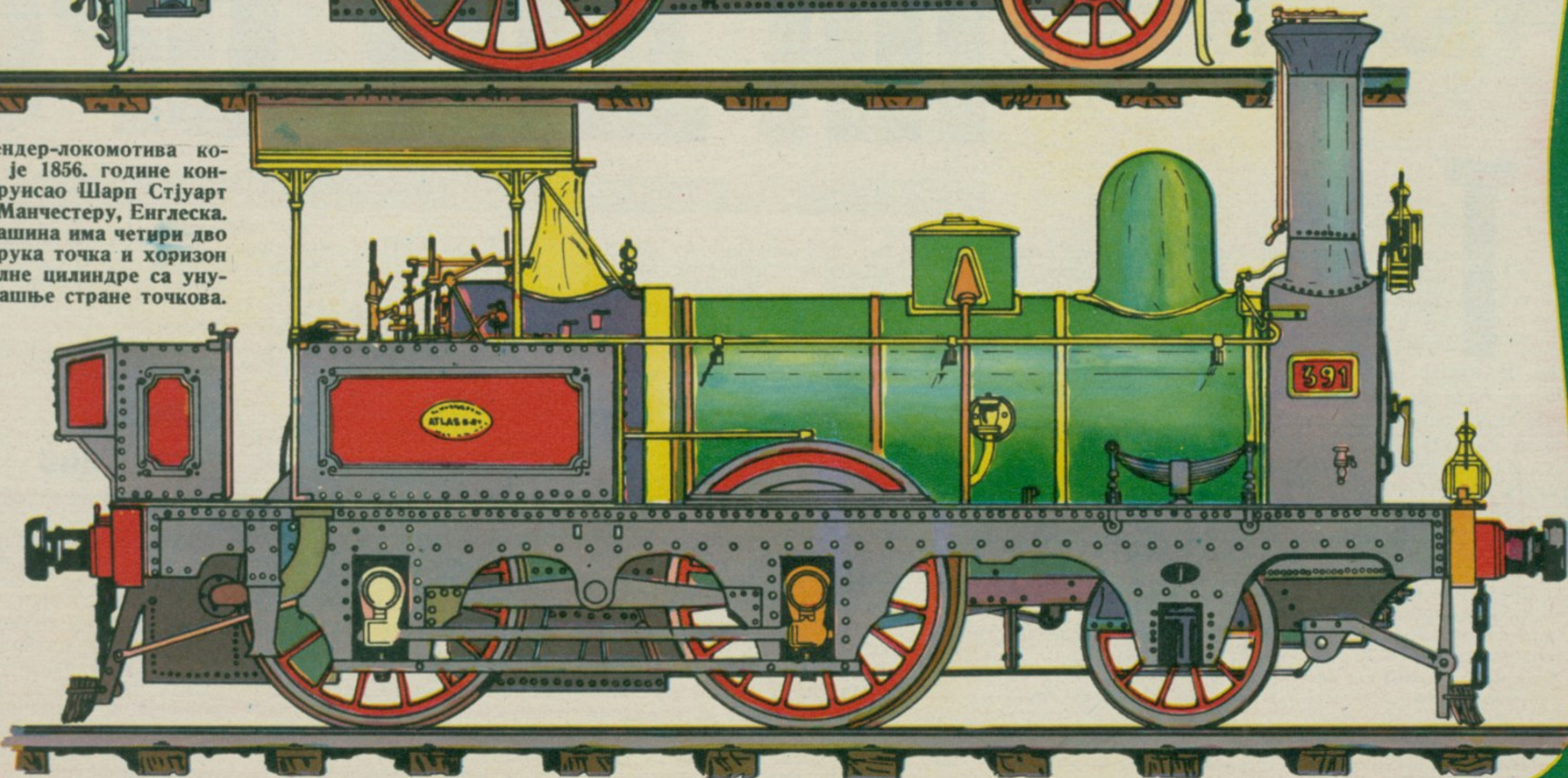
Локомотива коју је 1846. конструисао В. Норис за компанију Вестерн Рејлроуд (Западна железница) у САД. Машина има четири двострука точка и закошене цилиндри, са спољне стране предњих точкова.

Тендер-локомотива коју је 1850. године конструисао В. Бриџс Адамс у Лондону, Енглеска. Машина има слободне точкове и хоризонталне цилиндри са спољне стране предњих точкова.

Тендер-локомотива коју је 1856. године конструисао Шарп Стјуарт у Манчестеру, Енглеска. Машина има четири дво-струка точка и хоризонталне цилиндри са унутрашње стране точкова.

— Пазите! — викну неко. Огроман витао поче лудачки да се врти, одбацивши у ваздух људе који су стајали крај њега.

НА ДНУ БРОД

Тог ведрог пролећног јутра 1862. године, британски брод ГРЕЈТ ИСТЕРН непокретно је стајао у њујоршкој луци иако је већ од пре неколико часова требало да буде на путу за Стари свет. Ударац о једну подводну стену оштетио му је труп и сада се чекао извештај гњурца који је заронио да испита квар.

Време је пролазило. Одједном, из дубине допре сигнал за опасност и морнари сместа почеше да извлаче конопца. Нешто касније, гњурац је седео на палуби и, сав изван себе, немо махао рукама. Тек после неколико минута смогао је снаге да проговори:

— Више се не враћам до-

ле! Нешто куцка изнутра по бродском кориту!

Убрзо се по луци раширила вест да на ГРЕЈТ ИСТЕРНУ постоји дух. Сви су то примили здраво за готово, тим пре што се знало да овај брод прате несреће — од самог почетка.

Прича о закивачу

Када је енглеском инжењеру Изамбарду Кингдому Брунелу пало на ум да сагради циновски брод од метала (дотада су се градили само дрвени бродови), многе његове колеге помислиле су да је полудео. Планови које је поднео на разматра-

ње приказивали су нешто што нико још није ни замислио, а камоли видео. Брод је требало да буде дуг 212 а широк 36 метара, гојест пет пута већи од дотада највећег пловног објекта на свету. Под пуним оптерећењем, ово гвоздено чудовиште имало је, према поређењу које су правили британски листови, да буде теже од свих 197 бродова британске ратне флоте који су 1588. године зауставили најездзу „Шпанске армаде“! Најзад, било је предвиђено да прими 4.000 путника, тојест двоструко више од брода КВИН МЕРИ израђеног пуних 77 година касније.

Па ипак, Брунелов план је прихваћен и 1854. године почело је његово спровођење у дело. Радници су сумњичаво вртили главама, упо знајући се са пројектом.

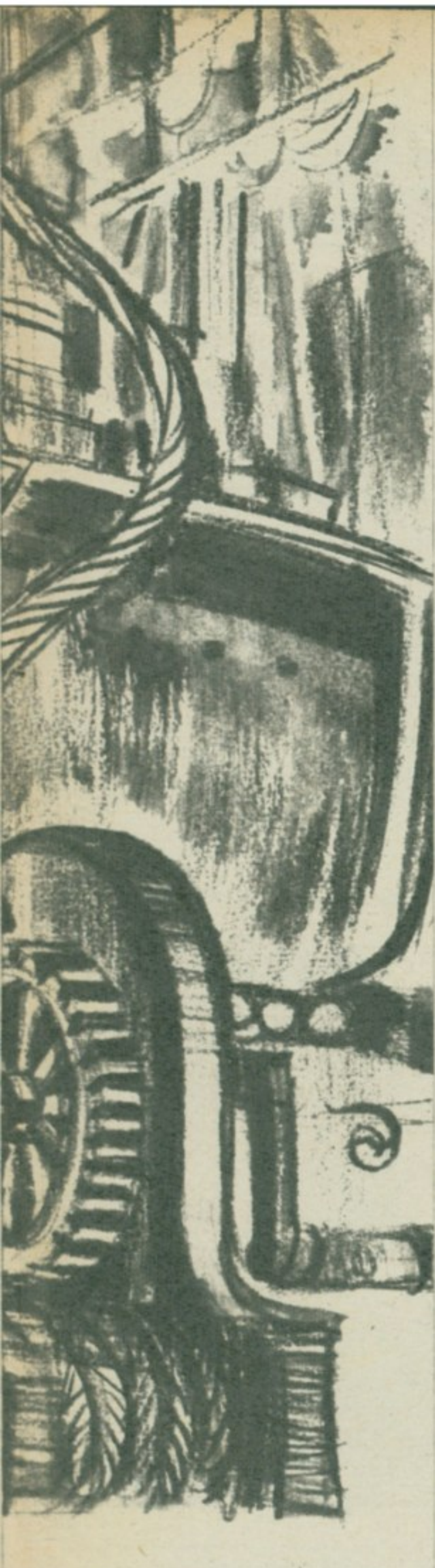
ГРЕЈТ ИСТЕРН је требало начинити од 30.000 гвоздених плоча које ће се држати заједно помоћу три милиона гвоздених закивака. Брод ће имати два корита једно у другом, а између њих дванаест комора које ће га штитити од потапања, затим пет димњака, шест катарки, шест и по хиљада квадратних јарди једара и два посебна машинска постројења од 11.000 коњских снага!

Три године трајали су радови у бродоградилшту код Милвола на Темзи. За то време четири радника су изгубила живот, као и један радознали посматрач који се неопрезно приближио чекрку дизалице. Већ тада о броду су почеле да круже необичне приче. Најјезивија од њих говорила је о закивачу који је, спајајући

гвоздене плоче корита, несрећним случајем жив сахрањен у једној од комора!

Брунел није издржао

Мада су градитељи оштро побијали оваква говоркања и називали их бесмислицама, сам ГРЕЈТ ИСТЕРН као да је једва чекао прву прилику да их потврди. Цин у кога је уложено милион фунти требало је да буде поринут 3. новембра 1857. године. Тога дана на бродоградилшту се окупила маса света. Поринуће брода било је исто тако велики подух-

За шеснаест година пловидбе Грејт Истерн је уфронтасио неколико компанија, убио шридесет људи и сударио се са седам лађа од којих је четири пошало. Најзад, његово расшављање дошло је до језивој ошкрића.

нелу, а путницима и капетану Вилему Харисону упућиване су жеље за срећан пут.

Али, жеље нису биле довољне. Само што се ГРЕЈТ ИСТЕРН нашао на пучини, изненада се уз снажну експлозију разлетео димњак који је, обложен са спољне стране огледалима, пролазио кроз главни салон. Касније је утврђено да је нека непозната особа затворила парни вентил у димњаку и тиме изазвала експлозију. Било како било, шест људи је погинуло на лицу места а нешто касније утопио се капетан Харисон — преврнуо му се чамац док је веслао ка обали.

Ова несрећа имала је још једну жртву. Био је то сам конструктор Брунел чије ср

не могу да спавају од неког необичног, потмулог куцкања.

Власници су се надали да ће ГРЕЈТ ИСТЕРН у Њујорку изазвати велику сензацију и да ће им то повратити уложени новац. Али преварили су се. Брод је, додуше, одиста изазвао сензацију, али Американци нису понудили никакав посао. И тако, уместо зараде опет су почеле да се ређају несреће: судар с фрегатом БЛЕНХАЈМ и плаћање одштете за причињени квар, прскање цеви у просторијама за смештај хране, губитак свих једара у једном урагану...

Најзад, ГРЕЈТ ИСТЕРН је доживео свој једини, али зато велики успех. Наиме, Сајрас Филд, човек који је наумио да постави телефон

вом се није могла исплатити посада. Побуна морнара при морала је власнике да га продају и он се поново претворио у путнички брод.

Његов нови капетан био је неки Волтер Пејтон. Овај човек схватио је вредност ГРЕЈТ ИСТЕРНА и потрудио се да му поврати репутацију какву заслужује. Исто тако је на све начине покушавао да сузбије гласине о „уклетој лађи“ и „бродском духу“ које су веома штетиле пословима. Тако је у Њујорку, где се још причавала прича о закивачу сахрањеном између бродских корита, успео да разувери сумњала: открио је да оно тајанствено куцкање које ноћу буди путнике из сна потиче — од једног непричвршћеног ланца. Заиста, после тога „дух“ више није

поринуће стајали милион и сто хиљада фунти, брод који је упропастио неколико компанија, убио 30 и ранио на стотине људи, најзад, брод који се у свом пловном веку сударио са седам лађа од којих је четири и потпио, никако није хтео да се преда. Био је направљен да траје.

У мемљивој комори

Најзад, посао скидања корита ближио се крају. Одозго надоле отварао су се, једна за другом, мемљиве коморе — грандиозна за-

ДА НЕШТО КУЦКА...

ват као његова изградња и сви су без даха очекивали да гвоздена телесина почне да клизи у воду. Одједном, неко викну:

— Пазите!

Једно од челичних ужади пукло је и огроман витао почео је лудачком брзином да се врти у супротном правцу. Људи који су стајали крај њега одлетеше у ваздух. Кад је чехрк заустављен, са градилишта су однели два мртва и три тешко рањена човека.

Било је потребно још три месеца и још 10.000 фунти да ГРЕЈТ ИСТЕРН најзад заплови Темзом. Овога пута поринуће је обављено без публике и церемонија, али је британска штампа бурно поздравила прву пловидбу гвозденог дива. Са свих страна пљуштале су похвале инжењеру Кингдому Бру-

це није могло да поднесе ужасну вест.

Једини успех

Готово годину дана трајале су оправке у лондонским доковима. „Уклети“ брод није се ни ту смирио: у току радова експлодирао је један казан и усмртио неколико чланова екипе. Најзад, посао је завршен и лађа је јуна 1860. године запловила Атлантским океаном према Њујорку. Уз пут није правила неке нарочите неприлике, ако се изузму жалбе четрдесеторице путника (само толико их се одважило на пловидбу!) да ноћу

ски кабл преко Атлантика и који је у свом грандиозном покушају неколико пута пропао, одлучио је да за њега употреби „уклети“ брод. Салони, путничке кабине и луксузне трпезарије су уклоњени, а на њихово место постављене су настрешнице за хиљаде километара кабла. После безброј мањих незгода, ГРЕЈТ ИСТЕРН је 27. јула 1866. године пристао уз обалу Њуфаундленда и повезао каблом Стари и Нови свет.

Пловидба је крај

Брод се овећан славом вратио у Енглеску. Али, сла

дао ни гласа од себе.

Па ипак, ГРЕЈТ ИСТЕРН је и даље трошио новац уместо да зарађује. Нико није био вољан да у њега улаже и Пејтон је, хтео-не хтео, морао да призна да овај „брод будућности“, како га је он називао, није и брод садашњости. Године 1874. гвоздени цин је престао да плови. Десет година је лежао напуштен, а онда је извесно време, укотвљен недалеко од Ливерпула, служио за истицање огласа и реклама. Најзад, 1889. године продат је као старо гвожђе.

Радници на бродском отпаду у луци Милфорд Хејвн никада нису имали тако тежак посао. Биле су им потребне читаве три године да размонтирају само спољне корито ГРЕЈТ ИСТЕРНА. Брод чија су изградња и

мисао инжењера Брунела која је требало да брод учини практично непотопљивим. Једнога дана, када је од бродске „кошуље“ остао само узан појас око дна радници су одвалили једну плочу и провирили у комору иза ње. Угледали су нешто од чега им се коса дигла на глави.

Доле је лежао костур закивача. Једна шака била му је још стравично стегнута око дршке чекића, као да ће свакога часа њиме замахнути.

Поред њега лежао је још један, мањи костур. Били су то остаци дечака који је давно, пре 35 година, сишао да закивачу помогне у послу...

п. с.

ЦРНА БРАДА И КОМАНДОСИ

Кад су наставници диктирали, Мирјана је тражила од мене да хватам белешке у њену свеску, а она испод клупе читала роман

Мирјана и ја ишли смо у исти разред. Седео сам у клупи иза ње и данима посматрао како јој се коса спушта низ бели нежни врат и ту коврца. Између часова молио сам је да ми да да препишем домаће задатке. Само због тога никад их нисам радио код куће иако сам био добар ђак. Она је опазила да волим да учим са њом, па се смејала показујући беле ситне зубе. Другови из одељења брзо су приметили превелику пажњу с којом слушам Мирјанине одговоре и како правим гримасе кад она погрешити. Почели су ме због тога закитлавати. Ја сам се љутио а Мирјана се само смејала.

Тражила је да за њу пишем на часовима кад су наставници диктирали а она је под клупом читала романе. Писао сам у њену свеску а сам остајао без лекција.

Једном кад смо стигли у школу пре свих, Мирјана ме је погледала у очи и упитала показујући оне своје зубице:

— Јеси ли ти заљубљен у мене? Сви ми то кажу.

— Јесам! — признао сам и сав се облио руменилом.

— Онда, хоћеш ли да се сутра састанемо?

— Где?

— На Сињавацу. Нећемо ићи у школу, ти тамо дођи у девет сати.

Ван себе од среће успео сам само да кажем: „У реду!“

СИГУРНО СЕ ПЛАШИ

Целог дана нисам могао ни о чему другом да мислим. Наставник ме је два пута ухватио како не пратим пре давање, а увече дуго нисам заспао. Стално сам замишљао себе и Мирјану како држећи се за руке трчимо по Сињавацу и беремо беле раде. Истина, сад је фебруар и тешко да има цвећа али није ни важно. Чудио сам се због чега Мирјана жели да се састанемо у пољу које је три-четири километра у даљено од града кад има толико усамљених лугова и ливада много ближе. Сигурно се плаши родитеља, па не би хтела да је неко види. Поготову не у време кад смо морали бити у школи.

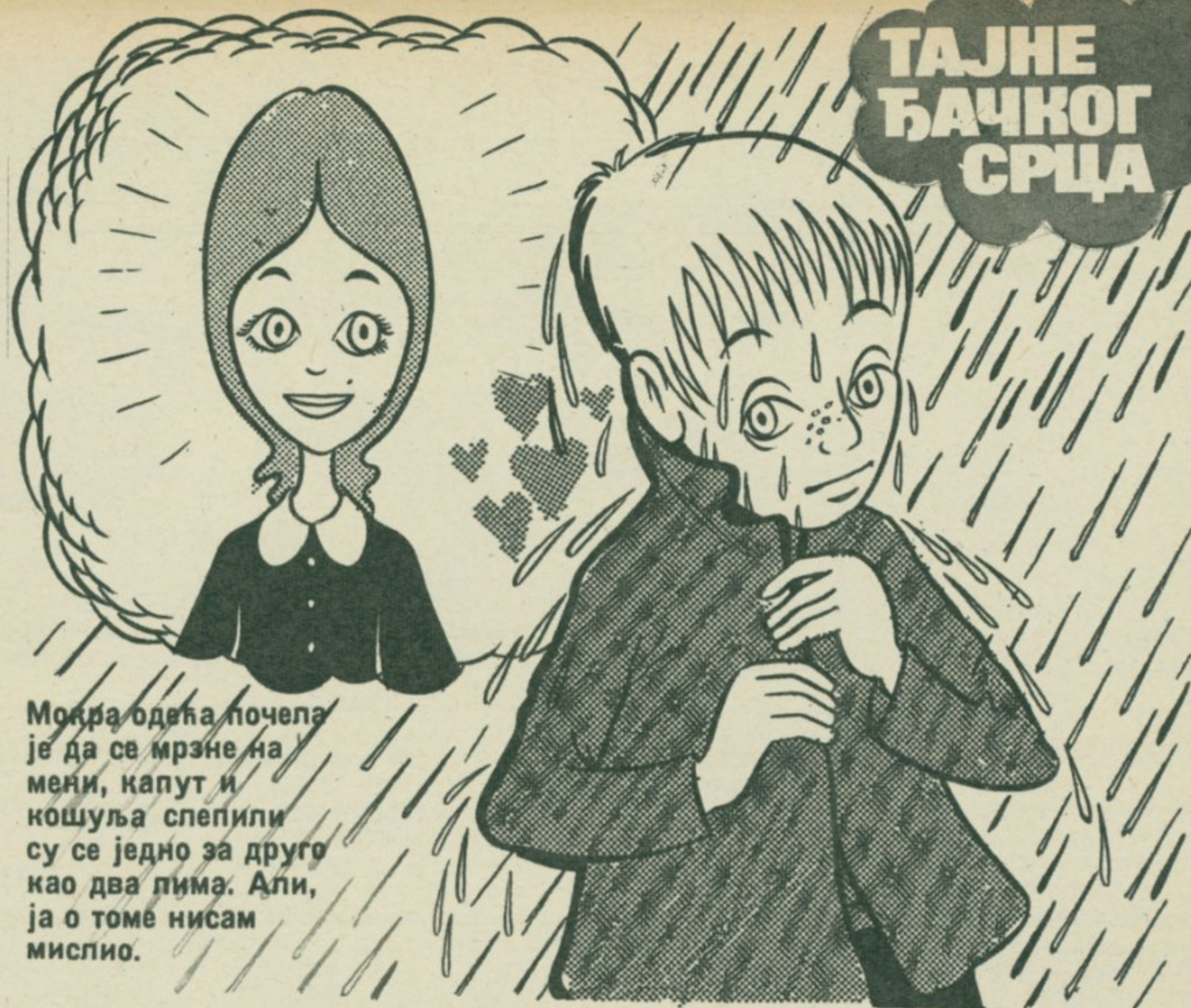
Устајао сам неколико пута у току ноћи да видим је ли свануло пошто сата нисмо имали. Кад је мама спремила доручак, рекао сам да ме боли глава и нисам га ни окусио. Кренуо сам као и нормално на часове, али уместо

у школу сакрио сам се иза циглане да ме не виде другови кад буду пролазили. Час је већ почео кад сам кренуо на Сињавац.

Од самог јутра почела је да пада киша. Хладна. Фебруарска. Ни пола пута нисам прешао а на мени је све било мокро. Ситне хладне капи сливале су ми се иза врата, низ леђа. Књиге сам ставио испод мокрог ка пута да се не распадне.

Кад сам стигао на Сињавац, није ми нимало личило на оно поље куда смо с пролећа ишли на излете, игралли лопте и трчали по ливади посутој првим маслачком. Поред Лима се вукларе тка зимска магла. Нигде ни копа. Надао сам се да још нема девет.

Пошто сам се плашио да ме неко не примети легао сам у ниско лесково жбуње. Дуго сам тако лежао чекајући Мирјану све док није наишао један чобанин са стадом прљавих оваца и рекао ми да је — давно прошло подне! Видео сам да Мирјана неће доћи и кад сам се само бојао да њени родите-

Мокра одећа почела је да се мрзне на мени, капут и кошуља слепили су се једно за друго као два пима. Али, ја о томе нисам мислио.

УПАЛА ПЛУЋА

ли нису сазнали за наш договор.

Киша је у међувремену престала. Иза ње је дунуо јак и веома хладан ветар. Моја мокра одећа почела је полако да се мрзне. Капут и кошуља су се слепили једно

за друго, као два лима. Сав сам се тресао од хладноће док сам ишао према граду, али о томе нисам ни мислио. Ни глад нисам осећао мада целог дана ништа нисам јео. Стално сам се питао како и због чега Мирјана није дошла на Сињавац кад је сама предложила да се баш ту видимо.

Једва сам се довукао до куће где ми је мајка обукла суву кошуљу и не слутећи да ја тог дана уопште нисам ишао у школу. Ујутру сам имао високу температуру, али сам због Мирјане одлучио да одем на часове.

На вратима учионице дочекао ме је урнебесни смех. Мирјана је свима испричала за мој пут на Сињавац. Желела је да се похвали и сад је блистала гледајући како ја црвеним и кријем очи. Чак су и наставницима испричали целу згуду. И они су се смејали.

Осетио сам страшно понижење.

Моја температура стално је расла и после другог часа морао сам кући. Већ сутрадан лекар ме је упутио у болницу да лечим тешко запаљење плућа.

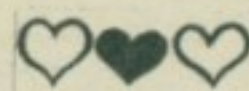
ХОЋЕ ЛИ ДОЋИ?

У белој соби лежао сам пуних петнаест дана. Кад се то чуло у школи, одмах ми је првог дана посете дошло неколико другова из одељења и сваки је донео по килограм лимунова. Ускоро их је била цела хрпа. И касније су сваког дана долазили другови и обавештавали ме о свему што се догађало у школи. Неки од њих пре-

стали су да говоре са Мирјаном што је мени било веома жао. Жарко сам желео да и она дође у посету.

У недељу, уочи мог изласка из болнице, дошао је цео разред. И разредни старешина. Дошла је и Мирјана. Сви су очекивали да чују шта ћу јој рећи. Она се није усуђивала да приђе мом кревету и стајала је поред врата не гледајући у мене. Желео сам да је замолим да седне на мој кревет, већ сам јој био опростио. Одједном је пришла, пружица ми руку и замолила да јој опростим. Сав срећан насмејао сам се.

Наши другови су запљескали.

Следеће године завршили смо осми разред. Мирјана је отишла у Ужице и уписала се у Учитељску школу. Постали смо добри пријатељи. Јавила ми се отуда разгледницом и саветовала ме да се чувам прехладе.

Касније смо се сретали преко лета на улици, на купалиштима око града. Разговарали смо увек присно и срдечно као стари пријатељи. Она ме понекад у шали упита:

— Хоћеш ли да се видимо на Сињавацу?

— Наравно — одговарам ја и слатко се смејемо. — Макар и град падао.

Можда она не зна да се ја нисам шалио. Отишао бих стварно. Јер, ја је и данас помало волим иако се веома ретко виђамо.

Мирослав Марковић,
Нови Травник
(Хонорар: 250 дина.)

Повратак

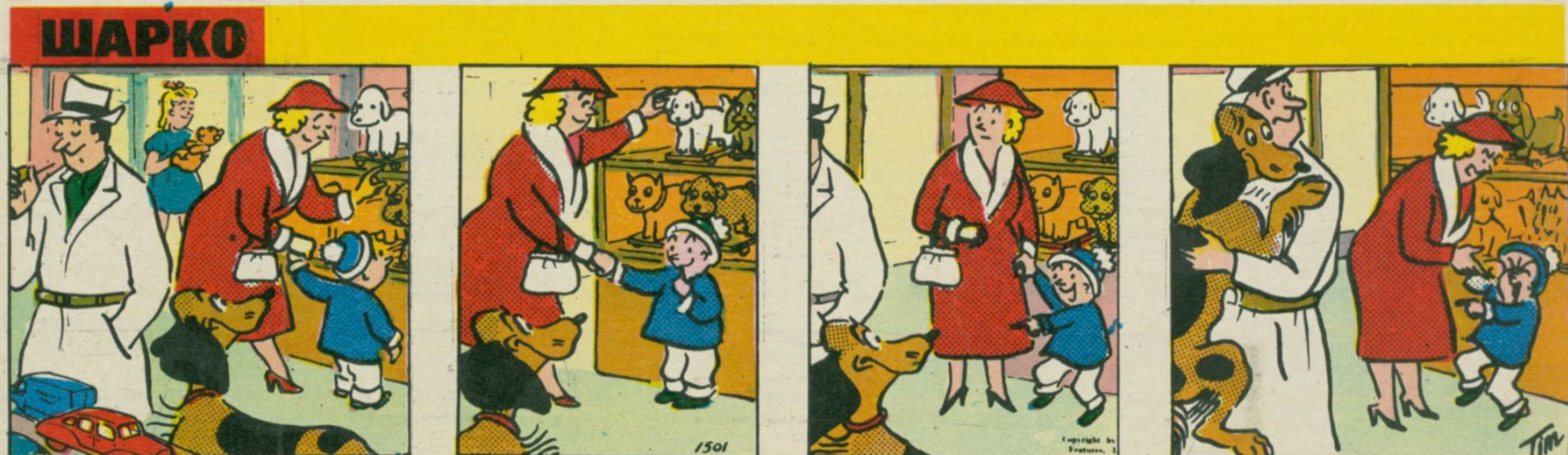
Ти и не слутећи
мој повратак и моју близину
У ноћи када шуми у тивану хулу тинеса мјесечина
знај:

не корача мјесечина око твоје куће
Ја лутам љавим стазама у твојем врту
Кад корачајући цестом кроз пртиво свијетло лодне
станем

прејлашена крикан чудне тине
знај:
тио крик је моја срца с близих обала
И кад кроз сунан видиш црну сјенку што се миче
с оне стране мрке мирне воде
знај:

ја корачам усипаван и свечан
као поред тебе

А.Б. Шинић
(1898-1925)

АВАНТУРЕ ШЕРИФА РАЛФА О' КОНОРА

ТРОЈИЦА ИЗ КОЖОРАДА

У СМРАТ ЈЕДНОГ ВРЕЛОГ ЛЕТЊЕГ ДАНА ТРИ БАНДИТА, НЕД, БИЛ И ЛИМИ ПИРСОН, СТИГЛИ СУ У ДОЉ СИТИ...

БРАЋО, ХАЈДЕМО ДА ОКВАСИМО ПРАО ПРЕ НОШТО СЕ ПРИХВАТИМО ПОСЛА!

ОКЕЈ, НЕД!

УШАВШИ У САЛУН, ЦИМИ ЈЕ СТАО ДА ГИЦА У ВАЗДУХ...

ШТА ЈЕ ОВО, ЛУДИ? ПО-ГРЕБ?

РАЗМРДАЈТЕ СЕ! КОЋЕМО ВЕСЕЛА ЛИЦА!

БАНГ! БАНГ!

КАКВИ СУ ОВО ЛУДАЦИ? УБИЈЕ НЕКОГ...

ШТА КАЖЕТЕ О ЈЕДНОМ МАЛОМ СТРЕЛАЧКОМ ТАКМИЧЕЊУ, БРАЋО?

ПРЕДОСЕЉАО САМ ДА СЕ ОВАЈ ДАН НЕБЕ ЗАВРШИТИ МИРНО!

МАМО ГИЦАВЕ ДОБРО ЈЕ ЗА НЕРВЕ!

ТАЧНО! ЖИВОТ У ПРЕРИЈИ ЈЕ БИО МОНОТОН!

ГОСПОДО, ПРЕКЛИЊЕМ ВАС... НЕМОЈТЕ УПРОПАСТИТИ УГЛЕД МОГ ЛОКАЛА!

НЕ! НЕ ГИЦАЈТЕ! МОЛИМ ВАС!

ТИ СИ, ЗНАСИ, ГАЗДА ОВОГ БУМЕЗА! ПОКАЖИ НАМ КАКО УМЕШ ДА ИГРАШ!

ОВА ТРИ БРАТА ГИЦАЈУ ОКО ВЛАСНИКА САЛУНА ЧОД ГАРЕТА, КОЈИ НАСТАВЉА ДА СКАКУБЕ, УЖАСНУТ...

ОК, НЕ! МИ-ЛОСТ!

БАНГ! БАНГ!

СА ОВОМ ТРОЈИЦОМ НЕ БИХ ВОЛЕО ДА ИМАМ ПОСЛА!

ГДЕ ЛИ ЈЕ ШЕРИФ? НИКАД ГА НЕМА КАД ЈЕ ПОТРЕБАН!

АЛИ, УПРАВО У ТОМ ТРЕНУТКУ ШЕРИФ О' КОНОР УШАО ЈЕ У САЛУН...

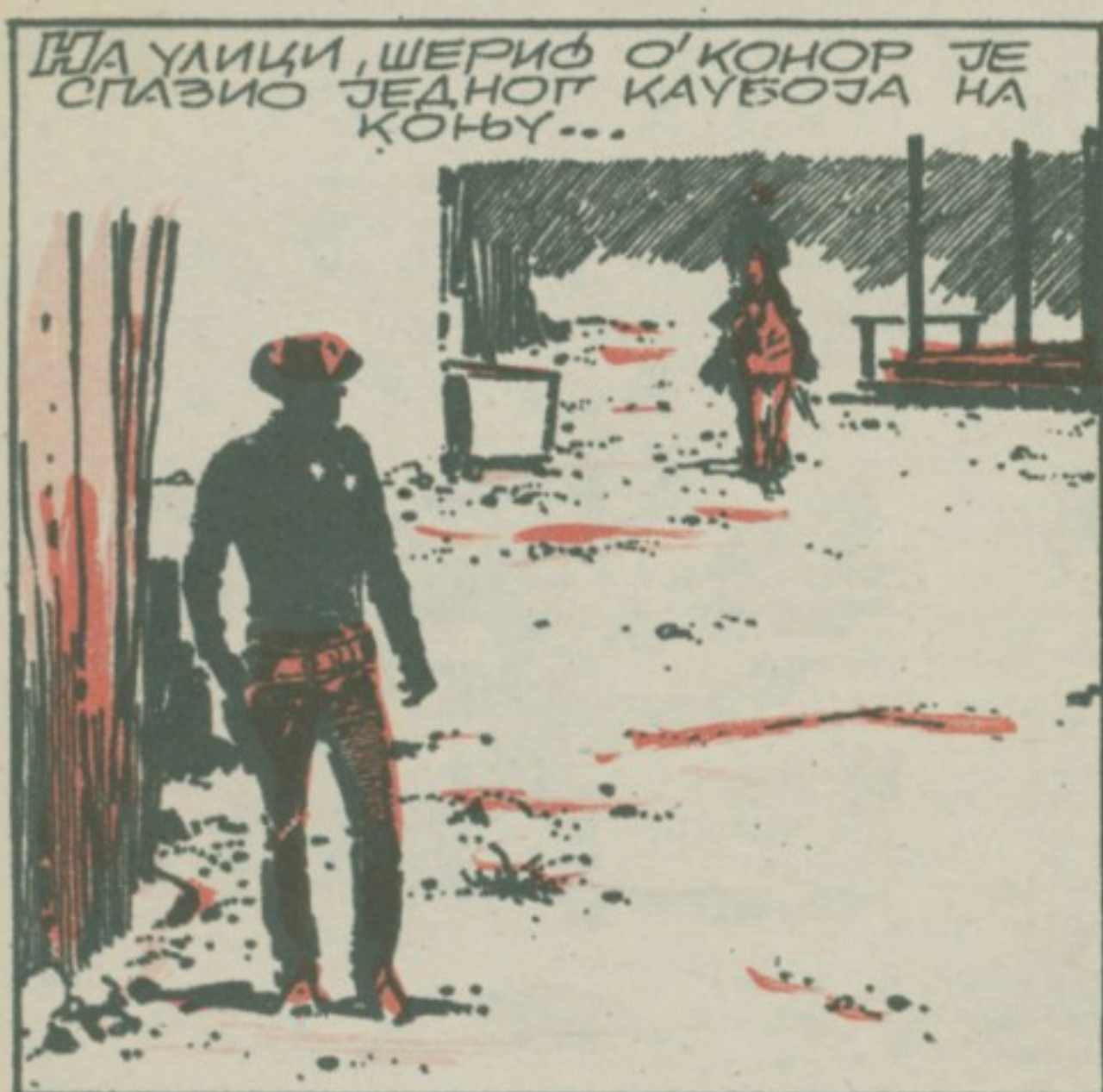
КАКВА ЈЕ ТО ГАЛАМА, ГОСПОДО?

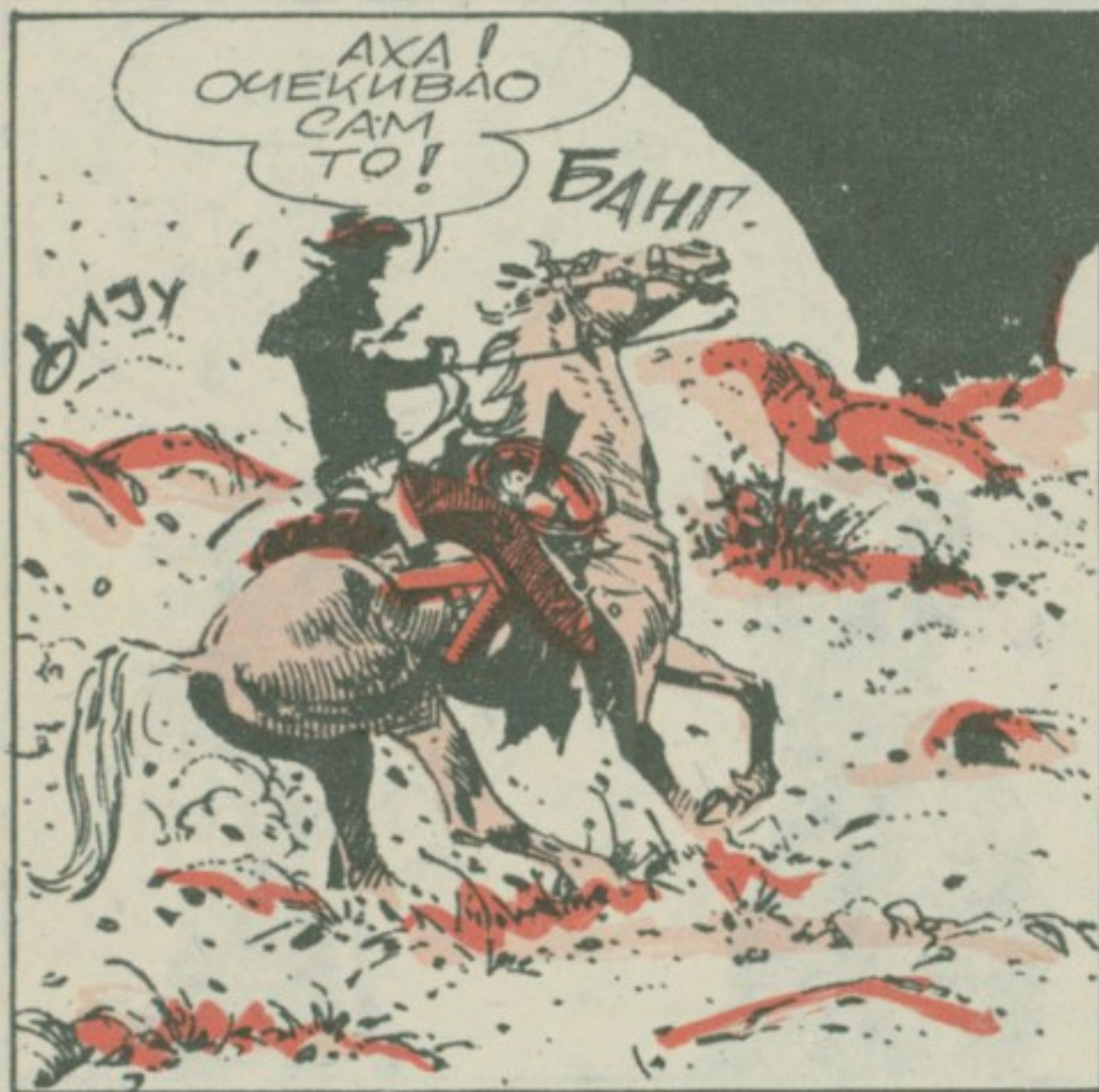

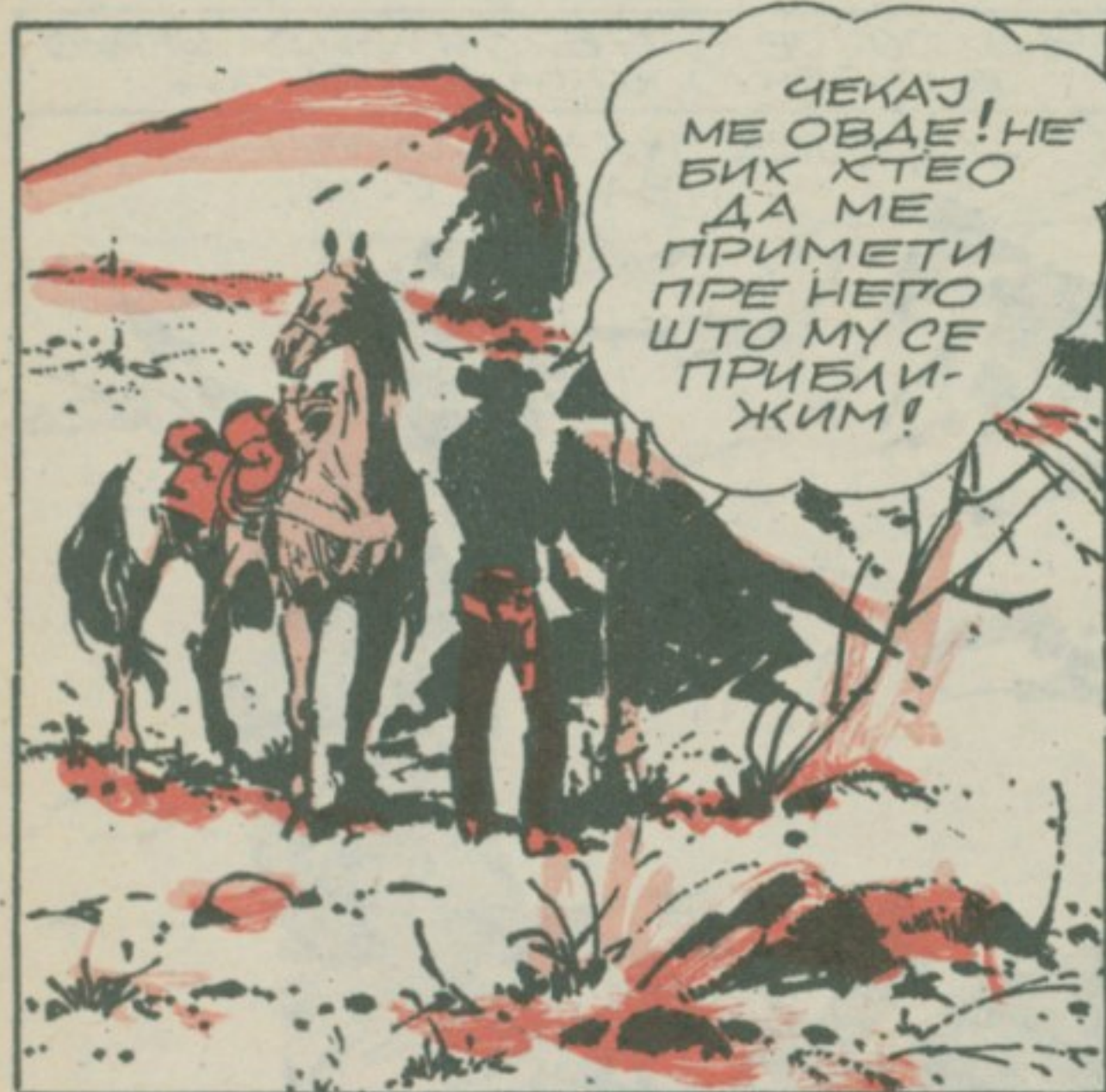

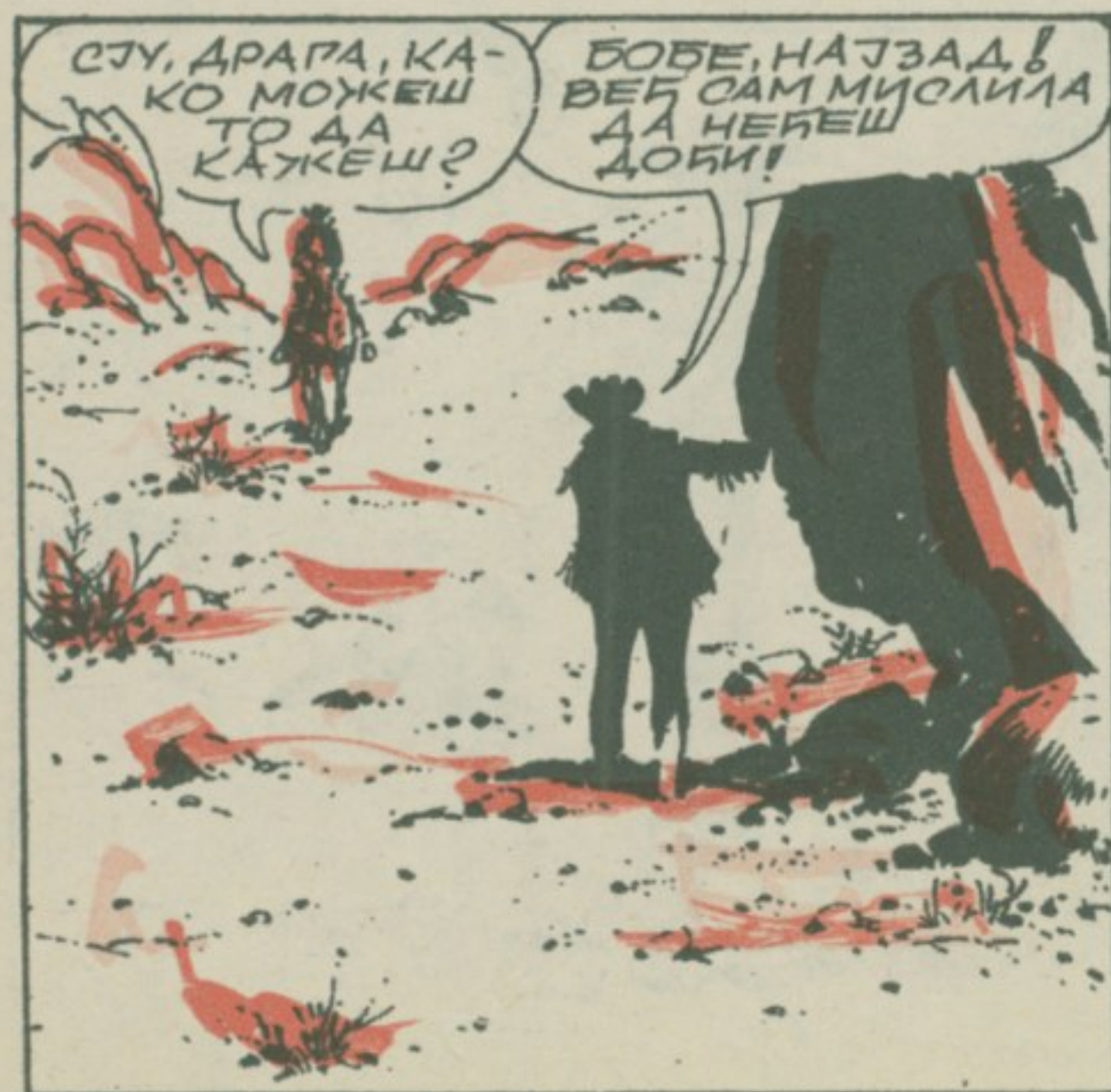
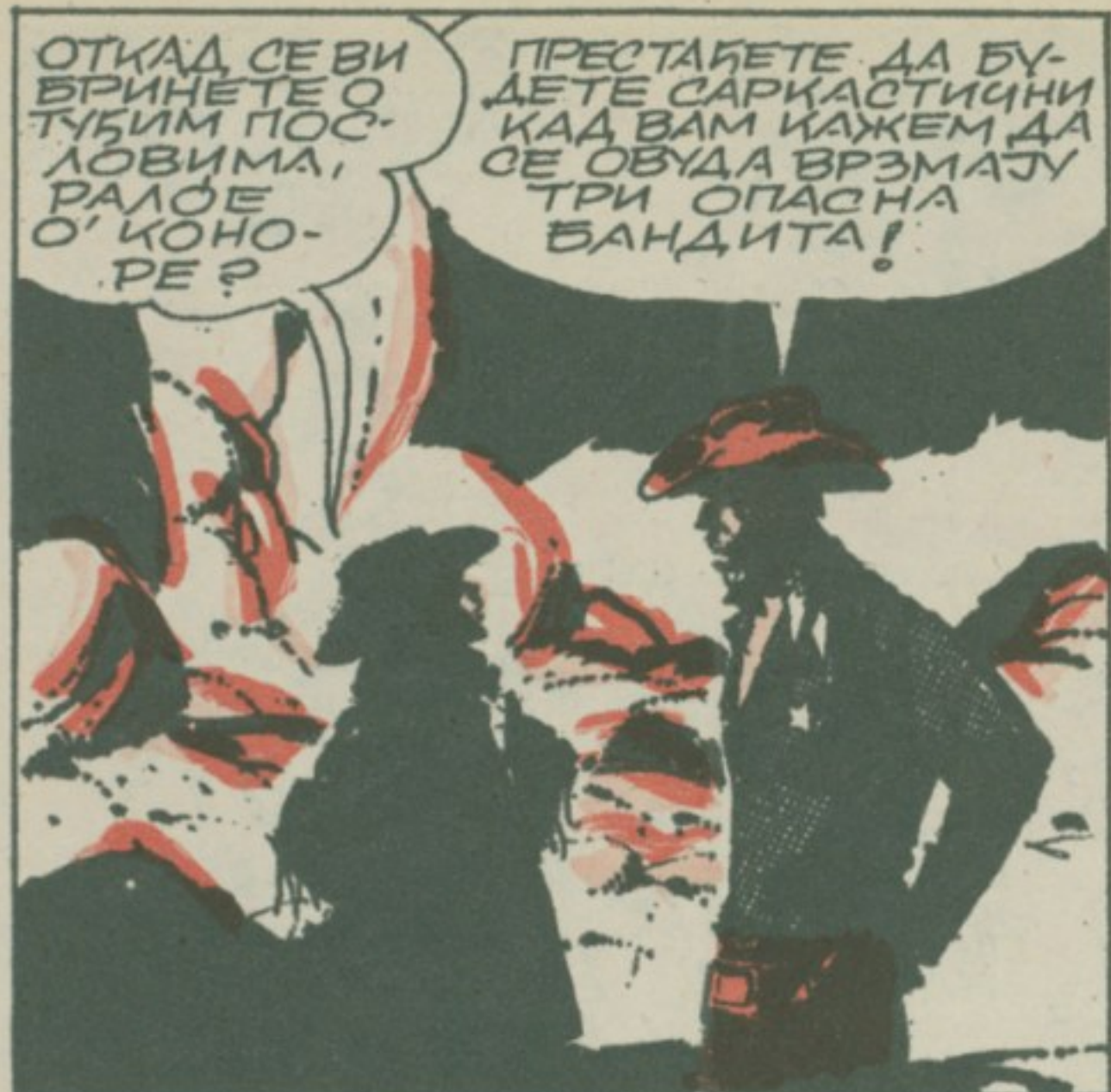

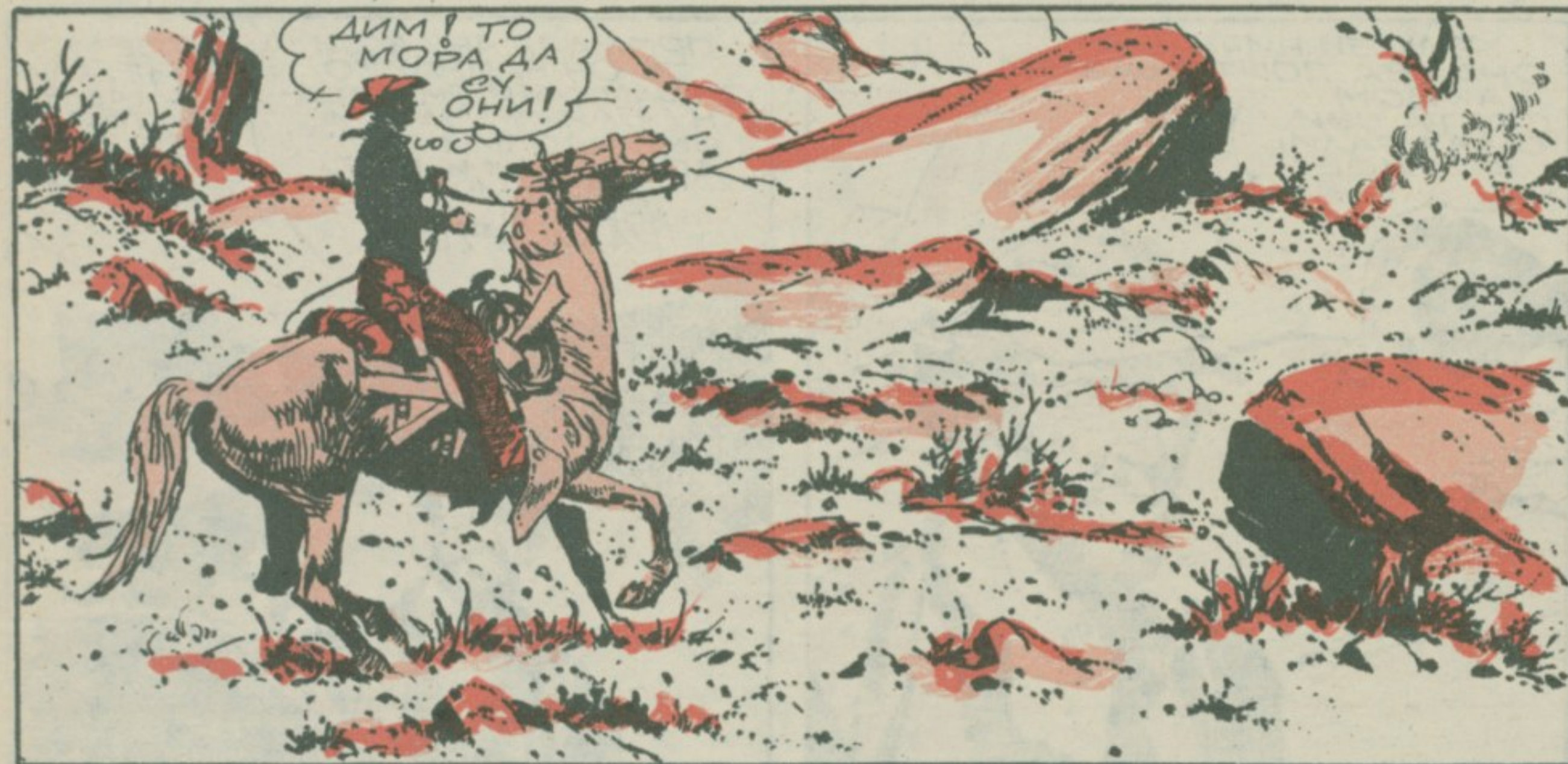

ЗАШТО, ТО ВИ НАЈБОЉЕ
ЗНАТЕ! УОСТАЛОМ, ИМАМ
НЕОБОРИВ ДОКАЗ
ДА СТЕ ГА ВИ
УБИЛИ!

ПОМЕДАЈТЕ ОВУ ПЛА-
ВУ ХАРТИЈУ! ИСТА ЈЕ
КАО ОНА У КОЈУ СУ БИ-
ЛЕ УМОТАНЕ НОВЧАНИ-
КЕ ШТО СТЕ ИХ ДАЛИ
ЧОУ РАРЕТУ!

ТАЧНО, ИСТА
ЈЕ... АЛИ
ШТА ТО
ДОКАЗУЈЕ?

ЗАИСТА!
ДА
ПУКНЕС
ОД
СМЕХА!

ХА-ХА-ХА! ЈЕСТЕ
ЛИ ГА ЧУЛИ,
БРАКЕ? ОВАЈ ШЕРИФ
ЈЕ ВЕЛИКА
ШАЉИВЧИ-
НА!

ЛУКАВИ СТЕ,
АЛИ ТО ВАМ НЕ-
ЋЕ ПОМОЋИ!
НИСТЕ
УСПЕЛИ ДА МЕ
УБЕДИТЕ
ТИМ
СВОЈИМ
СМЕ-
ХОМ!

ОВА ХАРТИЈА
ЈЕ СТВАРНО ИСТА... И МИ
НЕ ПОРИЧЕМО ДА СМО
ВИДЕЛИ ТЕОДОРА
ХОЛМЕРА...

... АЛИ КАД СМО
СЕ РАСТАЛИ БИО
ЈЕ ЖИВ И ЗАРАВ
... И ВЕСЕО
ЗБОГ НОВЦА КО-
ЈИ СМО МУ
ДАЛИ!

КАКВА
ЈЕ ТО
САД-
ИЗМИ-
ШЉОТИНА,
НЕДЕ?

ПРИЧАЈ БО-
ЉЕ ДА ПРИЗ-
НАМО КРАЂУ
НЕГО ДА
НАС ОПТУ-
ЖЕ ЗА
УБИС-
ТВО!

ДА МУ
ИСПРИЧАМО
СВЕ,
А?

ХОЛМЕР НИЈЕ БИО
ОНАКВА ПОШТЕЊАЧИНА
КАКВОМ
СТЕ ГА СВИ
СМАТРАЛИ,
ШЕРИФЕ!

ПРЕМА ПЛАНУ КОЈИ
ЈЕ ОН НАПРАВИО,
ОПДАЧАЛИ СМО ЈЕД-
НУ БАНКУ! ЗАТИМ
СМО ДОШЛИ У
ДОУ СИТИ И ПРЕ-
ДАЛИ МУ
ЊЕГОВ ДЕО!
РАЗУМЕТЕ?

ТО ЈЕ МО-
ГУЋЕ, АЛИ
ХОЛМЕР
ЈЕ УБИ-
ЈЕН! И
СУМЊА
ПАДА НА
ВАС!

ДОБРО
РАЗ-
МИСЛИ-
ТЕ,
ШЕРИФЕ!

БАЦИТЕ
ОРУЖЈЕ! ОСТА-
ВЕТЕ У
ЗАТВОРУ ДОК
СЕ СТВАР НЕ
РАЗЈАС-
НИ!

НЕЋЕТЕ
НАС
РАЗОРУ-
ЖАТИ?

АКО УБИЈЕТЕ
ЈЕДНОГ ОД НАС,
ОСТАЛА ДВО-
ЈИЦА ЋЕ УБИ-
ТИ ВАС!
ДАКЛЕ...

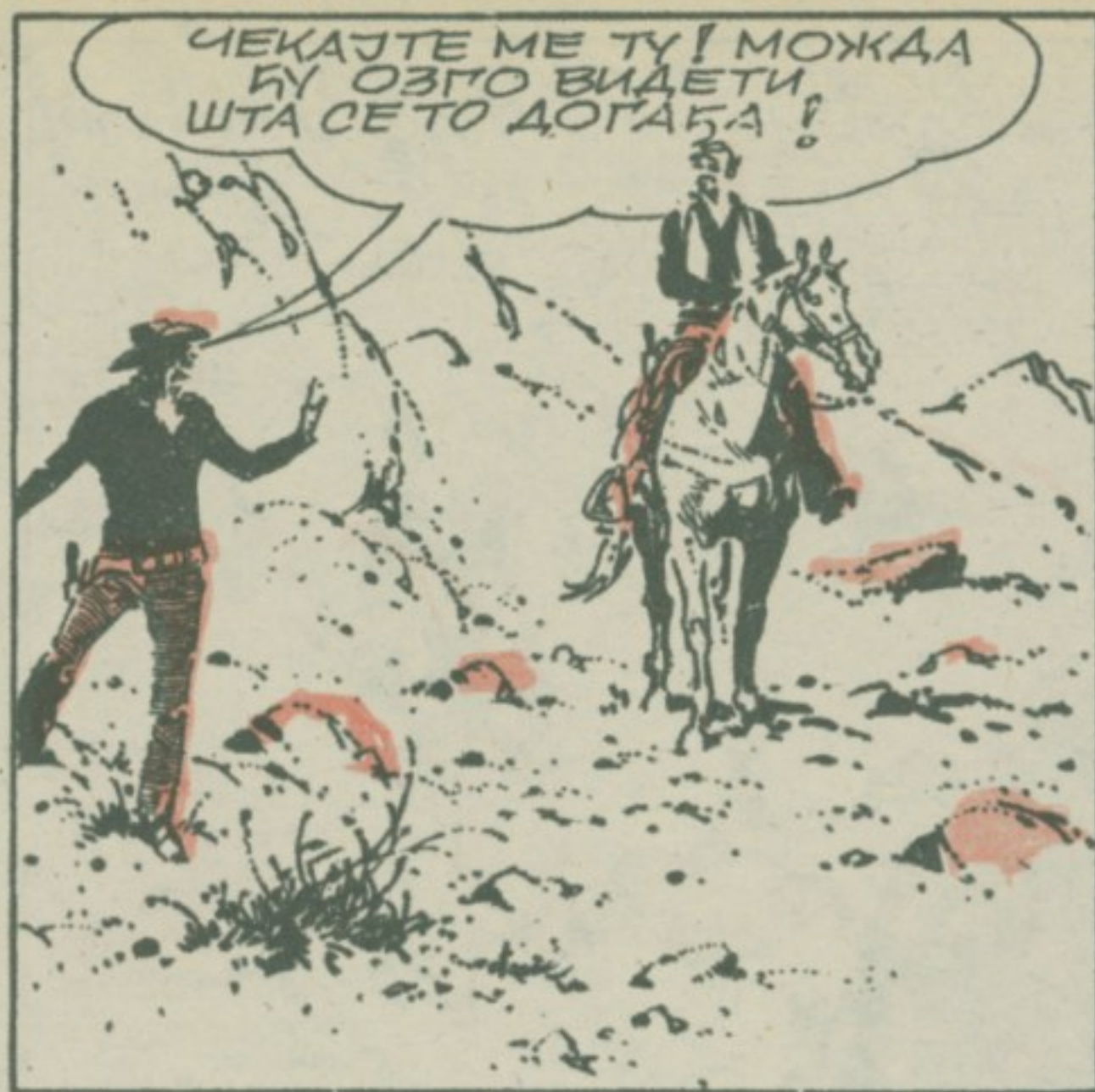
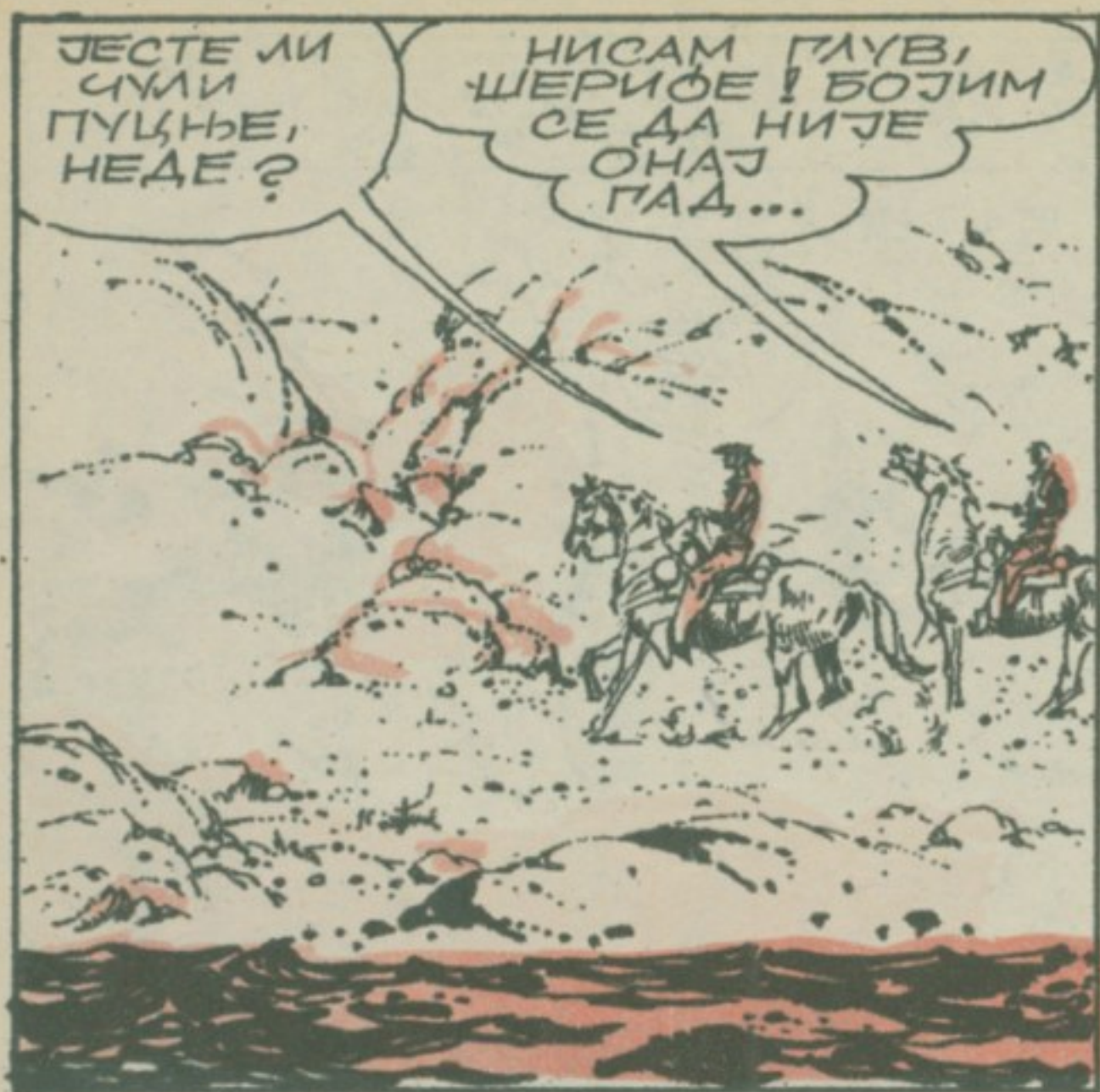
ИПАК ЋУ
ВАС
УХАПСИТИ
И ОДВЕС-
ТИ У
ДОУ
СИТИ!

БОЈИМ СЕ ДА ТО
НЕЋЕ БИТИ МОГУЋЕ
ШЕРИФЕ! БА-
ЦИТЕ ОРУЖЈЕ
И РУКЕ
У ВИС!

УПРАВО ТАКО, ПОСПОДИНЕ
ДИКСОНЕ! ШЕРИФ ШУРУЈЕ СА
„ТРОЈЦИОМ ИЗ КОЛОРАДА“!

ТО ЈЕ
СРАМОТА ЗА
ЦЕО
ГРАД!

НЕКОЛИКО
САТИ
КАСНИЈЕ
У ДОУ
СИТИЈУ...

ДА, ЈА САМ
УБИО ТЕОДОРА
КОЛМЕРА...
АЛИ ТО ЈЕ
БИО
НЕСРЕЋАН
СЛУЧАЈ!

УЗЕО САМ МУ НОВАЦ, АЛИ НИЈЕ
ХТЕО ДА КАЖЕ ГДЕ ДРЖИ ОСТА-
ТАК! КАД САМ ПОЧЕО ДА
ТРАЖИМ, ПУЦАО ЈЕ НА МЕНЕ...
И ЈА САМ ОДГОВОРИО!

НЕ, ТИ СИ ПРВИ ПУЦАО...
КАД ЈЕ КОЛМЕР ПОКУШАО ДА
ТЕ СПРЕЧИ ДА ПОБЕР-
НЕШ! ЧУО САМ ПУЦЊЕ!
ЗАТИМ СИ ПОШАО ДА ТРА-
ЖИШ БРАЋУ ПИРСОН,
КОД КОЈИХ ЈЕ БИО ОСТА-
ТАК НОВЦА! АЛИ,
КАКО СИ ЗНАО?

НА ТО ВАМ ЈА МОГУ
ОДГОВОРИТИ! БОБ ЈЕ ОТИШАО
КОД МОГ ОЦА ДА МУ
ТРАЖИ НОВАЦ ЗА
НАШЕ ВЕНЧАЊЕ... И ИЗНЕ-
НАДИО ПИРСОНОВЕ У
РАЗГОВОРУ С ЊИМ!
ТАКО ЈЕ
САЗНАО...

ТИ СИ МИ ИСПРИЧАО
ДА СУ ПИРСОНОВИ ОПРАЧ-
КАЛИ МОРА ОЦА... А
ЈА, БУДАЛА, СВЕ
САМ ТИ ВЕРОВАЛА!

МАЛО КАСНИЈЕ, ПОШТО ЈЕ ШЕ-
РИФ ОДВЕО БОБА КОЛМЕНА У
БЕЛИЈУ...

ШЕРИФ Е, НА-
ПОЉУ СЕ ОКУ-
ПИЛА МАСА
СВЕТА! БИСУ
ПРОТИВ
МЕНЕ И
МОЖЕ
БРАЋЕ!

ДА БУДЕМ
ИСКРЕН, НЕДЕ,
ИМАЈУ И
РАЗЛОГА! НАЈ-
БОЉЕ ЋЕ
БИТИ ДА ЗА-
ТВОРИМ И ВАС
ТРОЈЦИЈУ!

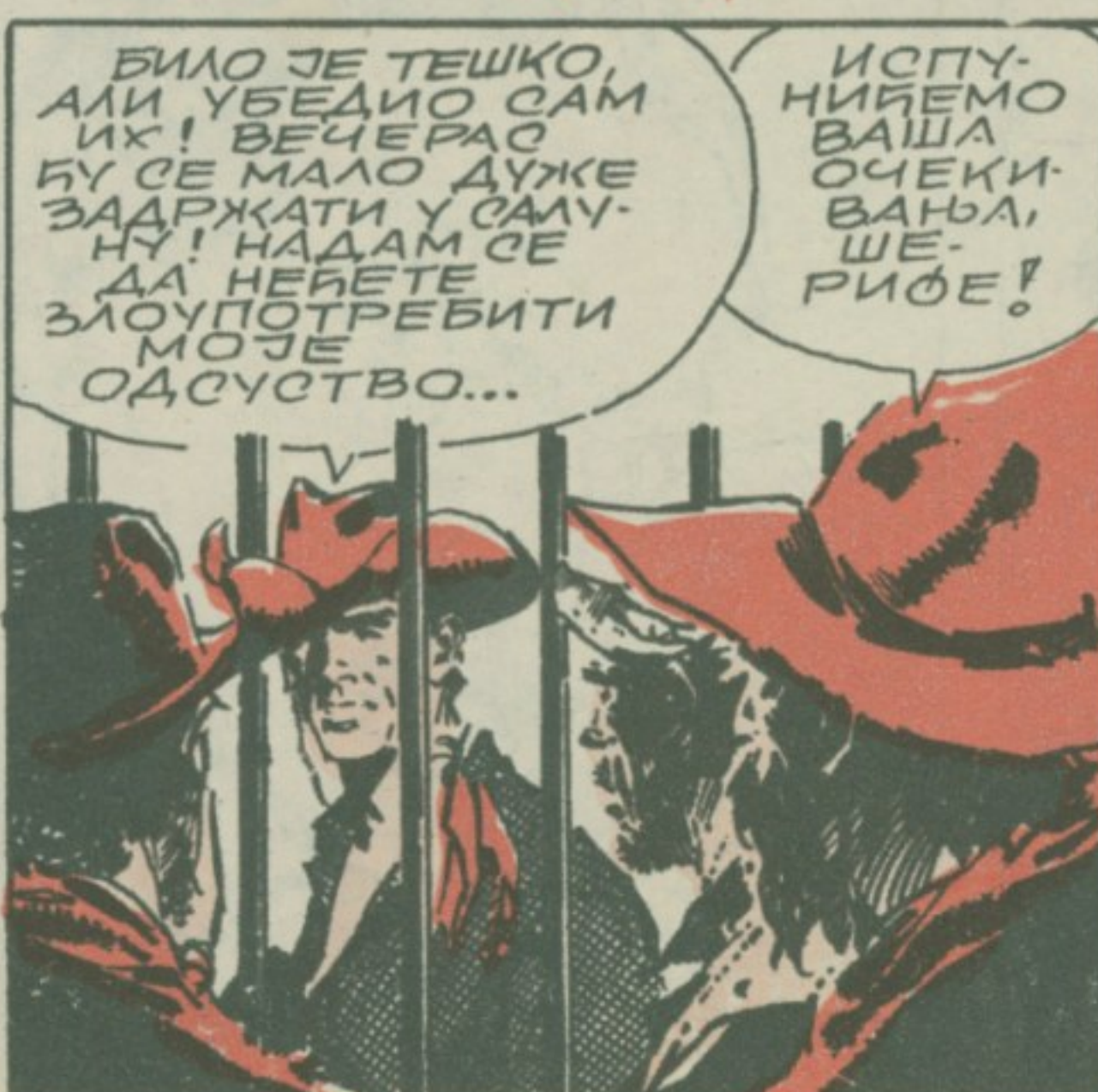
ЗНАТЕ И САМИ ШТА
БИ СЕ ДЕСИЛО ДА
ВАС ОНИ НАПО-
ЉУ ЗАПРАВЕ!
ПУСТИТЕ ДА
ЈА ТО
СРЕДИМ!

ЗАР ЈЕ
ТО ВАША
ЗАХВАЛ-
НОСТ,
РАДОБЕ
О, КО-
НОРЕ?

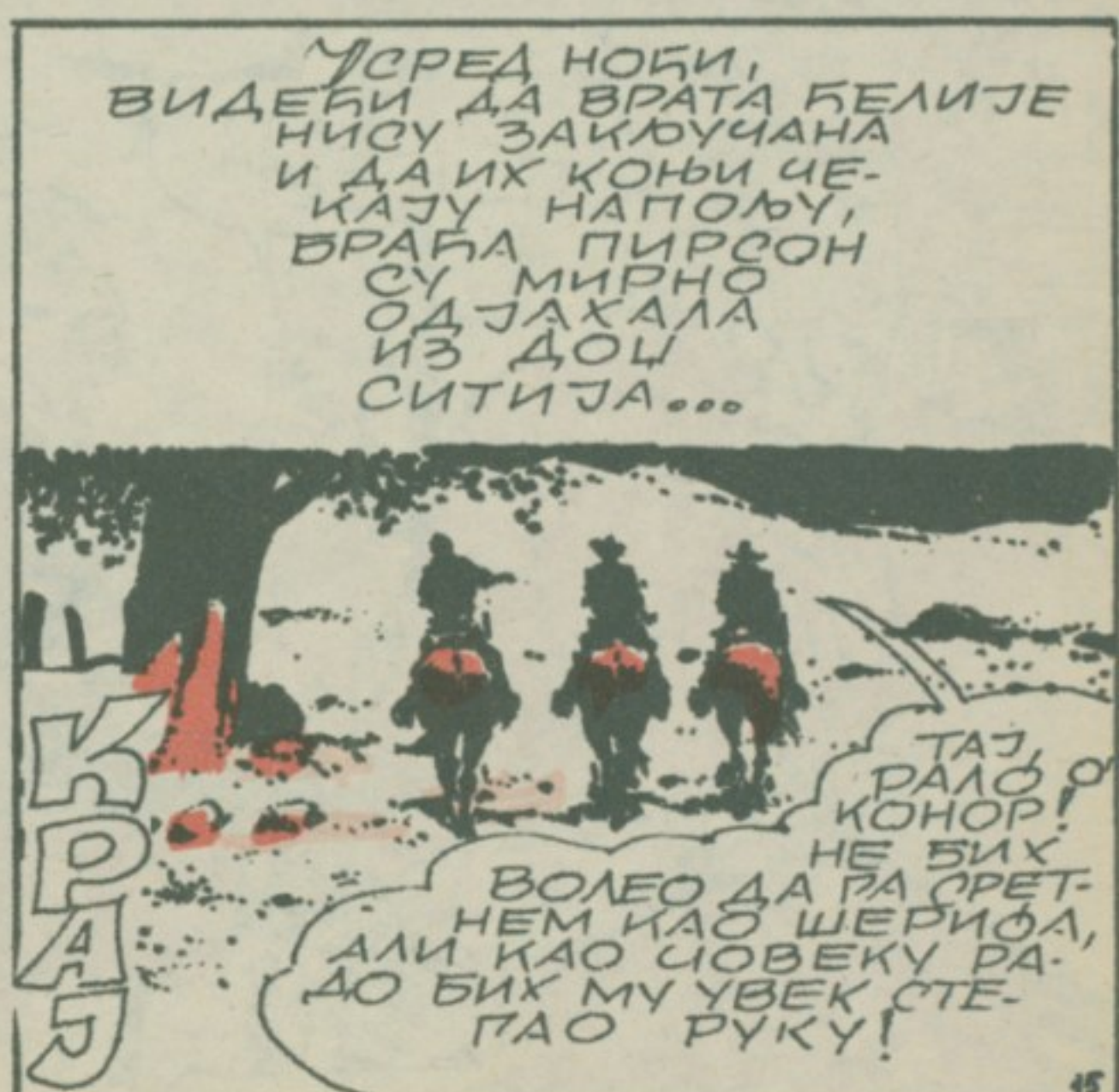
СА ВРАТА
СВОЈЕ
КАНЦЕЛА-
РИЈЕ,
ШЕРИФ СЕ
ОБРАТИО
ОКУПЉЕ-
НОЈ
МАСИ...

ИДИТЕ КУБАМА,
ПРИЈАТЕЉИ! „ТРО-
ЈИЦА ИЗ КОЛОРАДА“
СУ НА СИГУРНОМ
МЕСТУ И
ОДГОВАРАЋЕ
ЗА ОНО ШТО
СУ УЧИНИЛИ!

БИЛО ЈЕ ТЕШКО,
АЛИ УБЕДИО САМ
ИХ! ВЕЧЕРАО
БУ СЕ МАЛО ДУЖЕ
ЗАДРЖАТИ У САУ-
НУ! НАДАМ СЕ
ДА НЕЋЕТЕ
ЗЛОУПОТРЕБИТИ
МОЈЕ
ОДСУСТВО...

ИСПУ-
НИЋЕМО
ВАША
ОЧЕКИ-
ВАЊА,
ШЕ-
РИФЕ!

УСРЕД НОЋИ,
ВИДЕЛИ ДА ВРАТА БЕЛИЈЕ
НИСУ ЗАКЉУЧАНА
И ДА ИХ КОЈИ ЦЕ-
КАЈУ НАПОЉУ,
БРАЋА ПИРСОН
СУ МИРНО
ОДЈАХАЛА
ИЗ ДОУ
СИТИЈА...

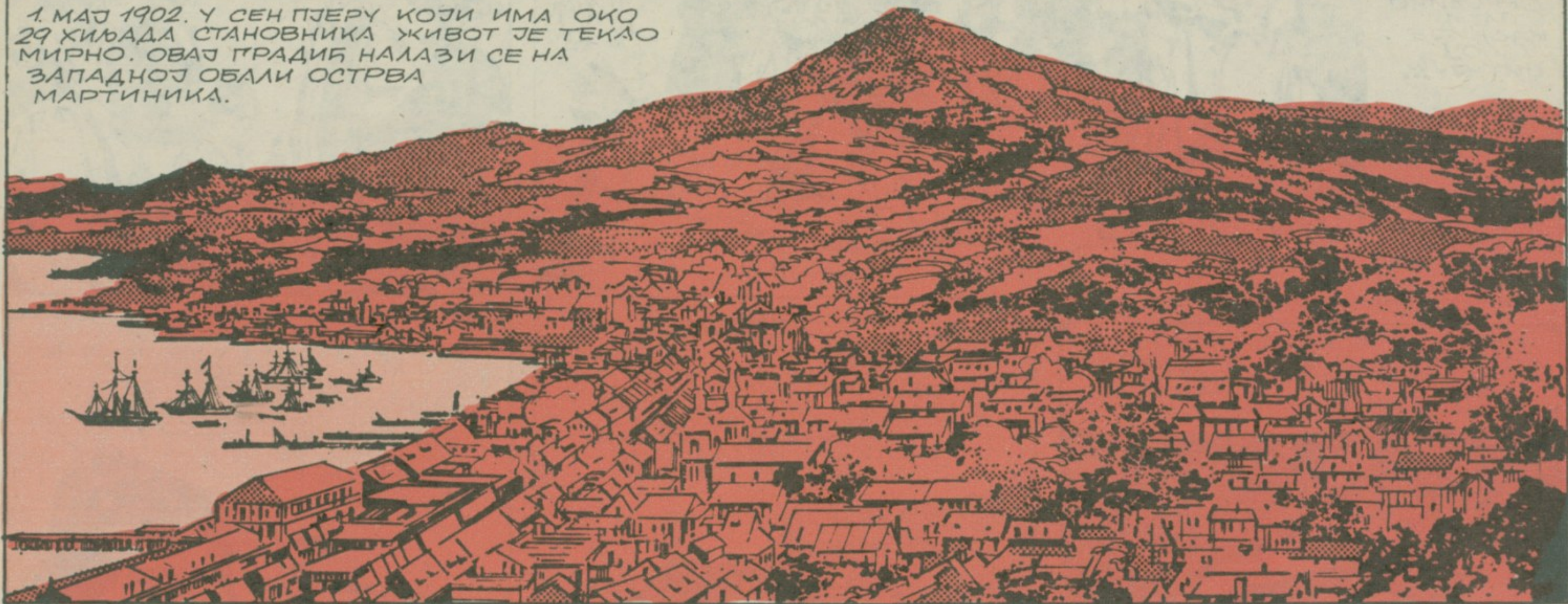
КРАЈ

ТАЈ
РАДО
КОНОР!
НЕ БИХ
ВОЛЕО ДА РА СРЕТ-
НЕМ КАО ШЕРИФ,
АЛИ КАО СЛОВЕКУ РА-
ДО БИХ МУ УВЕК СТЕ-
ПАО РУКУ!

ВЕЛИКЕ
АВАНТУРЕ
МИРА И
РАТА

ПАКАО У СЕН ПЈЕРУ

1. МАЈ 1902. У СЕН ПЈЕРУ КОЈИ ИМА ОКО
29 ХИЉАДА СТАНОВНИКА ЖИВОТ ЈЕ ТЕКАО
МИРНО. ОВАЈ ГРАДИЋ НАЛАЗИ СЕ НА
ЗАПАДНОЈ ОБАЛИ ОСТРВА
МАРТИНИКА.

СТАНОВНИШТВО
СЕ ПРИПРЕМАЛО ЗА ОПШТИНСКЕ
ИЗБОРЕ ...

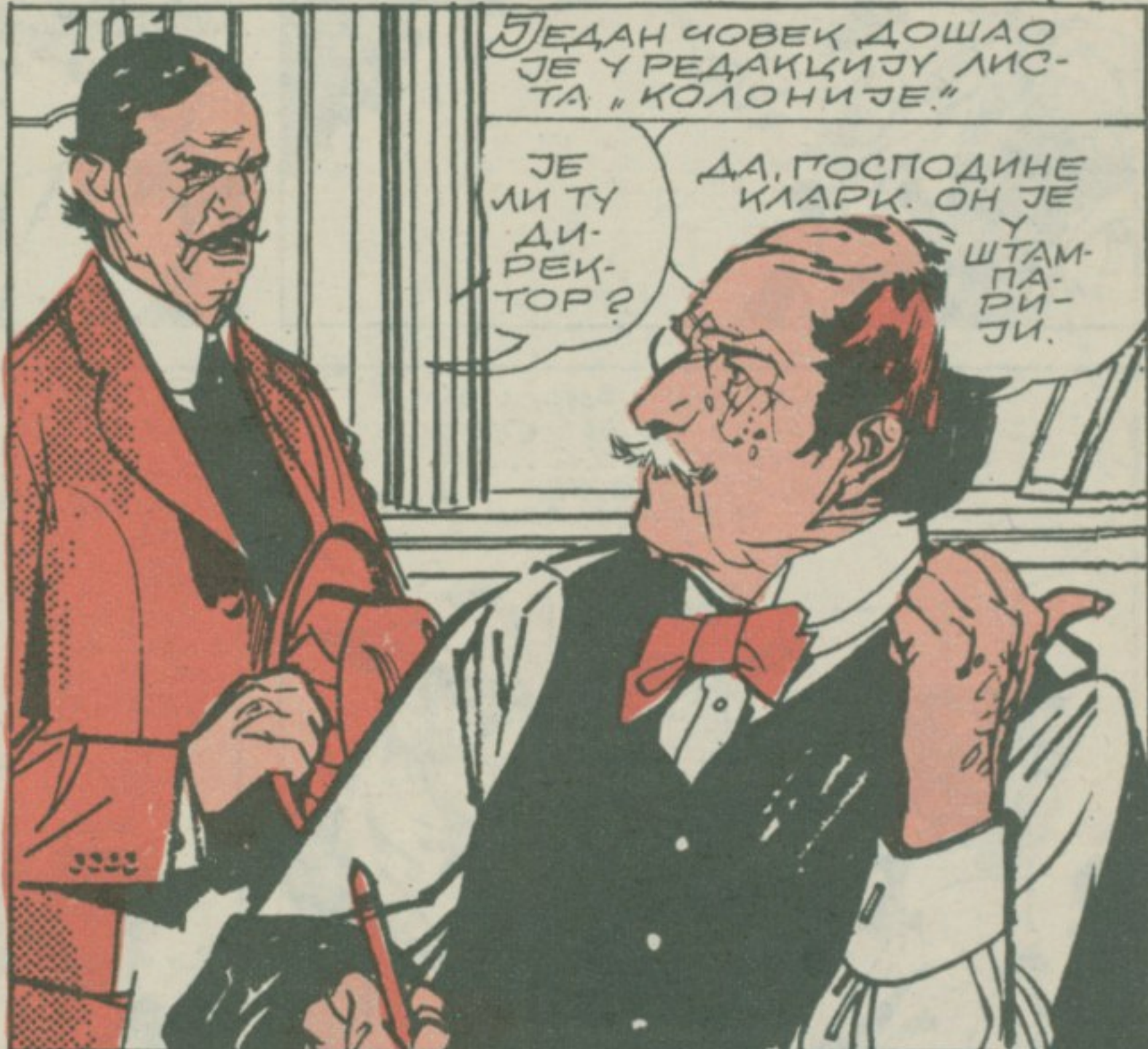
ПРЕДВИЂЕНА
ЈЕ И ПОСЕТА
ГУВЕРНЕРА
УЧИЈУ
СУ ЧАСТ
ПРИПРЕМА-
НИ БАНКЕТ
И БАЛ.

ЈЕДАН ЧОВЕК ДОШАО
ЈЕ У РЕДАКЦИЈУ ЛИС-
ТА "КОЛОНИЈЕ."

ЈЕ ЛИ ТУ
ДИ-
РЕК-
ТОР?

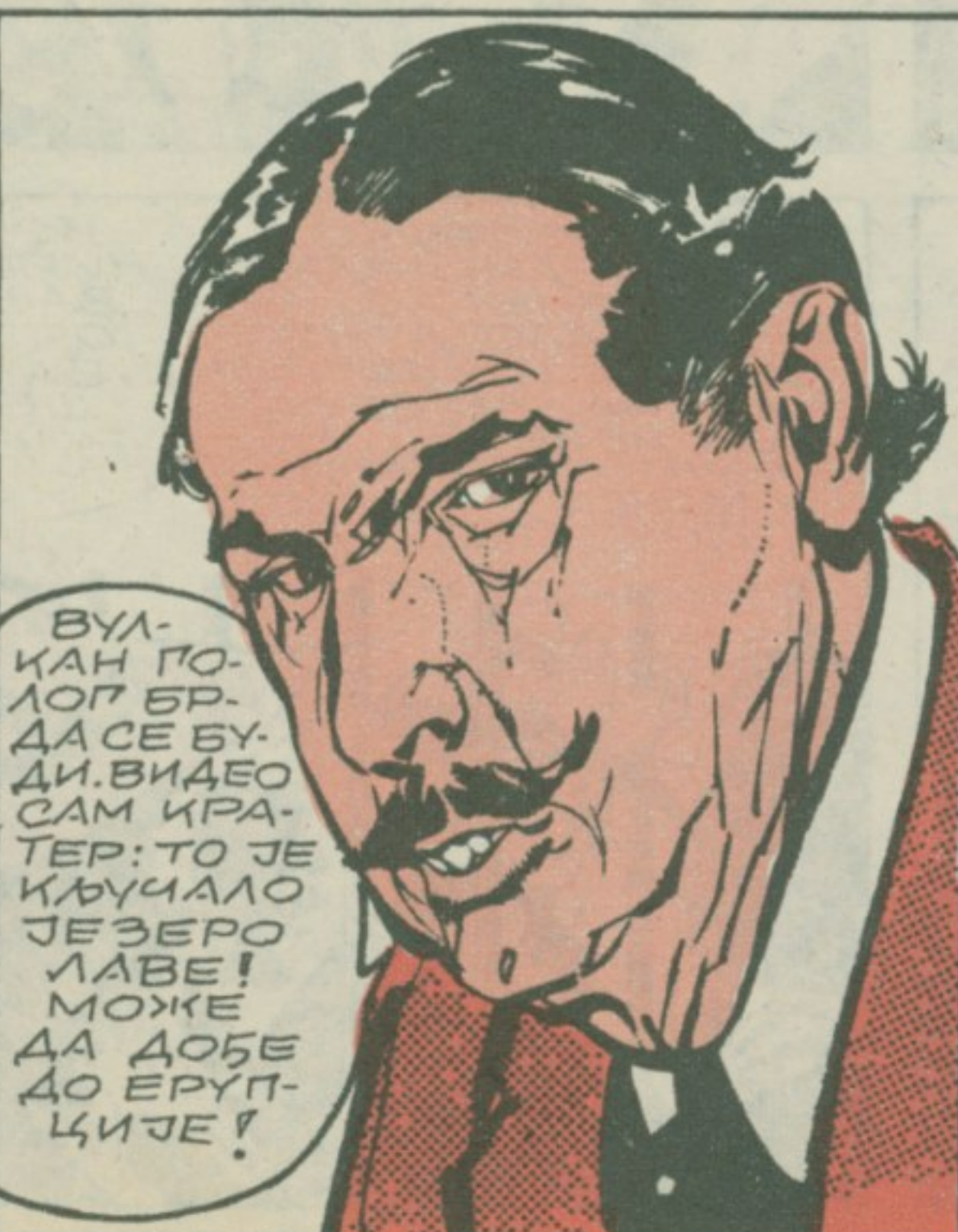
ДА, ПОСПОДИНЕ
КЛАРК. ОН ЈЕ
У ШТАМ-
ПА-
РИ-
ЈИ.

ИСАРЕ, И-
МАМ НЕШ-
ТО ДА
ВАМ
КАЖЕМ.

НЕКА
ДОВРА
ВЕСТ?

ШАЛИ-
ТЕ ЛИ
СЕ?

ВУЛ-
КАН ГО-
ЛОП БР-
ДА СЕ БУ-
ДИ. ВИДЕО
САМ КРА-
ТЕР: ТО ЈЕ
КЛУЧАЛО
ЈЕЗЕРО
ЛАВЕ!
МОЖЕ
ДА ДОБЕ
ДО ЕРУП-
ЦИЈЕ!

САДА СЕ
ВИ
ШАЛИТЕ!

ДА САВЕ-
ТУЈЕТЕ ЉУДИ-
МА ДА
НАПУСТЕ
ГРАД!

ШТА ЈА
ТУ
МОГУ
ДА
УЧИ-
НИМ?

1129

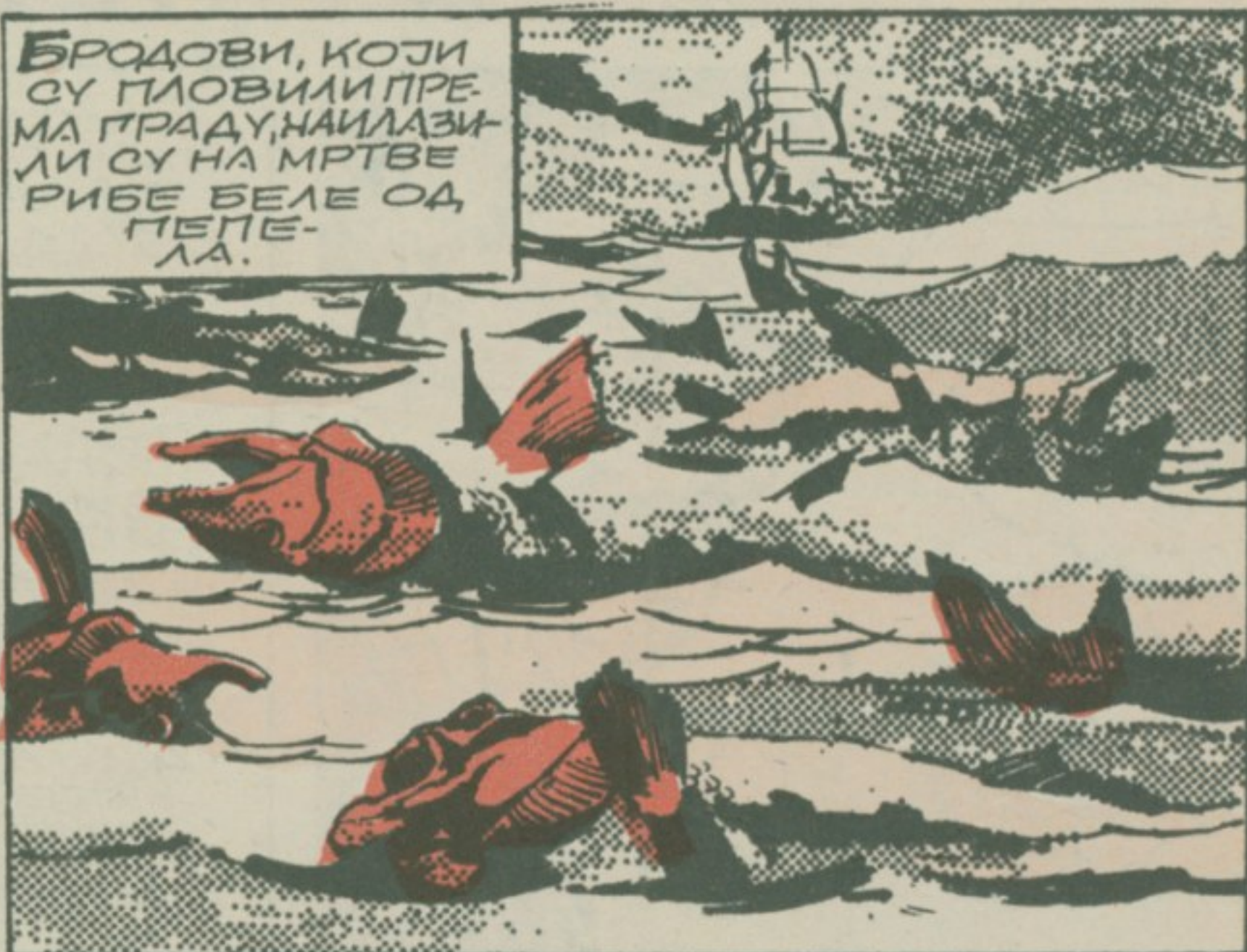

ИЗНАД ГРАДА СЕН ПЈЕРА ПРЕТЕКИ СЕ УЗДИЗАЛО ГОЛО БРДО, ВУЛКАН КОЈИ МИРУЈЕ ОД 1851. ГОДИНЕ.

КЛАРК ЈЕ ОТИШАО: АЛИ, ДРУГОГ ДАНА ГРАД СЕ ПРОБУДИО ПОД КИШОМ ПЕПЕЛА.

БРОДОВИ, КОЈИ СУ ПЛОВИЛИ ПРЕМА ГРАДУ, НАИЛАЗИЛИ СУ НА МРТВЕ РИБЕ БЕЛЕ ОД ПЕПЕЛА.

У ЗГРАДИ ТЕЛЕГРАФА...

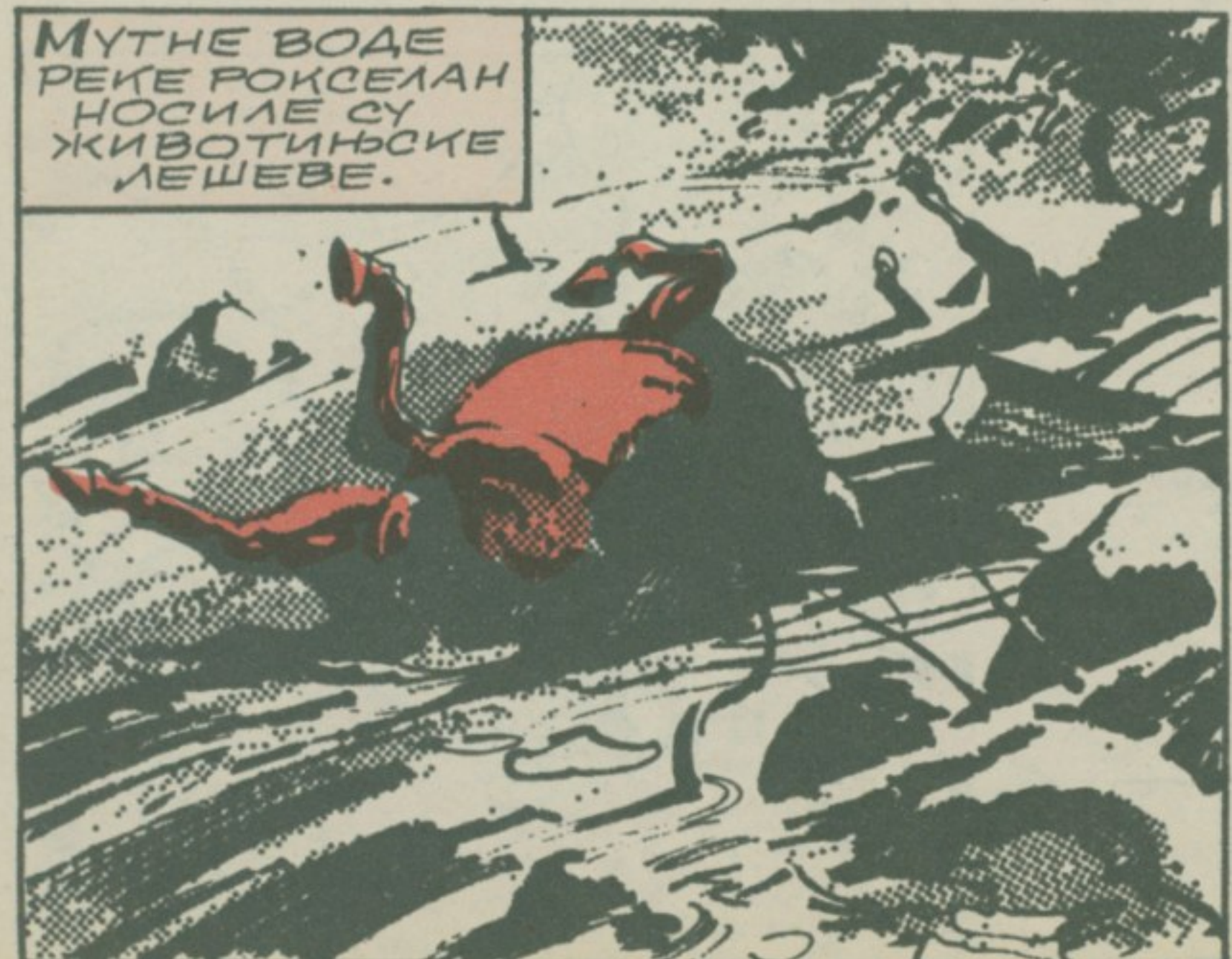
ИЗГЛЕДА ДА ЈЕ КАБЛ У МОРУ ОШТЕЋЕН... СВЕ ВЕЗЕ СУ ПРЕКИНУТЕ.

КАКО СЕ КАСНИЈЕ САЗНАЛО, ЈЕДАН ПОТРЕС У ДУБИНИ МОРА (ГОЛО БРДО СЕ СПУШТА 3000 М У МОРЕ) ПРОУЗРОКОВАО ЈЕ ПОМОР РИБА И ПРЕКИД ТЕЛЕГРАФСКОГ КАБЛА...

ПОНЕКА ЖИВОТИЊА ЈЕ УГИНУЛА ОД ПЕПЕЛА И СУМПОРА КОЈИ ЈЕ ПУШИО...

МУТНЕ ВОДЕ РЕКЕ РОКСЕЛАН НОСИЛЕ СУ ЖИВОТИЊСКЕ ЛЕШЕВЕ.

ТЕНОКИ ВУЛКАН ЈЕ ЗЛОСЛУТНО СЕБАО.

СУМПОРНА КИША ЈЕ ДАЉЕ ПАДАЛА, А ВУЛКАН ЈЕ ПРЕТЕКИ ТУТЊАО. У ГРАД СУ СТИГЛЕ ГРУПЕ СЕБАКА. КО ЈЕ ВИДЕО ГОЛО БРДО, ПРИЧАО ЈЕ О УЖАРЕНОМ БЛАТУ И ЛАВИ. 4. МАЈА НИЈЕ СЕ НИШТА НАРОЧИТО ДОРОДИЛО...

„УНИШТАВАЈУЋИ СВЕ ПРЕД СОБОМ.“

СТРАВИЧНА УЖАРЕНА РЕКА СПУСТИЛА СЕ У МОРЕ...

...И ПОДИГЛА ВИСОКИ ТАЛАС КОЈИ ЈЕ ЗАПЛУСНУО ОБАЛУ ГРАДА!

У ГРАД СУ НАДО-
ЛАЗИЛИ СТАНОВ-
НИЦИ ИЗ ОКОЛИНЕ
ПОЛОГ БРАД
ВЕРУЈУЋИ ДА
ЋЕ ТУ БИТИ
БЕЗБЕДНИ.

У МЕЂУВРЕМЕНУ, У ГЛАВНОМ
ГРАДУ ОСТРВА, У ГУВЕРНЕР-
СКОЈ ПА-
ЛАТИ...

ГОСПОДО, ИМАМ
НАМЕРУ ДА ОБРА-
ЗУЈЕМ ИСТРАЖНУ
КОМИСИЈУ КОЈА
ЋЕ ПОТВРДИТИ
ДА СЕН ПЈЕР НИ-
ЈЕ У ОПАСНОС-
ТИ...

ПРОФЕСОР ЛЕНАС
ТВРДИ ДА У СЛУЧАЈУ Е-
РУПЦИЈЕ, ЛАВА
НЕЋЕ СТИЋИ
ДО ГРАДА!

ТАКО
ЈЕ, ГОС-
ПОДИНЕ
ГУВЕРНЕ-
РУ!

ОДЛИЧНО.
ПОШТО НЕ МО-
РАМО ДА СТРЕ-
ПИМО ОД ВУЛ-
КАНА, ДА ВИ-
ДИМО КАК-
ВЕ СУ ПОС-
ЛЕДИЦЕ
СУМПОРА.

ХМ, МИСЛИМ
ДА НЕЋЕ БИ-
ТИ ТЕШ-
КЕ...

У МЕЂУВРЕМЕНУ, НА
СЕН ПЈЕР СЕ СПУС-
ТИЛА НОВА НЕОРЕ-
БА: ЗМИЈЕ!

БЕЖЕЋИ ОД
ВАТРЕ ОТРОВ-
НИКЕ СУ У ПО-
МИЛМА ПРЕ-
ПЛАВИЛЕ
УЛИЦЕ СЕН
ПЈЕРА СЕЈУЊИ
СМРТИ
ПАНИКУ!

ПРОТИВ ЗМИЈА УПУКЕНА
ЈЕ ВОЈСКА.

А МНОГО СУ ПОМОГЛЕ И
МАКЕ ИЗ СЕН ПЈЕРА!

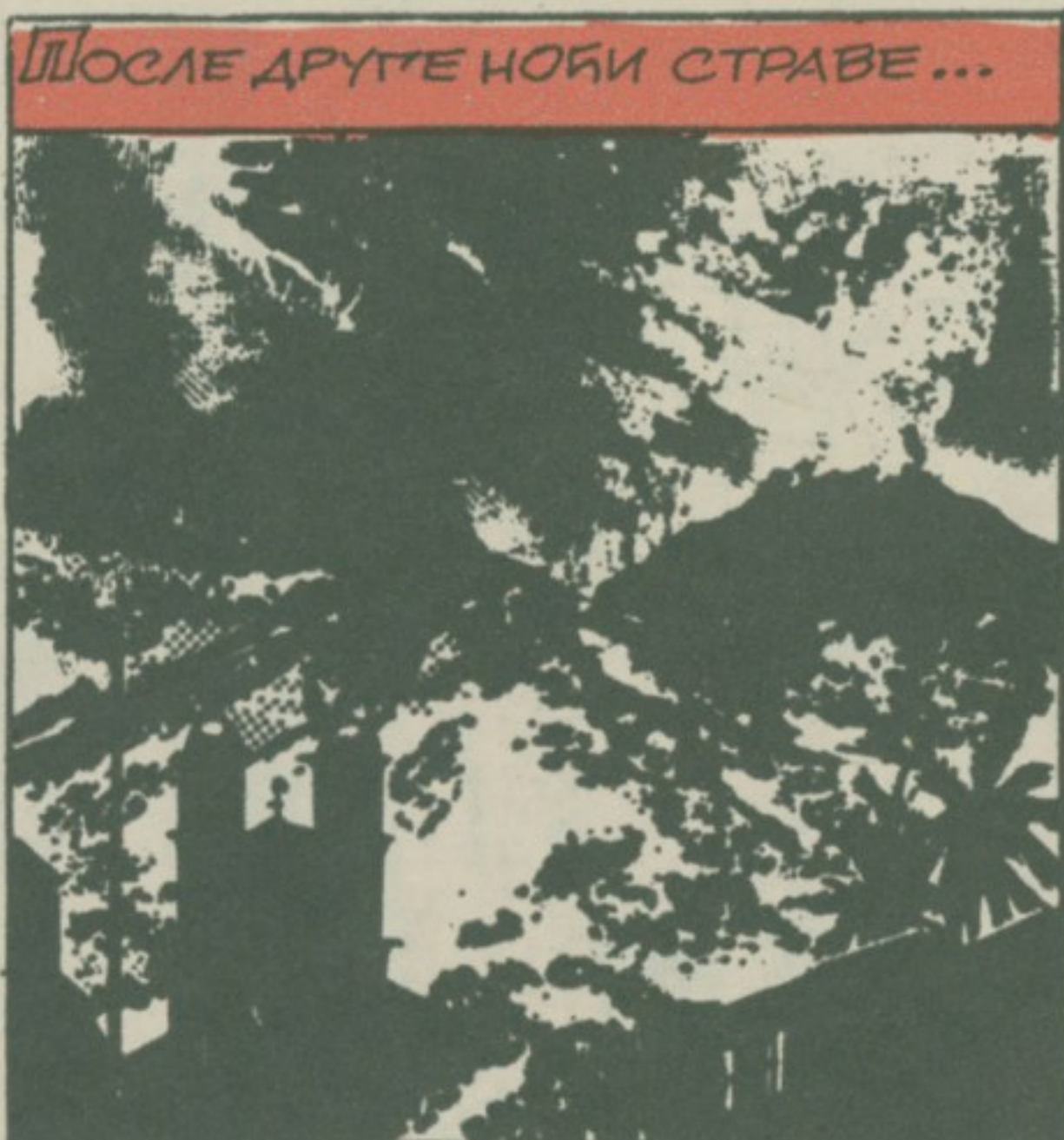
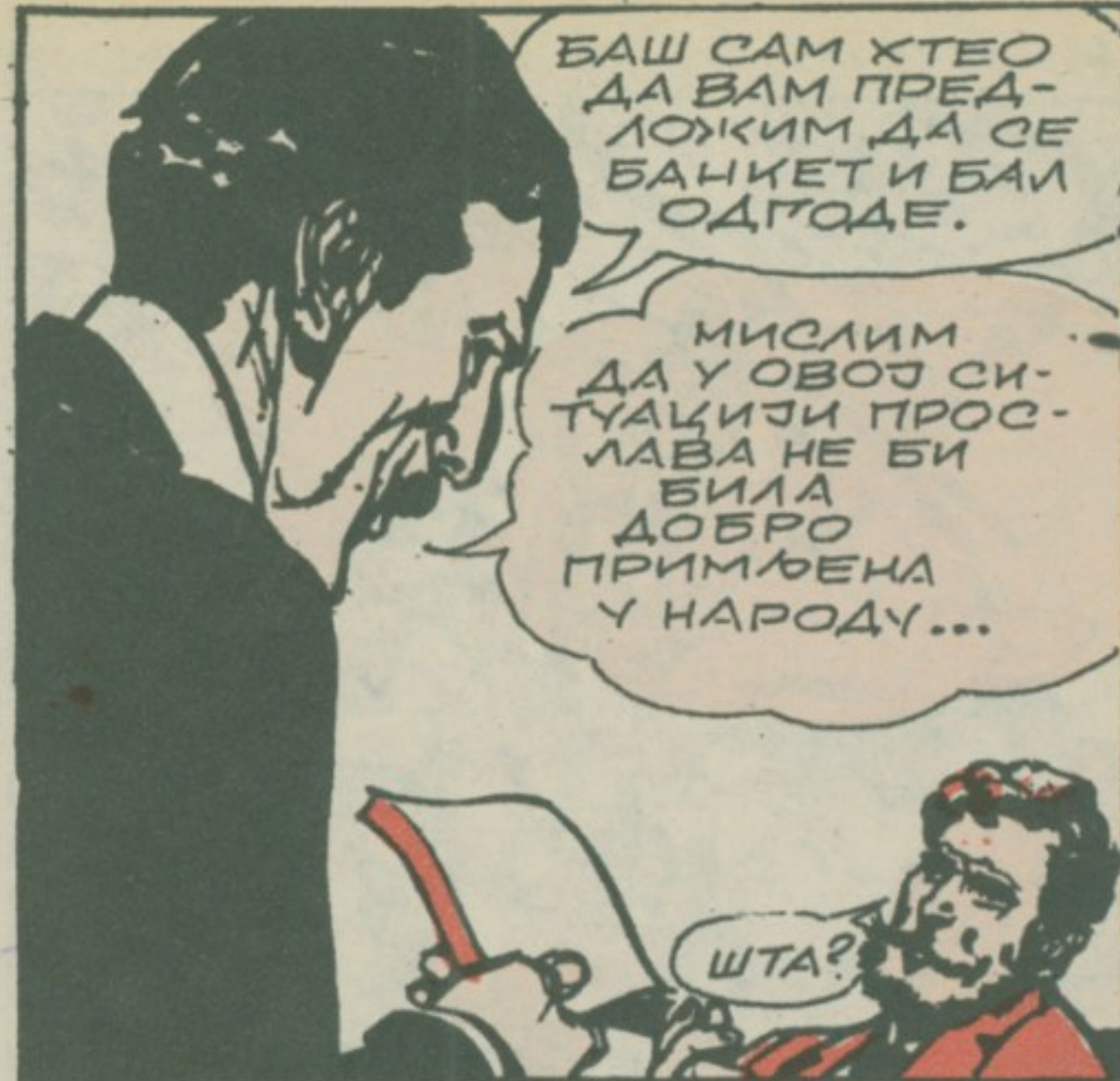

СТАНОВНИШТВО ЈЕ ЗА-
ХВАТИЛА ПАНИКА!

УПРКОС
СВЕМУ, НЕ-
КИ СУ СЕ И
ДАЋЕ
СПРЕМАЛИ
ЗА
БАЛ...

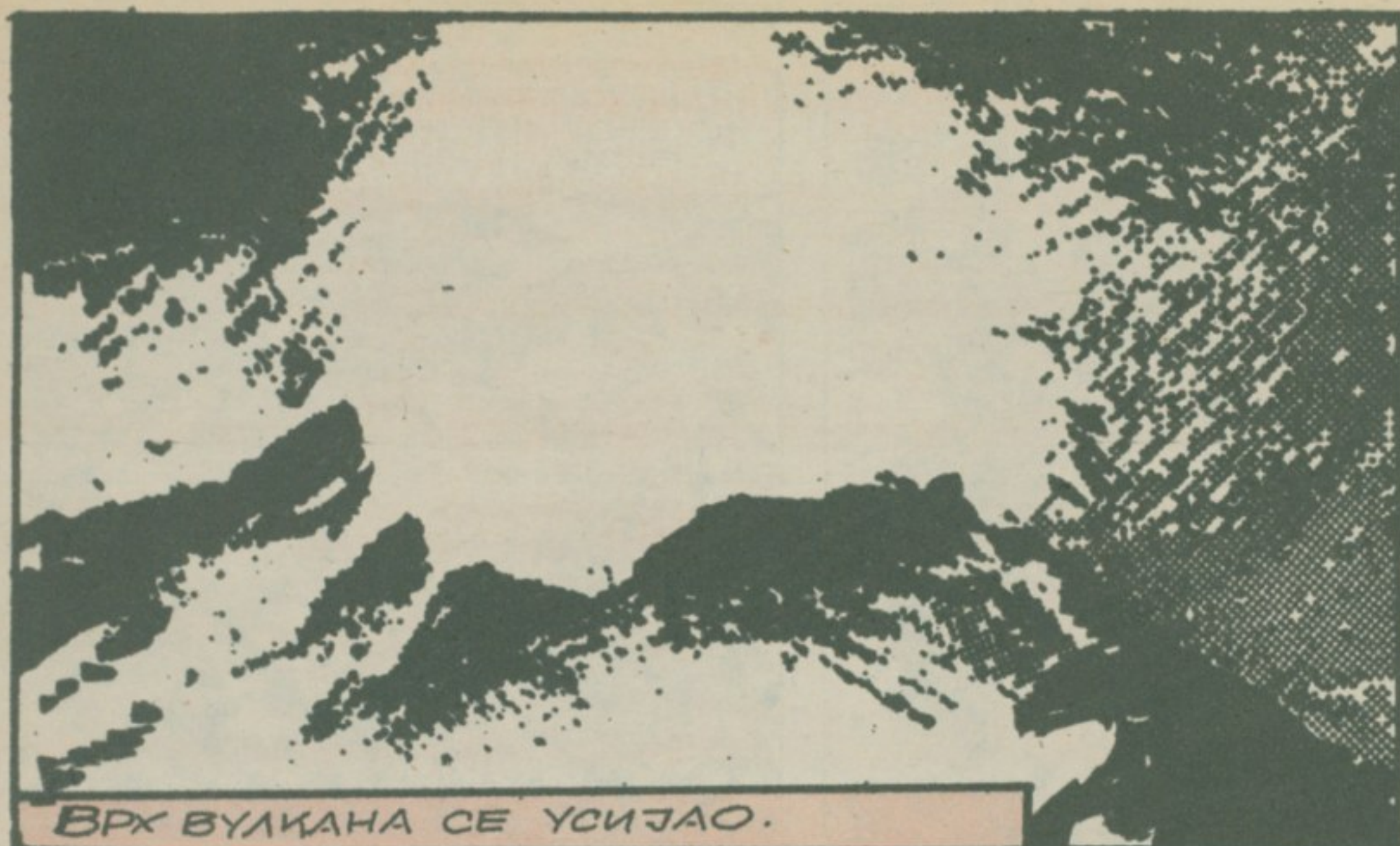

НА ПУТУ СУ СУСРЕЛИ ГУВЕРНЕРОВУ КОЧИЈУ. ОН ЈЕ ПОШАО ИЗ ФОР-Д-ФРАНС, ГЛАВНОГ ГРАДА ОСТРВА, ДА ЛИЧНО ИЗВИДИ СИТУАЦИЈУ.

ВРХ ВУЛКАНА СЕ УСИЈАО.

НАСТУПИЛА
ЈЕ
МРКЛА
НОЋ...

ИЗ ВУЛКАНА СЕ РАСЦВЕТАО ВА-
ТРЕНИ ОБЛАК...

ПОЧЕО ДА СЕ
ВАЉА ПРЕМА
СЕН ПЈЕРУ, ПАЛЕ-
ЊИ СВЕ ПРЕД
СОБОМ.

СТОТИНЕ БУРАДИ СА
РУМОМ ЕКСПЛОДИРАЛО ЈЕ
У ЛУЦИ. РУМ ЈЕ ЗА-
ПАЛИО МОРЕ...

У 803 ЧАСОВА ВАТРЕНИ ОБЛАК
ЈЕ ПРЕКРИО ПРАД!

СЕН ПЈЕР
ЈЕ ПРЕТВОРЕН
У ГОЛЕМУ
ЛОМА-
ЧУ!

УСИДРЕНИ БРОДОВИ
СУ ГОРЕЛИ, ПРЕВРТАЛИ СЕ,
ТОНУЛИ.

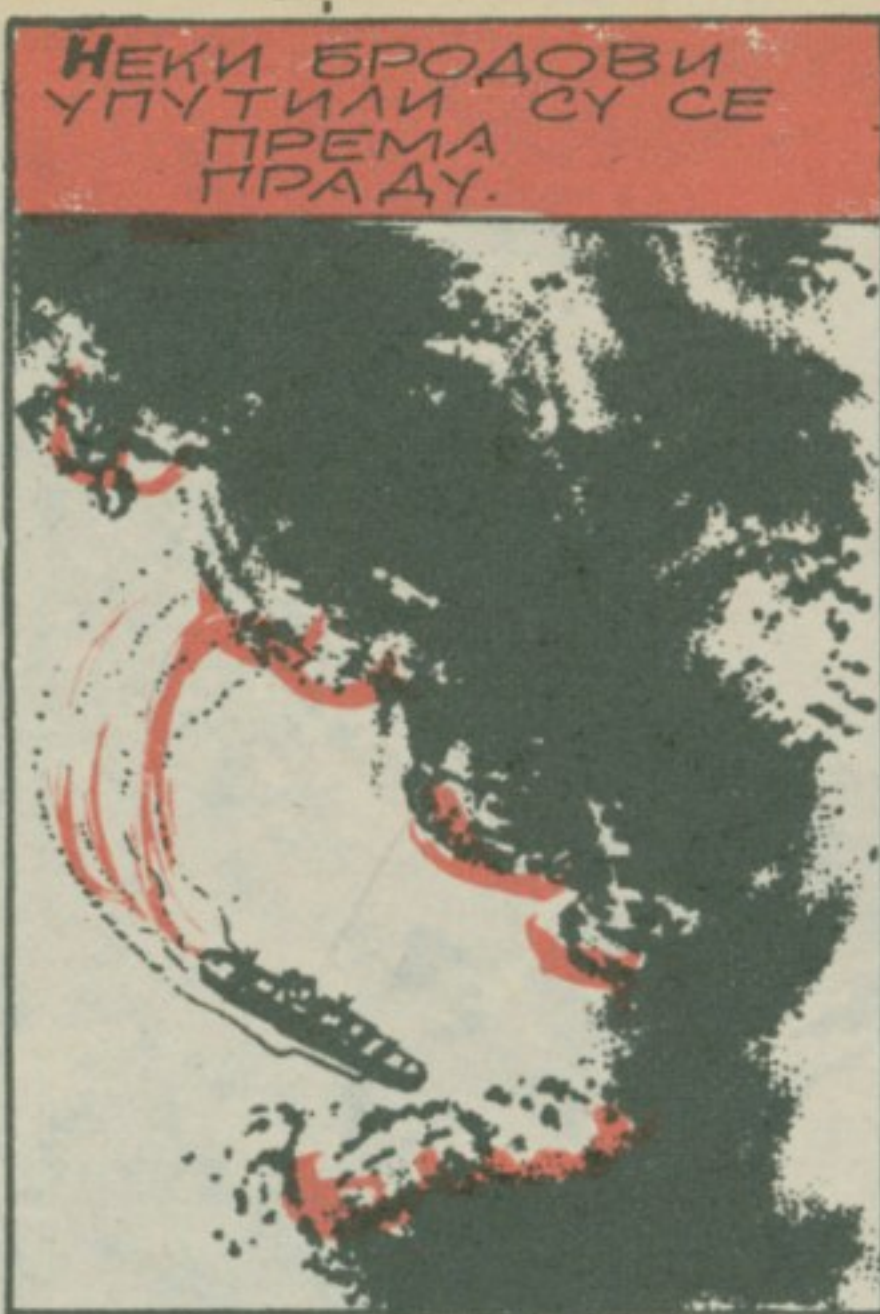

А ПОСЛЕ ТРИ МИНУТА, КАД СЕ ОБЛАК РАЗИШАО
ПО МОРУ, СЕН ПЈЕР ЈЕ БИО МРТАВ ПРАД!

СЕН ПЈЕР
ЈЕ УНИШТЕН
ЕРУПЦИЈОМ
ПОЛОП БРДА.
ХИТНО
ПОТРЕБНА
ПОМОЋ!

НЕКИ БРОДОВИ
УПУТИЛИ СУ СЕ
ПРЕМА
ПРАДУ.

АЛИ КАД СУ
СЕ ПРВИ СПАСИОЦИ
ИСКРЉАЛИ, НИКОВА ПО-
МОЋ ВИШЕ НИКОМЕ НИЈЕ
БИЛА ПОТРЕБНА!

АЛИ...
СВИ СУ
МРТВИ!

НЕ!
НЕКОГ
ИМА
ТАМО!

ДА, ЈЕДАН ЧОВЕК ЈЕ ОСТАО ЖИВ.
ЈЕДАН ОБУЉАР, КОЈИ СЕ НАЛАЗИО У
СВОЈОЈ РАДИОНИЦИ У ПОДРУМУ...

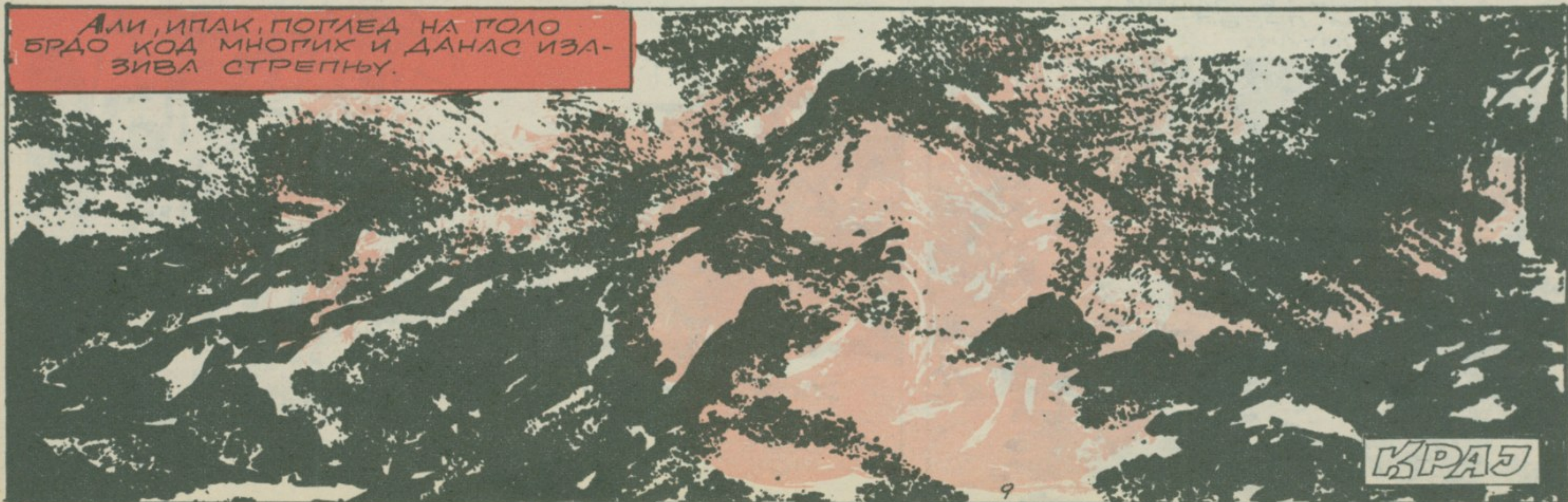
НЕКОЛИКО
ДАНА КАСНИ-
ЈЕ ПРОНАЂЕН
ЈЕ ЈОШ ЈЕДАН
ПРЕЖИВЕЛИ:
БИО ЈЕ ТО
ЈЕДАН ЦРНАЦ
У ПОДЗЕМ-
НОЈ БЕЛИЈИ
ЗАТВОРА.

САМО ДВОЈЕ ПРЕ-
ЖИВЕЛИХ! ПОЛО
БРДО ЈЕ ОДНЕЛО
ОКО 30 ХИЉАДА
ЖРТВА!

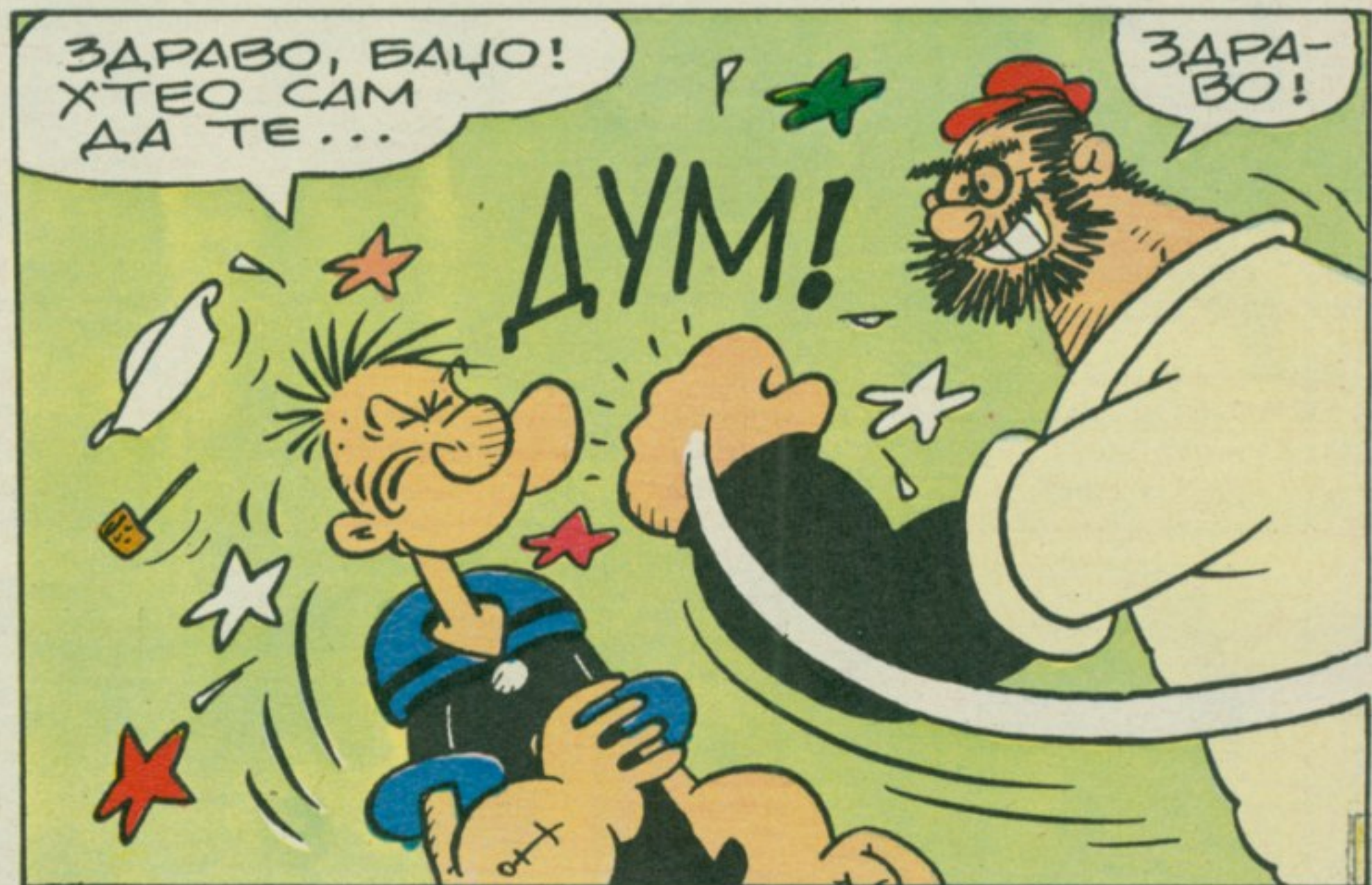

ДАНАС ПОСТОЈИ
НОВИ СЕН ПЈЕР. ДАНАС ИЗ-
ГЛЕДА ДА СЕ ВУЛКАН
ЗАУВЕК УЋУТАО...

АЛИ, ИПАК, ПОГЛЕД НА ПОЛО
БРДО КОД МНОГИХ И ДАНАС ИЗ-
ЗИВА СТРЕПЊУ.

КРАЈ

Kandit

НАЈСЛАЂА НАГРАДНА ИГРА НА СВЕТУ

ГЛАСАЈТЕ ЗА НАЈСЛАЂЕ

1. ЏЕНАН
ПЕКИЋ,
1. 1. 1971.2. ГОРАН
ИВАНОВИЋ,
2. 2. 1969.3. ВАНЕ
ЧАЛИЋ,
21. 8. 1967.4. НИКОЛА
НОВАКОВИЋ,
17. 11. 1968.

Објављујемо првих 25 слађаних које је специјални жири „Кандита“ одабрао међу онима који су послали фотографије за конкурс — Најслађа наградна игра на свету!

Читаоци Забавника, гласајте за једног дечака, разуме се онога који вам се највише свиђа. На купону упишите број дечака, за вас најслађег, исеците купон, залепите на дописницу и пошаљите одмах на адресу: ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК, 11001 Београд, Македонска 29.

Међу свима који гласају за најслађег дечака из прве групе извући ће се на срећу 15 добитника. Они ће добити по један слатки пакет, поклон фабрике „Кандит“

**ИЗАБЕРИТЕ
ЈЕДНОГ ДЕЧАКА!**

5. ЗЛАТКО
КОРПОНАИЋ,
10. 1. 1965.6. МИРОСЛАВ
БАРАЏ,
10. 5. 1967.7. ДЕЈАН
ФЕЛДЕШИ,
1. 2. 1967.8. ВОЈИСЛАВ
ВАСИЋ,
8. 10. 1969.9. ГОРАН
ТРИФУНОВИЋ,
11. 7. 1968.10. СОЛВОШКА
КЕРЕКЕШ,
8. 8. 1968.11. НЕНАД
КОМЉЕНОВИЋ,
12. 5. 1969.12. ЗОРАН
ПАЛИЋ,
10. 11. 1967.13. АЛМИР
МУХИЋ,
18. 9. 1965.14. ВЛАДИМИР
ПЕТРОВИЋ,
6. 6. 1968.15. ДРАГАН
ЂОРЂЕВИЋ,
31. 7. 1967.16. СИНИША
МАРИНЧИЋ,
11. 7. 1968.17. ДРАГОСЛАВ
ИЛКИЋ,
29. 9. 1968.18. СЛАВИША
ЈУРЧЕВИЋ,
31. 12. 1969.19. ПЕРИЦА
ПАЧКОВСКИ,
13. 10. 1969.20. ВРАНКО
ТУФЕГИЋ,
2. 12. 1968.21. ЗОРАН
ЛАВРЊА,
20. 9. 1968.22. САША
МАРЈАНОВИЋ,
20. 6. 1968.23. ИГОР
ЦУКЛЕВСКИ,
15. 12. 1969.24. ВЛАДИМИР
РАДУЛОВИЋ,
2. 10. 1965.25. ЈОВИЦА
ЛАТКОВИЋ,
16. 4. 1966.

ФАБРИНА ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА *Kandit* НАГРАДИЋЕ НАЈСЛАЂЕГ ДЕЧАКА И НАЈСЛАЂУ ДЕВОЈЧИЦУ 1973. СА ОНОЛИКО ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА КОЛИКО СУ ТЕШКИ

ГЛАСАМ ЗА ДЕЧАКА бр.

(Име и презиме)

(Поштански број и место)

(Улица и број)

У следећем броју Забавника бирамо најслађу девојчицу

ПОРОДИЦА БЕЗВЕЗИН

ТАТА СЕ ЗАЖЕЛЕО ПРИРОДЕ
АЛ' ОСТАЛОЈ СЕ ФАМИЛИЈИ
НЕ ИДЕ...

Али, кад је тата подигао кров...

Изгризли га мољци!
Шта ћемо ако удари киша?

... ПОГотову што је телевизијски програм занимљив...

Ни за живу главу ово не бих пропустила!

Размрдајте се... идемо!

Јок! Гледамо телиш!

Готово је с тим твојим телишем... гурнула си ноге кроз њега! сад можете у шетњу!

Свему има лека...

Видиш! Уместо крова имамо кишну кабаницу... и кола ће чак остати сува!

Што се овај укоп'о?!

Опрезан возач... гледа да неко не наиђе главном џадом!

Креки век једном! Видиш да жива душа не пролази тим друмом!

Добро!

Ајоој! Наша кабаница се закахила за његов задњи браник!

Ето ти твоје возње!

Кррррр!

Тата се први вратио на раскрсницу где су им остала кола...

Хеј! Шта то раде?!

Неко је оставио кола на опасном месту... друмска полиција мора да их одвуче до града!

Стоп главни пут

Одлично! Ја ћу с њима!

ОСТАВЉЕН У ЗЕМЉИ ДАВАДА

Када се, после седмодневног мучног пута кроз пустињу Сахаре, преда мном указало језеро Ман дара, помислио сам да је крајње време да предахнем. Мој водич Ахмед због нечега је био против дневног одмора и све до сада је упорно одбијао да застане.

Када је видео да сам се опружио на песку, гунђајући је зауставио своју камилу. „Нека га“, помислио сам. Био сам спреман да му одржим лекцију и већ хтедох да га позовем, када се деси нешто сасвим непредвиђено. Као да су изникли из песка, око мене су одједном стајали људи, жене, деца. Неколицина је држала старе пушке-кремењаче.

— Ахмеде! — узвикнух.

— Шта ово треба да значи?

Одговора није било. Уплашен, окретох се и видех свог водича како на камили граби у правцу из кога смо дошли. Био је већ далеко одмакао.

Окренуо сам главу и сусрео се са мноштвом ледених погледа. Један од људи се пушком приђе и заби ми цев у ребра.

— Трговац... — рече на једва разумљивом енглеском. — Трговац робљем. Поћи с нама...

Тајни задатак

Зовем се Барнет Велс и по струци сам геолог. Тог пролећа управо сам завршавао нека испитивања на Аласци, када сам добио позив да се хитно јавим централној компаније у Сан Франциску. У поруци је било назначено да се ради о „врло важној ствари“.

Примио ме је сам генерални директор.

— Знате ли где је земља Давада? — упитао ме је чим смо се руковали.

— Чини ми се да је то неко племе у Сахари — рекох несигурно.

— Тачно. Они живе у области Фезан, око 800 километара удаљеној од главног града Либије, Триполиса. Има их свега четири до пет стотина. Хране се искључиво црвима које лови у околним језерима и због тога их, као што можда знате, називају „црвоједима“.

— Не, нисам чуо за то. Али, не схватам... какве ја имам везе с пустињским племенима.

— Нас не занимају Даваде — осмехну се директор — већ њихова језера. Чуди нас како досад нису испарила или се утопила у песак. Температура се преко дана пење до десет степен, а киша обично падне једном у десет година! Укратко, дошли смо на помисао да су ова језера можда веома богата минералима. Можда ће њихово испитивање открити и присуство нафте у близини...

Дакле, то је био мој посао: требало је да одем и испитам ову област. Ако нешто пронађем, компанија ће одмах ступити у преговоре с либијском владом. Мој пут је, због оштре конкуренције, држан у строгој тајности и за њега није смео да зна нико осим неколико руководилаца компаније и два-три члана либијске владе.

— Знам да превише тражим од вас — рекао је директор. — Али, јамчим вам да ћете по повратку бити богато награђени.

Захватио сам му на томе. Он се само осмехнуо, али његов поглед као да је говорио: „Не брини, момче, зарадићеш ти то крваво!“

Лакше је стићи на Месец него се из Сан Франциска дочепати Сахаре. Најпре сам сео у авион за Њујорк, одатле за Лондон, па за Адис Абебу. Затим сам одлетео у Каиро, а из Каира у Триполис. Два дана касније, утоварио сам опрему и намирнице у један изнајмљени двомоторни авион и полетео ка пустињској оазиси Себха, најдаљој тачки до које се може стићи модерним транспортним средствима.

Требало ми је десет дана

да у Себхи образујем мали караван са две камиле. За водича сам узео неког Ахмеда, који је тврдио да Фезан познаје као свој цеп.

Девојке вреде злата

Тада је почело право мучење. Вреле дане смењивале су ледене ноћи. Ноћу смо се одмарали, али дану Ахмед није хтео ни да чује за некакав предак.

Једне вечери испричао ми је откуд толико познаје Фезан. Често је, рече ми, овамо водио трговце робљем.

— Шта? — упитао сам забезекнуто.

— Ах... — одвратио је он. — Давада девојке... одличне! Злата вреде!

Сазнао сам да су девојке из племена Давада до осамнаесте године врло лепе и да се високо цене на тржишту робљем. До тог доба њихови саплеменици не дају им да се лате икаквог посла, негују их и пазе. Али, после тога убрзо пропадну услед тешког рада, слабе исхране и превелике топлоте. У двадесет петој већ личе на старице, а ретко која преживи тридесету.

Иако због напорног пута у Фезан не долази много трговаца робљем, Даваде су стално на опрезу. Ухвате ли неког од њих, одмах га кажњавају смрћу.

Потапшао ме је

Блага језа пролазила ми је телом док сам га слушао. Ипак, нисам ни сањао да ћу ово што сам чуо ускоро искусити — на својој кожи...

Кад сам под пратњом сти-гао у насеље Давада, око

мене се сакупило мноштво људи, жена и деце. Ахмед је говорио истину: док су једне жене личиле на старице, друге су заиста биле необично лепе. Њихова одећа од разнобојне свиле јасно је говорила да их племе држи као мало воде на длану.

Најзад, стигосмо до једне необичне грађевине, двапут веће од осталих. Била је начињена од грубо исклесаних блокова неког белог материјала који ми се учинио непознат. Али, када сам пришао близу, видех да је то веш-сода, коју су Даваде по свој прилици сакупиле на обалама језера.

Кућа је припадала поглавици — спеченом, седокосам старцу са дугом брадом. Они који су ме водили гурнуше ме пред њега и поклонише се. Сматрао сам за памерно да се и сам поклоним. Изгледа да се старцу то сви дело, али један од људи са пушкама љутито промрмља нешто на свом језику.

— Трговац робљем! — преведе ми онај други.

— Не! — узвикнух. Нисам трговац! Ја сам...

Хтедох да кажем „геолог“, али се сетих да то њима ништа не би значило. Зато клекох и узех мало песка у шаку.

— Пријатељ! — рекох.

Они почеше бучно да се препиру. Нисам разумео ни речи, али се најзад старац насмехи и позва ме к себи. Прићох и он ме потапша по леђима. Лакнуло ми је. Сада смо били пријатељи.

Чим сам се сместио у колиби коју су ми одредили, почех да размишљам о свом положају. Камилу сам још имао, али сам никако нисам могао да се спасем из овог забитог краја. Могућност да ће Ахмед обавести либијске власти о мени одмах сам одбацио као мало вероватну. Једина нада били су ми лутајући Туарежи, који су с времена на време навраћали овамо да би трговали с Давадама.

Ни с послом ствари нису ништа боље стајале. Најпре сам открио да су се од бурног путовања поква-

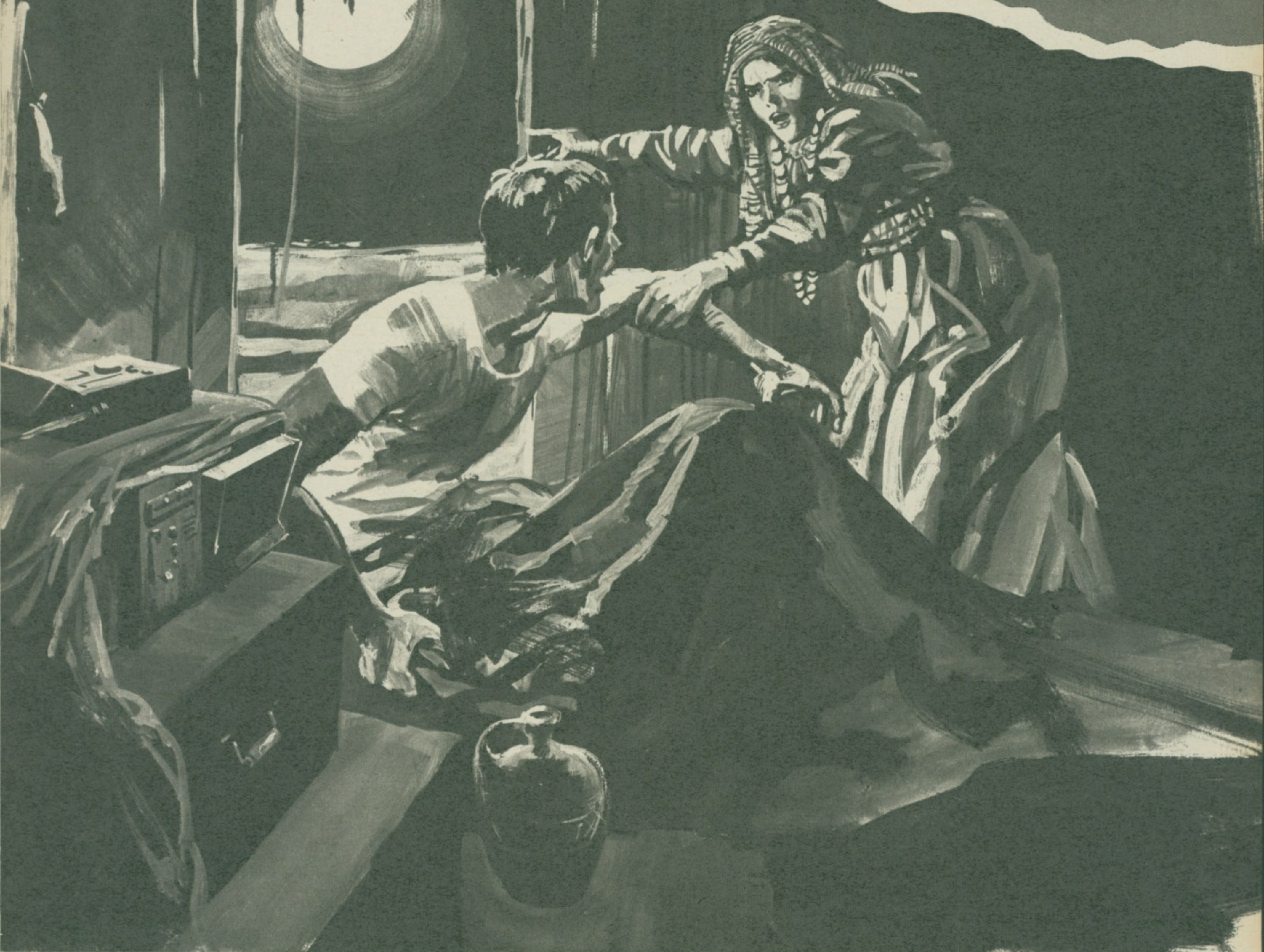
рили моји осетљиви електронски инструменти. Затим сам сазнао нешто што ме је још више забринуло: приступ у језеро био је дозвољен само женама, које су тамо ловиле црве. Према веровању Давада, ако иједан мушкарац крочи ногом у воду, свету ће бити крај.

Ипак, ову другу препреку савладао сам лакше него што сам очекивао. Преко ту мача, поглавица ми је поручио да, пошто нисам Давада, за Алаха и не постојим. Према томе, могао сам да се брчкам у води колико год сам хтео!

Читавих месец дана, од јутра до мрака, испитивао сам околна језера приручним средствима. Резултати нису били сјајни. Пронашао сам да се ниво воде одржава захваљујући дубинским изворима, али од онога што ме је занимало није било ни

— УСТАЈ! — РЕКЛА ЈЕ ФИНА ПОШТО МЕ ЈЕ ТРГЛА ИЗ
НАЈСЛАЂЕГ СНА. — ДОЛАЗЕ ДА ТЕ УБИЈУ
ЈЕР СИ УВРЕДИО
АЛАХА!

трага, осим нешто мангановог оксида. Разочаран, престао сам да се занимам за посао и само сам чекао долазак Туарега да бих се извукао одавде.

Ноћна посета

Живот међу Давадама био је неописиво досадан и од срца сам захваљивао судбини када сам међу девојкама пронашао једну која је знала енглески. Звала се Фина. Језик је научила као робинја у неком харему недалеко од Триполија. Испричала ми је да би тамо заувек остала да се њен отац и брат нису придружили једном туарешком кара-

вану, пронашли је и ослободили. Пријатељство с њом на које су остали прилично благонаклоно гледали, учинило ми је живот колико-толико подношљивијим.

Једне ноћи, тек што сам заспао, Фина је изненада упала у моју колибу.

— Дижи се! — рекла је. — Одмах.

Не мичући с места, почео сам лењо да трљам очи. Она ме зграби за руку:

— Брзо, одвешћу те... Људи из села хоће да те убију!

Скочио сам као опарен. У први мах ништа нисам разумео. Али, мало-помало схватих да је, откако сам ја почео да роним по језеру, умрло петоро сеоске деце, а да их је још толико на смрти. Даваде су то протумачиле као казну Алаха

због тога што су ме пустили у воду!

Излетео сам из колибе и заграбио према пустињи.

— Не! — шапнула је Фина. — Сакрићеш се на језеру. Тамо ти не могу ништа!

Вратио сам се по гумени душек на коме сам спавао, а онда смо се искрали из села. Потом потрчасмо што нас ноге носе. Знали смо да ће Даваде брзо открити да ме нема у колиби и да ће нам ускоро бити за петама.

Одједном, опазих да је Фина нестала. Али, нисам имао времена да размишљам о томе. Пошто сам већ био на обали, бацих душек на воду, легох на њега и почео да веслам рукама према средини језера.

Чинило ми се да се ноћ никада неће завршити. Дрхтао сам од хладноће и борио се против сна. Бојао сам се

да ће, ако склопим очи, душек допловити сувише близу обали. У даљини, бакље мојих гонилаца су се разређивале. Најзад, остадоше само две, на обали језера. „Ваљда је то стража“, помислих, чудећи се где мисле да бих могао да побегнем. Око мене је свуда била пустиња.

Збогом!

Неприметно, сан се ипак увукао у мене. Не знам колико сам спавао, кад осетих нечији додир на рамену. Пренух се. Била је то Фина. Дала ми је знак да је пратим и запливала према обали удаљеној од села.

За десет минута, стигосмо до групе палмовог дрвећа

где је Фина сакрила нешто хране. Сачекала ме да презалогам, а онда смо кренули даље. Хођали смо око сат. Најзад, угледах своју камилу натоварену намирницама.

Окретох се. Одједном ми је било јасно да ћу се тешко одвојити од Фине. Посматрао сам је, очекујући да ме замоли да је поведем. Сместа бих пристао. Али, она рече:

— Одавде ћеш сам. Морам да будем у селу пре јутра. У Шарм ел Асу наићи ћеш на караван Туарега. Они ће те одвести у Триполис.

Нисам знао шта да кажем. Најзад, са великим напором изустих:

— Збогом!

Затим сам узјахао камилу...

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

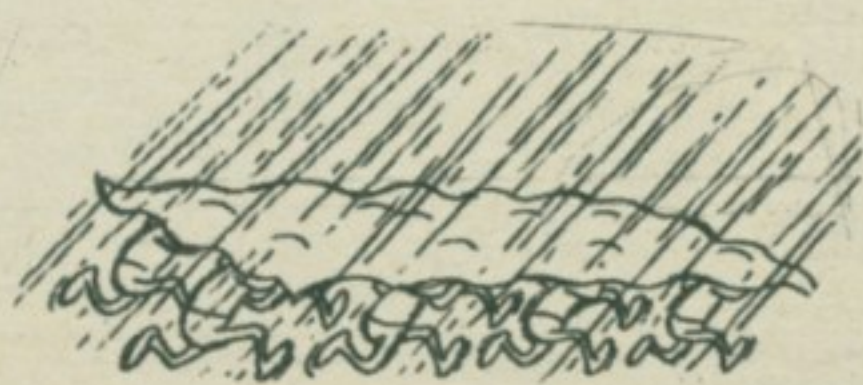
У СЛЕДЕЋЕМ НАСТАВКУ: ОСТАВИТЕ СВАКУ НАДУ!

Пластични материјали који се продају на метар лаки су, не пропуштају воду и нису скупи. Комад таквог материјала неће у вашем ранцу заузети много места а на излету вам може добро доћи као заклон од сунца или кишице.

За пластични заклон или шатор купите три метра најширег дебљег пластичног материјала. Да бисте га ојачали залепите по њему и уздуж и попреко, на растојању од по 40 сантиметара лепљиву траку. Траку треба залепити и по ивицама.

Да би се заклон или шатор направили потребно је, разуме се, и уже. — Најбоље је да и оно буде „најлонско“. Пластични материјал се причвршћује за мотке или кочиће помоћу „лопти“, као што је то јасно приказано на цртежу. Лопта се може направити од плуте, глатког камена или грудве осушеног блата.

ШАТОР ЗА 5 МИНУТА

ЕВО ОПЕТ У АКЦИЈИ СЛАВНОГ ЂУРЕ

АВАНТУРЕ ДЕТЕКТИВА ЂУРЕ

ПО НОВО ОБАВЕШТАВАМО
ЧИТАЛАЧКУ ЈАВНОСТ О
НЕУМОРНОЈ БОРБИ
ДЕТЕКТИВА ЂУРЕ,
ЊЕГОВОГ ПОМОЋНИКА
КОКИЋА И ПСА
КИЛОМЕТРА ПРОТИВ
ЗЛОЧИНЦА ЗАГАРА.

ЗНАО
САМ...
ЗНАО!

MADE IN SURDULICA

ДРСКА

КЛАДИМ СЕ
ДА ЈЕ ЗАГАР
ОБУДА ПРО-
ШАО НА
ПРЕСТИМА
ЈЕР СЕ ВИДЕ
САМО ОТИСЦИ
НОЖНИХ
ПАЛАЦА... ХМ
...ОПЕТ СПРЕ-
МА НЕКИ ЗЛО-
ЧИН...

НАРАВ-
НО... МИРИ-
ШЕ НА
ЗЛОЧИН!

МОРАМО
БИТИ
ОПРЕЗ-
НИ...

КОКИЋУ,
ВАМА
ГОВО-
РИМ...

БУДИТЕ
СПРЕМНИ
ДА ГА...

ШТА?!

ПОСЛЕ ВИШЕ КИЛОМЕ-
ТАРА ЗАУСТАВИО СЕ ПРЕД
РАДЊОМ СА ИСПУЊЕ-
НИМ ЖИВОТИЊАМА...

ПИРИНЕЈСКИ ОРАО

ЗНАО
САМ! НА-
РАВНО!

БРАЗИЛСКИ
ПИТОН

АРКТИЧКИ ПИНГВИН

АЗИЈСКИ
ТИГАР

ТИРОЛСКИ ВО

ПСА
КОЈИ СЕ
ХВАЛИ ДА
УЈЕДА ЈА
ВЕЗУЈЕМ
У ЧВОРОВЕ...
ДА МЕ
ЗАПАМТИ
!

ЗАГАРЕ,
ОСТАВИ ТУ
ВРЕКУ
ИЛИ СЕ
НАЈГОРЕМ
НААДЈ!

БРО-
ЈАКУ
ДО 33
А ПУ-
ЦАМ
КАД ИЗ-
БРОЈИМ
ДО 3!

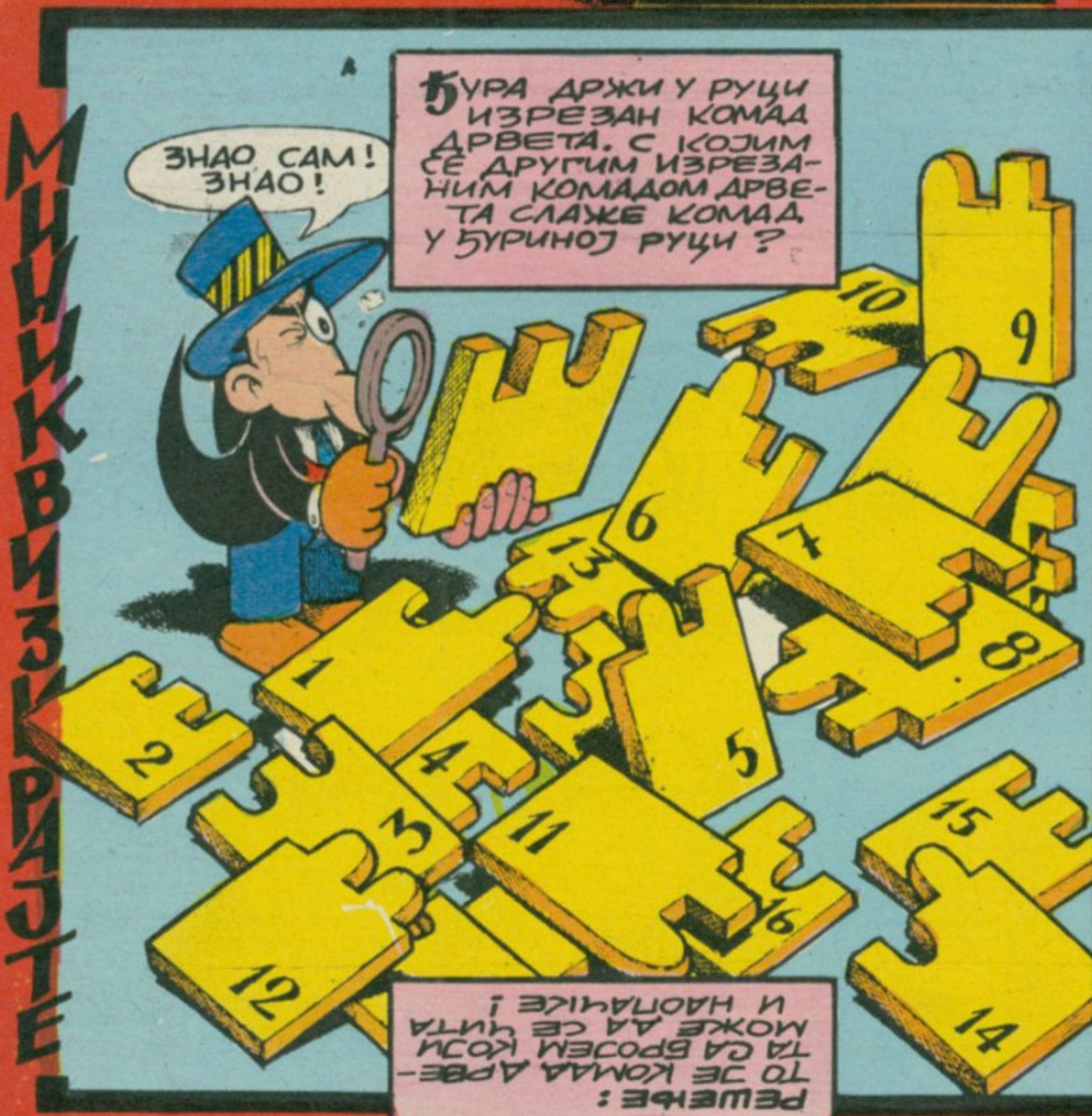

ДРАГИ МОЈ
КОКИЋУ!

МОЈЕ
ДРАГО
ОДЕЛО!

ПРОКЛЕТО
ЊУШКАЛО! ОД-
ГОВОРИ КАКО
СИ ЗНАО ДА САМ
СЕ САКРИО У
ПИНГВИ-
НУ?

ОДГОВОР ЈЕ
НА ДНУ ОВЕ СТРА-
НЕ. ЧИТАОЦИ КОЈИ
ПРАТЕ МОЈЕ АВАН-
ТУРЕ СИГУРНО
ЗНАЈУ ТАЧАН
ОДГОВОР!

ЗНАО САМ!
ЗНАО!

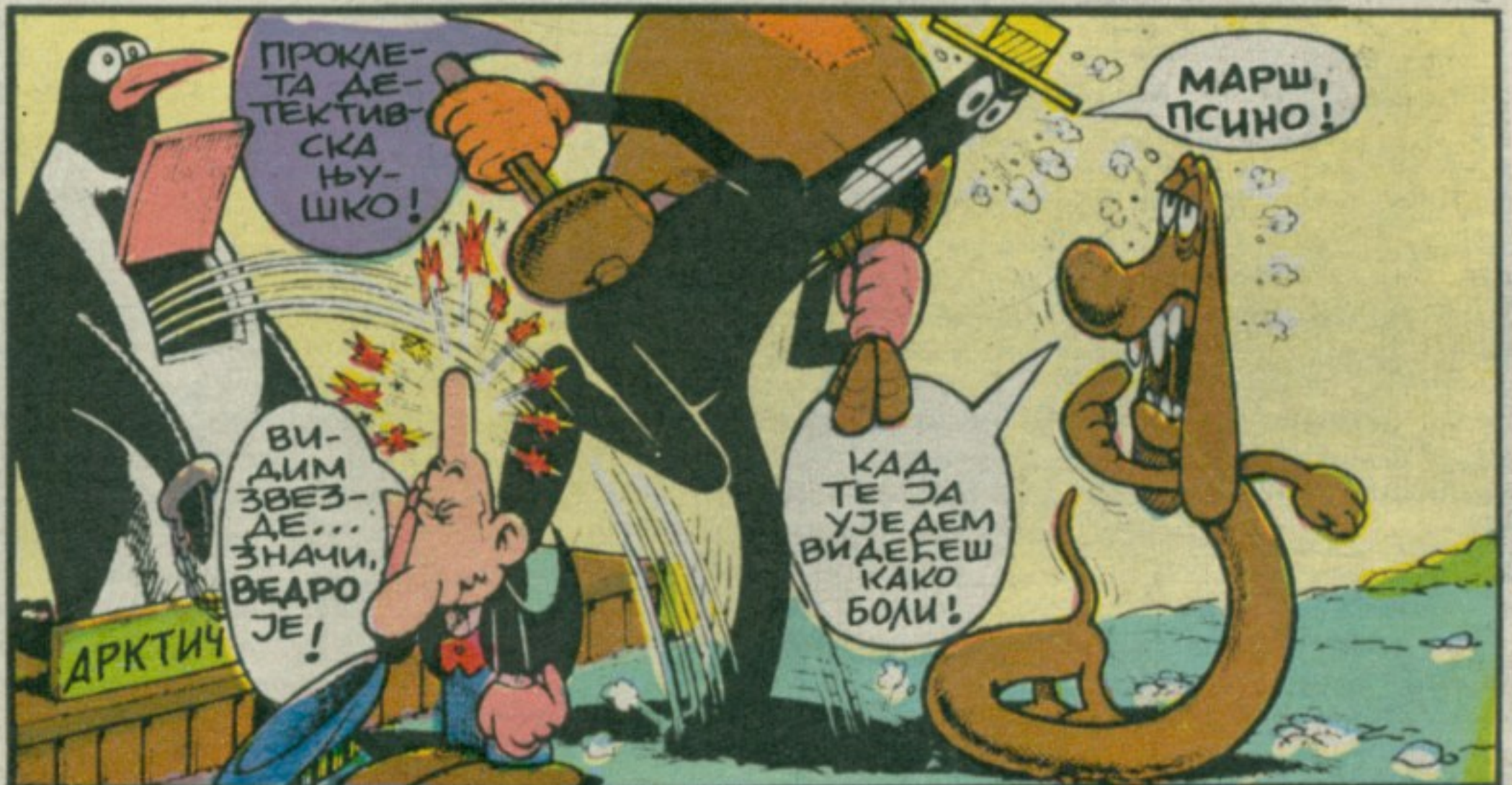
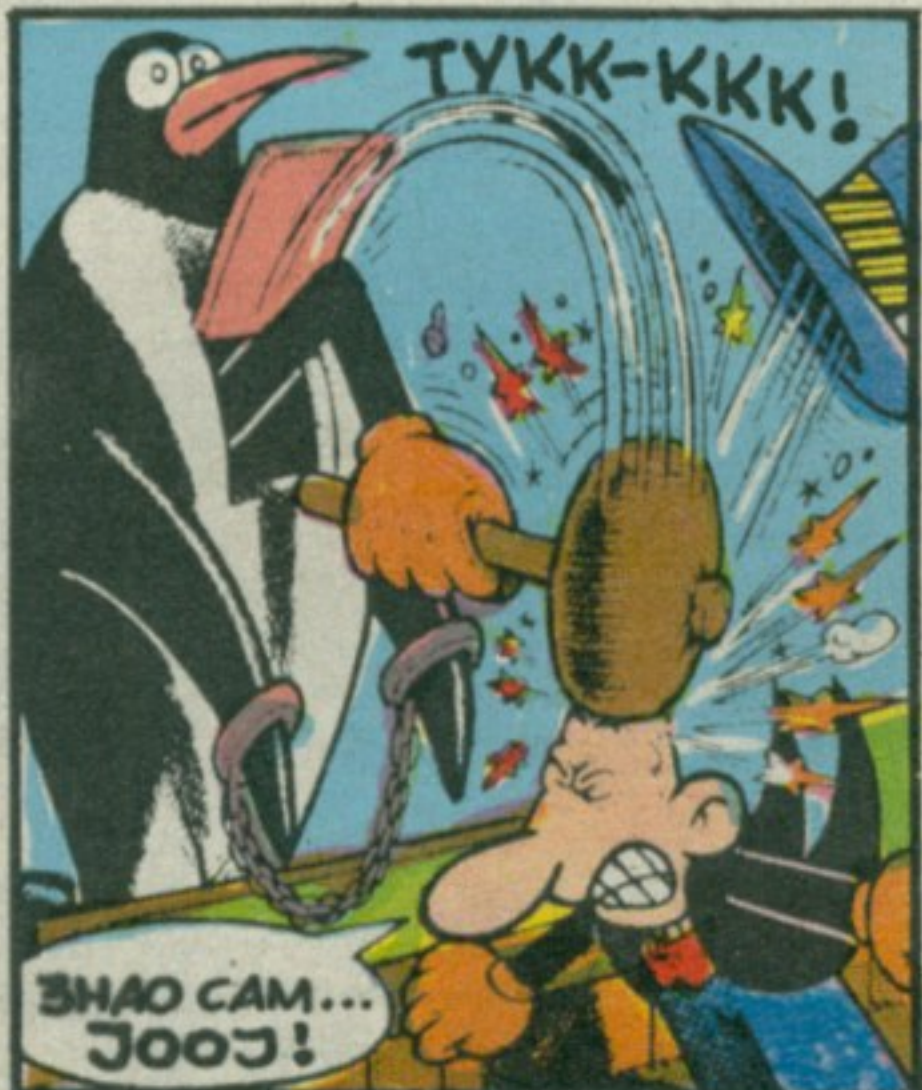
ЂУРА ДРЖИ У РУЦИ
ИЗРЕЗАН КОМАД
ДРВЕТА. С КОЈИМ
СЕ ДРУГИМ ИЗРЕЗА-
НИМ КОМАДОМ ДРВЕ-
ТА СЛАЖЕ КОМАД
У ЂУРИНОЈ РУЦИ?

РЕШЕЊЕ:
ТО ЈЕ КОМАД ДРВЕ-
ТА КОЈИ
ТАКА БРОЈИМ КОЈИ
МОЖЕ ДА СЕ ЧИТА
И НАОПАЧИКЕ!

МИНИКВИЗРАСТЕ

ОН И КОКИК ЗЛОЧИНЦА ЗАГАРА ЈУРЕ!

ОТМИЦА ВАЖНОГ ЛИЦА

РЕШЕЊЕ :
ЗАГАР ЈЕ НАПРАВИО
УЖАСНУ ГРЕШКУ.
КАД СЕ ПРЕОБИКАО У ПИНГВИНА
НА ТАВАН ЈЕ НАПИСАО
АРКТИЧКИ ПИНГВИН
А ЗНА СЕ ДА ПИНГВИНИ
ЖИВЕ САМО НА ЈУЖНОМ ПОЛУ,
ТО ЈЕСТ НА АНТАРКТИЦИ!

Сваког петка читајте у Забавнику све о најбољим певачима и ансамблима света. Сваког понедељка на Радио-Београду I, у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО, слушајте најновије хитове.

БЕРЗА ПЛОЧА

● Продајем потпуно нове ЛП плоче група и певача: T. REX, JOE COCKER, PROCOL HARUM, MOVE, CAT STEVENS, BEE GEES, DONOVAN, JOHN MAYALL и KING KRIMSON.

Предраг Танасић, Светозара Марковића 27, 11000 Београд

● Купујем плоче Клифа Ричарда. Обавезно навести цену.

Вера Фајтнер, Омладинска 9/а, 26000 Панчево

● Продајем плоче: JANIS JOPLIN; «PEARL»; PINK FLOYD; «RELICS»; SANTA NA; «FIRST ALBUM» и URIAH LEE; «DESMONS AND WIZARDS».

Александар Петровић, Булевар револуције 24/XIV, 34000 Крагујевац

● Продајем ЛП плоче: PINK FLOYD; «RELICS» (120); BLACK SABBATH III (150); WISHBONE ASH; «PILGRIMAGE» (140) Постер групе BLACK SABBATH у колору (60 цм X 90 цм) за 120 н.д. Имам 20 сингл плоча група: C.C.R., T. REX, SLADE и KINKS.

Зорислав Пиљановић, Рупријска 22, стан 22, 74000 Добој

ХИТ СТРАНА

ПЕСМА НЕДЕЉЕ

МОРЕ

Музика: Драги Јелић

Текст: Драган Недимовић

Изводи: УУ-група

Сунце док се рађа
у освит беле зоре
ја стојим на обали
и посматрам море

Пијанство неко лудо
обузе тад мене
гледајући сунце
и дубоке сене.

Галевови лете
изнад мора плава.
Ја гледам сав сретан
пучину где спава.

Волим га ја лудо
и идем му сада,
море је дубоко
и мрак ми већ нада.

А ветар над морем
тад поче да дува
жељећи да млади
тај живот сачува.

Узалуд беше,
море га већ узне
постави црвено
као мајске руже.

НАГРАДНИ КОНКУРС ХИТ СТРАНЕ

Позивамо све читаоце да нацртају свог љубимца: певача, певачицу, цео ансамбл или музичара и цртеж пошаљу ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ, 11001 Београд, Македонска 29 до 15. септембра ове године. Жири састављен од чланова редакције П. забавник и музичке емисије Вече уз Радио прегледаће све цртеже и три најлепша наградити са по једним комплетом плоча.

ПЕСМУ НЕДЕЉЕ: МОРЕ можете чути у понедељак, 20. августа ове године у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО која се налази на I програму Радио-Београда од 20.00 до 22.00!

ЗАБАВНИКОВА МУЗИЧКА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА

PINK FLOYD (Пинк Флоид). Енглески музички квартет основан средином прошле деценије у време грознице такозваног психоделичног правца у уметности. Године 1967. из групе одлази Сад Берет, гитариста, композитор и вођа. То није утицало на остале тако да група наставља свој музички развој и временом избија на врх. Њихова музика, мешавина многих традиција и обогачена најсавременијим техничким достигнућима, сматра се за авангардну. Концерте не одржавају често али сваки наступ је за љубитеље незабораван догађај. Многи стручњаци сматрају да је ово најмаштовитија, најозбиљнија и најинтелектуалнија музичка група данашњице. Састав чине: Роџер Волтерс (Roger Walters) бас-гитара и певач, Ричард Рајт (Richard Wright) клавијатура, оргуље, синтисајзер, Дејвид Гилмер (David Gilmour) гитара и певач и Ник Мејсон (Nick Mason) удараљке.

АЛБУМИ: PIPER AT THE GATES OF DOWN; SAUCERFUL OF SECRETS; MORE; UMMAGUMMA; ATOM HEART MOTHER; RELICS; ZABRISKIE POINT; MEDDLE; OBSCURED BY CLOUDS и DARK SIDE OF MOON.

PAGANINI NICCOLO (Николо Паганини). Највећи виолински виртуоз свих времена и композитор. Рођен је у Ђенови 1782., а умро у Ници 1840. године. Иако самоук, био је ненадмашан мајстор виолинске технике. Слушао је одушевљавао у толикој мери да су му приписивали и магичну моћ. Компонувао је виолинске концерте, сонате, камерну музику и чувена каприча за соло виолину.

ПРОКОФЈЕВ СЕРГЕЈ СЕРГЕЈЕВИЧ. Совјетски композитор и пијаниста један од најоригиналнијих совјетских музичких стваралаца. Рођен је у Украјини 1891. а умро у Москви 1953. године. На конзерваторијуму је био ученик Римског-Корсакова и Љадова. Компонувао је многа дела из готово свих области музичког стварања. Творац је осам опера, међу којима су „Заљубљен у три наранџе“, „Семјон Котко“ и „Рат и мир“ и др, седам балета (најпознатији „Ромео и Јулија“) неколико симфонија, кантата и ораторијума и више клавијирских и солистичких композиција. Позната је његова симфонијска бајка „Пећа и вук“. Компонувао је и филмску музику: „Александар Невски“, „Иван Грозни“ итд.

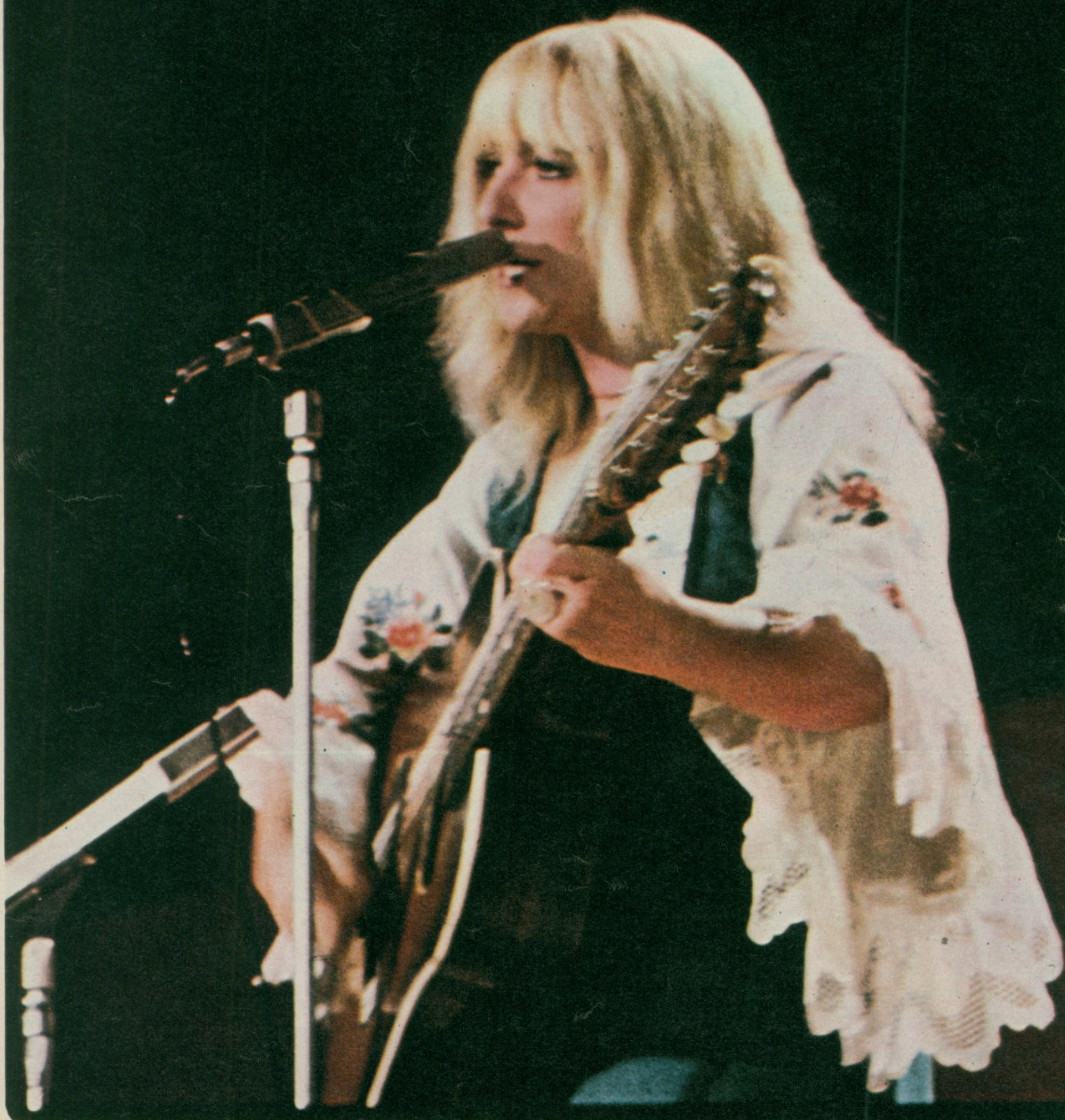
ПОП МАШИНА. Београдски рок трио „Машина“ основан је у зиму 1971. године и убрзо је стекао популарност. Трио је наступио на свим већим фестивалима поп-музике а снимио је и неколико песама за Радио-Београд. Ускоро се очекује појава њихове друге сингл-плоче за ПГП. Чланови групе су: Зоран Божиновић, гитара и певач, Роберт Немечек, бас-гитара и Михајло Поповић, бубњеви.

Марила Родовић је већ неколико година у самом врху пољске музике. Њен успон почео је 1967. године када је дебитовала на студентском фестивалу у Кракову и освојила прво место и тим успехом скренула пажњу на себе. Некако у то време она оснива групу „Марила Родовић и њени гитаристи“. Већ на првом кораку, на великом међународном фестивалу у Сочију, ова поп-комбинација побеђује. Сарадња са групом била је успешна али је Марина наставила каријеру као соло певачица пошто је тако лакше могла да се пробија на међународном пољу. Од њених успеха треба поменути: године 1969. осваја друго место на највећем пољском фестивалу који се одржава у Ополеу. Песма „Говорили су ми“ постаје шлагер године. Песма „Светли мој свиче“ доноси јој праву златну плочу. Затим долази и велика турнеја по иностранству. Већ следеће, 1970. године, тријумфује у Ополеу песмом „Долазе шарена циганска кола“. Неколико месеци касније осваја трећу награду на угледном фестивалу забавне музике у Сопоту. Истовремено две њене златне плоче долазе на топ листу у Чехословачкој. Године 1969. и 1970. проглашена је за најпопуларнију певачицу радио-станица и осваја Златно сидро Сопотског лета. Композицијом „С тобом у планини“ поново побеђује у Ополеу. Године 1972. појављује се као специјални гост фестивала у Сопоту а исте године у Ополеу где је изгледа претплатљена на награде, четврти пут тријумфује сада с песмом „С љубављу и чежњом“. Истовремено добија и специјалну награду фото-репортера. Средином прошле године излази јој и друга ЛП плоча. Гостовала је у СССР-у, Енглеској, Куби, Чехословачкој, Мађарској, Румунији, ДР Немачкој, Бугарској, Француској, Белгији и Југославији.

Марила се стилски доста разликује од већине европских певачица. Њен репертоар је углавном састављен од топлих и сетних али ритмички доста изражајних балада које су писане у „кантри“ стилу, који има класични протестни призив. А такве песме увек налазе присталице нарочито међу младима.

ПОЛИТИКНИ
ЗАБАВНИК
МАРИЛА
РОДОВИЧ

Пробудило се у пет ујутро тргавши се из ужасног сна. Појединости су убрзо ишчезле, али се још сећао да се радило о неком пропадању кроз простор. Око њега црnilo, звезде, бесконачна празнина, а у даљини брод који је постајао све мањи, брод у чијој се топлој сигурности налазио само тренутак раније...

Када је отворио очи, прво што је угледао биле су — опет звезде. Тргао се, срце му је снажно залупало. Није ваљда све била истина? А онда је у полутами почео да разазнаје обриси кабине и у тренутку се свега сетио.

Не долази у обзир

Почело је сусретом испред Електронског института. Дерек је управо излазио са посла када му приђе један висок човек у плавој астронавигаторској униформи. Дерек га је препознао по новинским фотографијама — био је то капетан Пјер Ришод, један од најспособнијих пилота Међународног космонаутичког центра.

— Добар дан — рекао је. — Ви сте професор Дерек Морисон, инжењер електронике?

— Да — одврати Дерек. — Не морате се претстављати, знам с ким имам част. Али, којим поводом...

— Одмах ћу вам објаснити. Да свратимо негде на чашицу?

Пошто је био ватрени љубитељ „чашице“, Дерек сместа пристаде. Чим су се нашли у кафани, капетан пређе на ствар:

— Професоре, хтео бих да ради-те за мене.

— Имам врло мало слободног времена — рече Дерек.

— Не разумете ме — одврати капетан са осмехом. — Мислио сам — да напустите свој садашњи посао у Институту. Ради се о једном веома занимљивом, штавише, веома уносном послу...

— Жао ми је — пресече професор. — То не долази у обзир. Својим послом сам веома задовољан, а новац ме претерано не занима.

— Хм... — одврати Ришод. — Признајем да се нисам надао оваквом одговору... Но, свеједно, да попијемо још по једну? Причајте ми о свом послу!...

Драгоцена сјраба

Дерек се осврте по кабинџ, тражећи лавабо. Кад га је угледао, приђе, отвори чесму и гурну главу под млаз хладне воде да би растерао мамурлук. Затим је осуши убрусом који је ту стајао, а онда седе на ивицу постеље да размисли. „Ришод ме је напџо и силом укрцао на брод, то је јасно...“ Осети како у њему кџпти бес. „Лџпа парадџ! Шта ли ће мислити деца и Хџнријџта?“

У том тренутку зачу се некакво шуштање и собом одјџкну капетанов глас:

— Професоре, молим вас, дођџте у моју кабину. То је друга лево од ваше!

Дерек скочи, изиђе у ходник и хрупџ у капетанову собу. Још са врата поче да га назџва најпогрднијим именима.

— Извините — слегну Ришодџ раменима — био ми је неопходан човек ваших способности.

Дерек се примири и седе у јџдну фотџљу.

— Па добро, о чему се ради?

УКРАДЕНИ КОФЕР

СРЂАН ЧОКОРИЛО

— На вашем месту не бих одбио посао — рече каџетан Дереку.
— У Свемиру лако долази до несрећних случајева!

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

— Сигурно сте чули да је нестџо јџдан проналазџк професора Рамза?

— Да.

— Дакле, тај проналазџк се налази овде, у овом броду.

— Значи, ви сте... — запрепасти

се Дерек. — Али, каџав је то изум кад сте се излагали толикој опасности?

— Њџме се — рече тихо Ришодџ — може откџрити постојање диџаманата на великој удаљџности.

— Ох...

Дерек се маши за кваку али се одјџдном трже. Из радио-собе чуо је неке гласове.

Настџде кратко ћутање, а онда Дерек упџта:

— Али, каџва је моја улога у свџму томе?

— Треба да пронађџте како се апарат укључџје. Не умџм да га ставџм у покрџт.

Ришодџ се насмџши. У очџма му је тџтрао неџки необџчан сџјај.

— Јџ бџх на вашем месту размџслио, професоре. Путовање свемиром није безџпасна ствар — могућџи су несрећни случајеви...

Дерек не рече ништа. Запрепашџено је гледао у каџетана, не верујућџ сопствџним ушџма.

— Имате јџдан час за размџшљање — закључџи Ришодџ, устајућџи.

Труд је узалудан

Сат касније, Дерек је поново био у каџетановој кабинџи.

— Пристајџм — рекао је. — Колико ћџте платџти?

— Договџрићџмо се — одврати хладно каџетан и прџтисну дугме на свџм радном столу. Истџог тренутџка, два човеџа уђџоше кроз спорџдна врата, носџћи јџдан тежџк коџфер. Пажљџиво су га спустили на сто и повукли се.

— То је та справа, професоре — рече Ришодџ. — Баџците поглед.

Дерек пажљџиво отвори коџфер и угледа замршџен сплет жиџа и електронских елемената. Већ на прџви поглед џбли га хладан зној. Ствар је бџла много компликованија него што се надао и није био сџасвим сигуран да ће успџети.

Подигао је коџфер и пренео га у своју кабину. Следећа два сџата покушавао је на све могуће начџне да справу ставџи у покрџт. Узалуд. И порџд свџог одличнџг познавања електронџке није био дџрастао замисли професора Рамза. Удахнуо је, затџворио коџфер и отишао да то саџпшти Ришодџу.

— Не тџче ме се, професоре — одговџрио је хладно каџетан. — Само наставџте.

Дерек је нешто презџалогајџо, зџатим се вратио у своју кабину и радио јџош неколико сџати. Био је већ потпуно исцџрпџен када одлучџи да поново оде до каџетана.

— Немогуће! — узвикнуо је. — Та справа превазилази моје способности! Нџма смџсла да се даље трудџм.

— Професоре! — прџсџикта Ришодџ. Очи су му се прџтворџле у два џуска прџреза а лице му се џзџбличџло у гадну прџмасу. — Ако до јутџра не обџвите посао, можете да се поздравџте са животџм. Јџсте ли разумџли? А сада ме џставџте на миру!

Нешто шрејери!

Дерек је напустио каџетанову кабину и трџмим кораџком се вратио заџонетној направи. Баџцио је на њу поглед пун џдвџртноџсти, а зџатим легао на постељу да размџшља.

Налазио се у вџома тџшком положају. Није сумњао да ће џуди каџетан ураџити што је наумџо. Одјџдном, нешто му паде на пџмет: „Кад бџх само могао да дођџм до радио-сџбе и позџвџм свемирску полиџију, имао бџх више изгледа за спас!“

Сместа је устао и изашао из кабине. Ходник је био пуст. Полако и тихо, Дерек се упутио према радио-соби, чији му је положај одмах открио крупан натпис на улазу. Застао је пред полуотвореним вратима. Изнутра се није чуо никакав шум и он већ хтеде да уђе, кад зачу глас:

— Шта мислиш, Пјотр — шта гаада држи у оном коферу? Тежак је као туч!

Дерек се окрете и на прстима врати у кабину. Стаде пред справу; сада му је она била једина нада. Уздахнувши, бадио се на њу и до јутра проучавао жице, окретао прекидаче, зурју у инструменте. У пет сати, соба му је била пуна харгија ижврљаних погрешних шемама. Разастро их је испред себе, бадио на њих уморан поглед, а онда се упилио кроз прозор у свемир црн као мастило.

— Данас ме очекује „несрећан случај“ — помислио је.

Лева рука мртво му је почивала на горњој плочи апарата. Постепено, постајао је свестан неког лаганог, једва осетног треперења у прстима. Неколико тренутака седео је зачуђен, намрштених обрва. А онда му сину: апарат је радио, све време је радио! Само — нигде у околини није било дијаманата да покрене казаљке на његовим инструментима!

Зашто баш ја?

— Готово је! — рече Дерек, победоносно улазећи у капетанову кабину.

— Како? — упита Ришод.

— Полако! Најпре да се договоримо за цену!

— Колико тражите?

— Сто шездесет хиљада долара.

— Којешта! То је превише!

— Како хоћете. На вама је да одлучите.

Капетан начас размисли.

— У реду — рече. — Добићете ту суму чим уновчимо пронађене дијаманте. А сад реците!

Дерек му саопшти своје једноставно откриће. Само што је завршио реченицу, у кабину утрча радиота и рече:

— Шефе, свемирска полиција!

— Скрените с курса и убрзајте лет! — нареди Ришод.

— Мислим да нећете успети — упаде Дерек.

— Знам, могу да нас стигну за три сата. Ипак, вреди покушати.

Обојица се замислише, тражећи неки бољи излаз. Одједном, Дерек се насмеја.

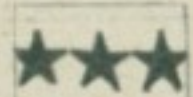
— Имам идеју — рече. — Ако избацимо справу, спашћемо се ро-бије!

Капетан га пажљиво погледа.

— Ваша идеја ми се не допада — промрља — али изгледа да нам ништа друго не преостаје. Обуците скафандер и изнесите кофер. Ја ћу зауставити брод.

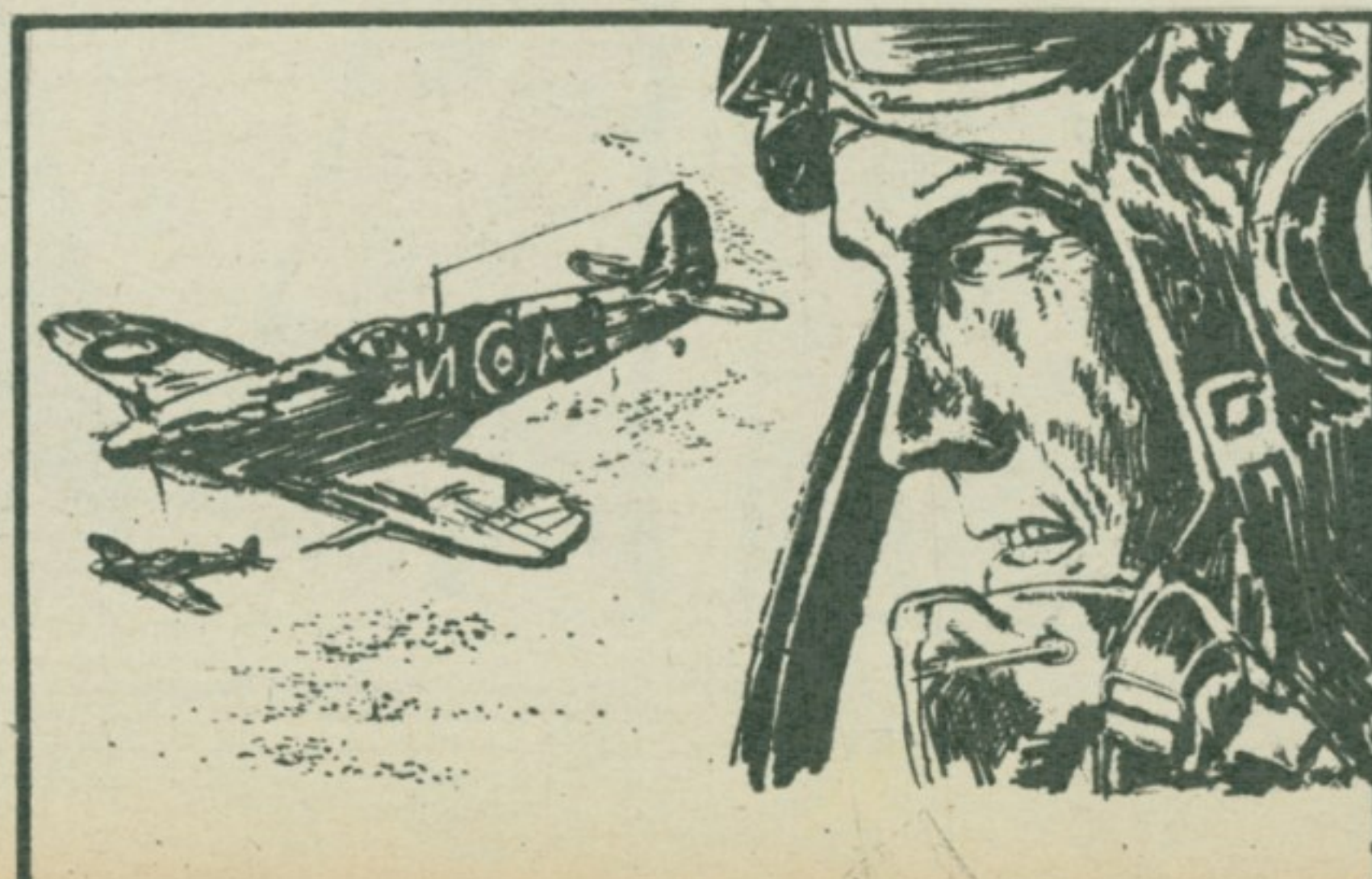
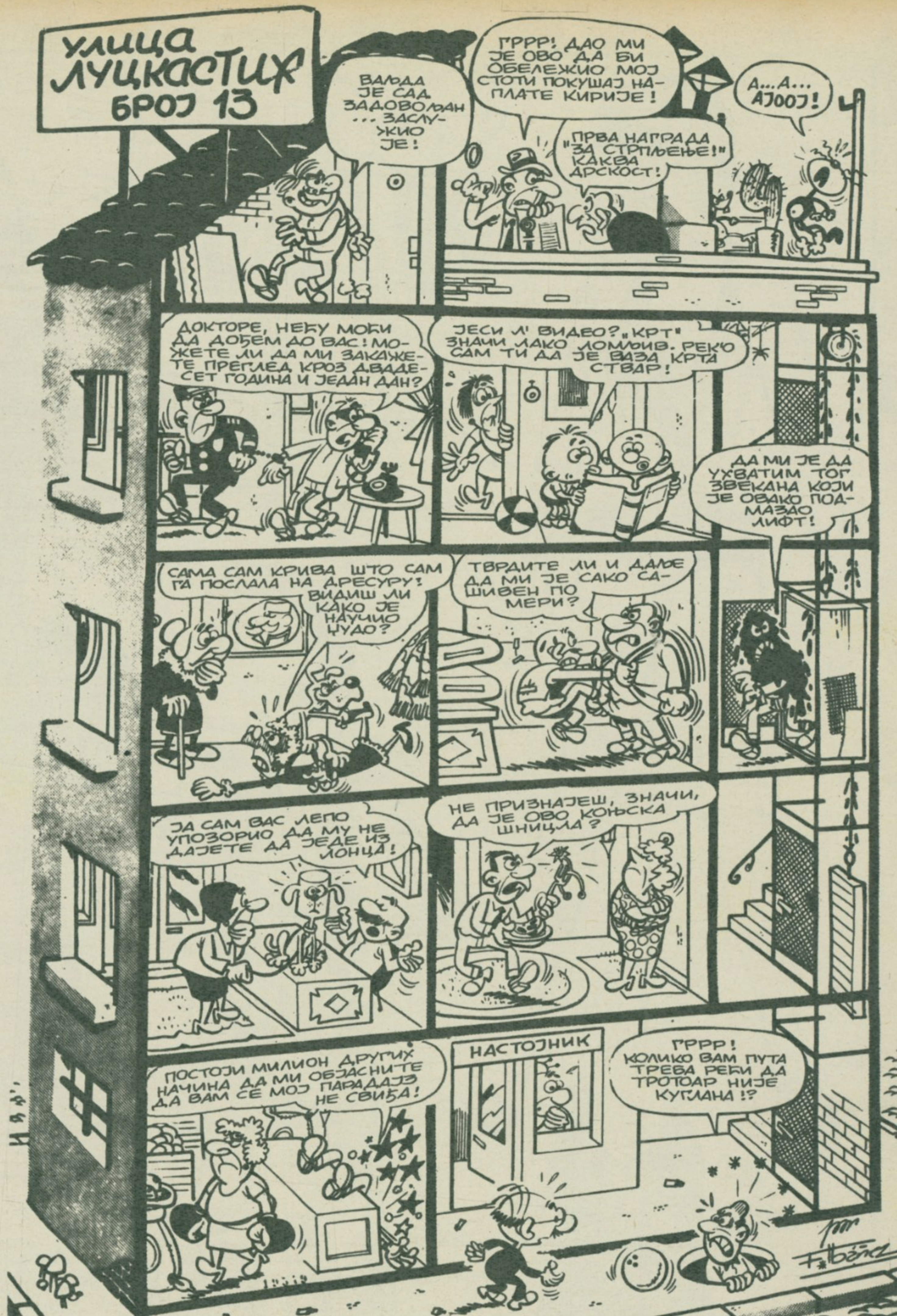
— Чекајте, зашто баш ја?

— Радо бих послао своје људе — рече капетан — али је важно да сада остану на својим местима. Не смеју да изгубе полицију из вида!

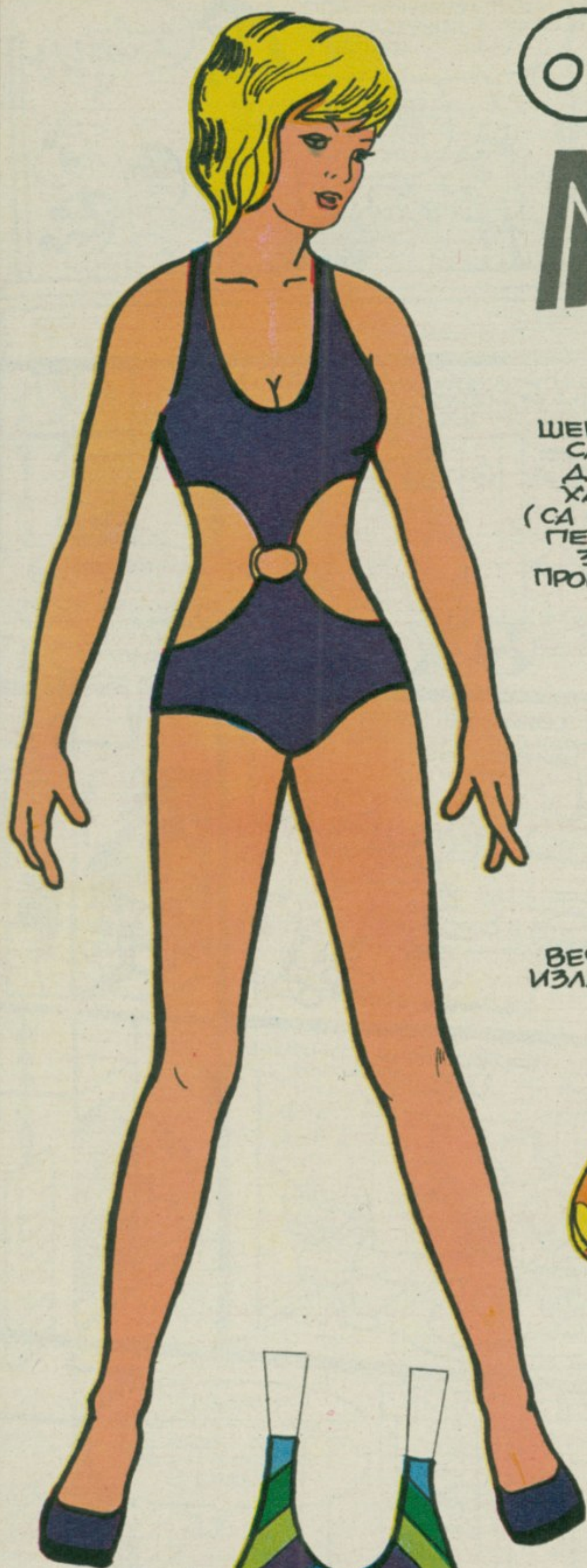
Дерек је обукао скафандер, узео кофер и изишао из брода. Размишљао је у ком правцу да хитне апарат да не би налетео на полицијски брод. Одједном, дах му застаде од ужаса: капак на броду бешумно се затворио и летелица је почела да се удаљава. Значи, преварили су га!

Дерек отвори кофер. Био је пуњ некакве старе гвожђурије која одмах искочи и поче да лебди око њега...

У ИДУЋЕМ БРОЈУ
КОМПЛЕТАН СТРИП:
**ЛОВ НА
КОБРУ**

ОБУЦИТЕ МАМУ

ДНЕВНА
ХАЉИНА
ОД
СВИЛЕНОГ
ЖЕРСЕЈА

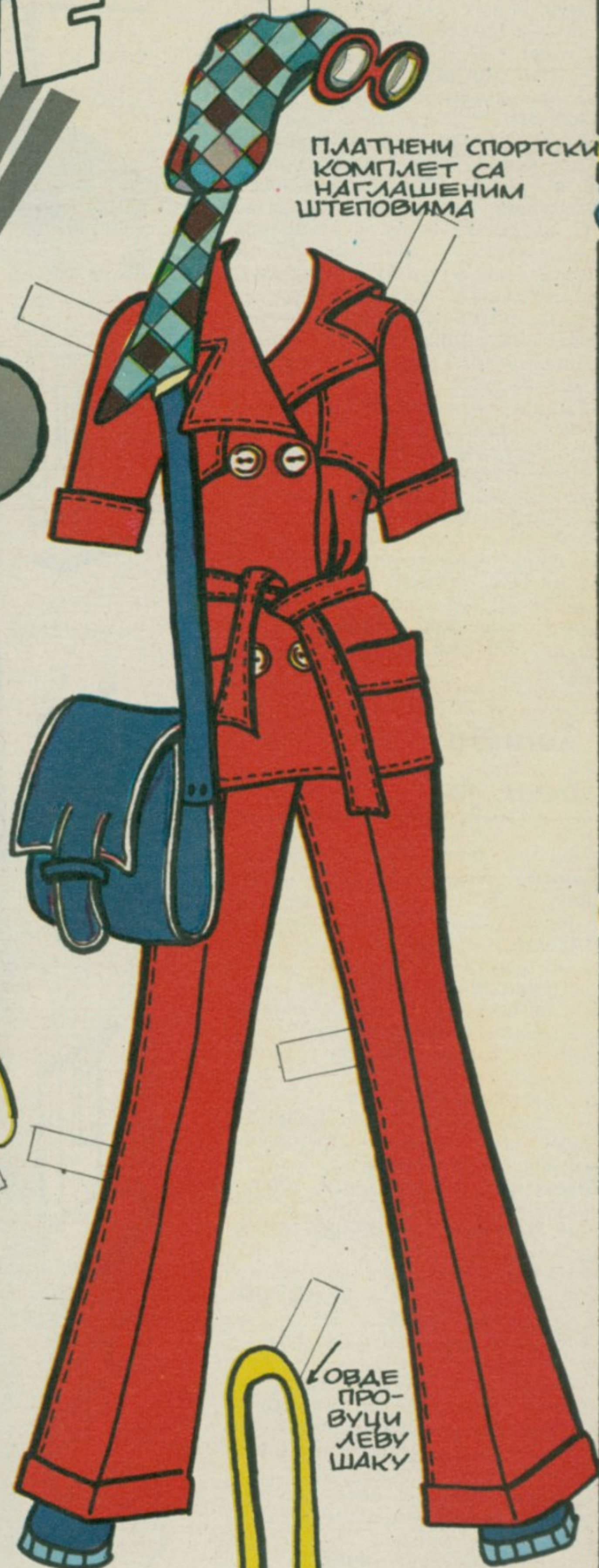
ШЕШИР ОД БЕЛЕ
СЛАМЕ УЗ
ДНЕВНУ
ХАЉИНУ
(СА РИБОМ
ПЕРИКОМ
ЗА
ПРОМЕНУ)

ХИПИ
КОМПЛЕТ
ЗА
ВЕЧЕРЊЕ
ИЗЛАСКЕ

ПЛАТНЕНИ СПОРТСКИ
КОМПЛЕТ СА
НАГЛАШЕНИМ
ШТЕПОВИМА

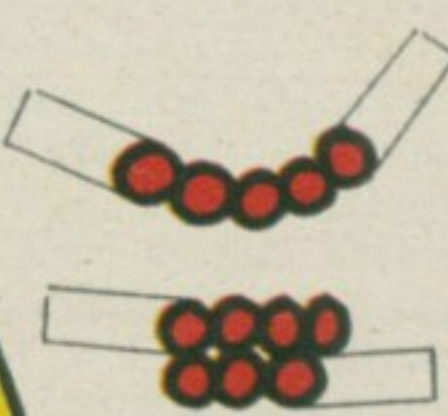

КОВАЧЕ
ПРО-
ВУЦИ
ЛЕВУ
ШАКУ

ТАШНА
УЗ
ДНЕВНУ
ХАЉИНУ

ДРВЕНА
БИЖУТЕРИЈА
УЗ
ДНЕВНУ
ХАЉИНУ

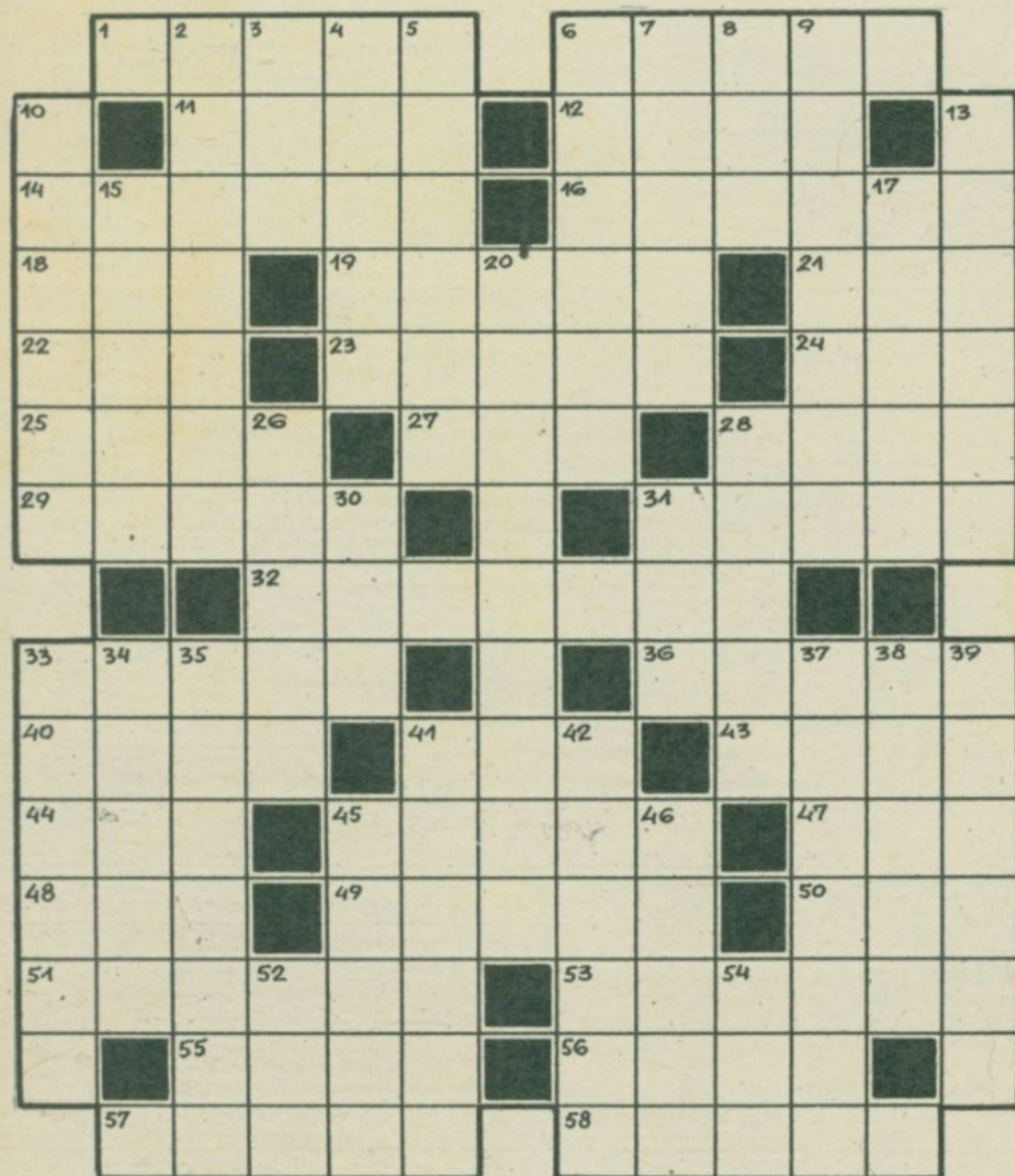
укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) врпца, 6) мешавина цемента, песка и шљунка, 11) кухињски прибор, 12) легендарни краљ Тебе, 14) опседање, обруч, 16) грађевина, 18) мера за племените метале, 19) једна електрода, 21) река у Африци, 22) показна заменица, 23) радио-локатор, 24) уређај за паљење мотора, 25) неупотребљаване, 27) доживљај за време опавања, 28) драге воље, 29) холандски фудбалски клуб, 31) речна риба, 32) реткост, 33) примитивно водено превозно средство, 36) део руке, 40) мрвица прашине, 41) домаћа животиња, 43) популарни назив за ротациону штампу, 44) врста љускара, 45) алкохолно пиће, 47) боја у картама, 48) отац (слов.), 49) позиви, 50) лична заменица, 51) заједнички назив за домаће пернате животиње, 53) справа, 55) римски бог љубави, 56) планина у Србији, 57) суд, мишљење, 58) борилиште.

УСПРАВНО:

2) раздвајање, развод брака, 3) холивудска филмска глумица (Гарднер), 4) део филма који садржи једну епизоду, 5) јужно воће, 6) провалија, амбис, 7) страно мушко име, 8) древни град у Феникији, 9) произвођач опанака, 10) група возила која се крећу једно за другим, 13) доклат, тераса, 15) платно за повијање мале деце, 17) лампа са две електроде, 20) изабрање, издвајање, 26) филмско платно, 28) пољопривредник, 30) целокупан, 31) немачка филмска глумица (Марија), 33) војно обезбеђење, 34) чистити водом, 35) место у Босни, 37) војничка блуза, 38) главни град Грчке, 39) врста музичке композиције, 41) врста јела од хлеба, 42) додатак уз јело, 45) правило, закон, 46) скулптор, вајар, 52) назив, 54) папагаји.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) тор, 4) покоп, 7) ила, 10) Адана, а, 11) Еским, 12) Ким, 13) матор, 16) ари, с, 17) петарда, и, 18) лет 20) торта, 21) аки, 23) ујам, 25) ски, 26) Урал, б, 27) нар, а, 29) ала, и, 30) Арарат, 31) прибор, р, 32) СКЈ, п, 34) оке, и, 35) Дака, 37) пат, 39) слој, 41) ано, 42) Фидес, 44) аса, 45) палента, и, 46) ето, 48) Ранке, 49) иње, 51) моном, ц, 52) Пољак, 53) ама, 54) Алиса, 55) Ака.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Мирољуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 132,00 дина, полугодишња 66,00 дина, тримесечна 33,00 дина. Претплата за иностранство: годишња 264,00 дина, полугодишња 132,00 дина, тримесечна 66,00 дина. Уплате на текући рачун 60801-601-822. Годишња претплата у иностранству валути: DM 46 — \$ 16 — FF 73 — Sfr 53 — Skr 73. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 60811-620-292-32000-000-00054. Поштански број 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35 | тел. 22-711. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-29 73-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

ПОЛИТИЧКИ
ЗАБАВНИК

Мала пошта

11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

ШТА ЈЕ ЗАВРШИО БЕАРА?

У питању је опклада: да ли је некадашњи голман Хајдука Владимир Беара био електричар, учитељ а можда и нешто друго. Унапријед захваљујем.

Никола Ивановић,
Полимска 23, Иванград

Наш бивши репрезентативац и голман Хајдука Владимир Беара завршио је електротехнички занат, а данас кад се повукао из активне игре ради као тренер у Хајдуку. Његова је дужност да вежба са голманима.

ПРЕЧНИК КОША

Драги Забавниче,

Молио бих те да ми одговориш колики је пријечник коша и колика је удаљеност линије за пенале од коша.

Нихад Балић,
Тузла, Пут Нинчице 2а

Пречник коша износи 45 см., а линија са које се пуцају слободна бацања удаљена је од коша равно 4 метра и 60 см.

ТРКАЧКИ БИЦИКЛИ

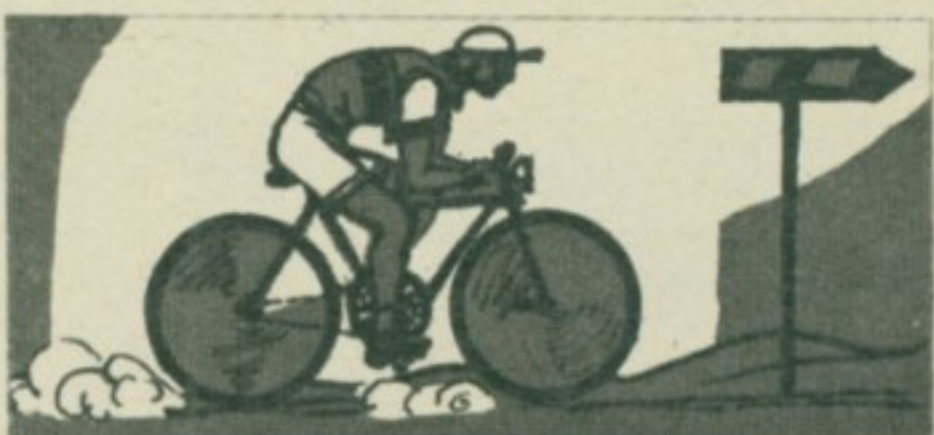
Драги Забавниче,

Желео бих да ми напишеш адресу продавнице у којој могу да се купе полутркачки и тркачки бицикли. Да ли такве продавнице постоје у Београду?

Мирослав Нојић,
Светозарево,
Мариборска 39/4

У продавници „Југобицикл“ у Београду, Генерала Жданова 21 има са-

мо спортских бицикла, а једино место где се могу наћи прави тркачки бицикли јесте представништво „Југобицикла“ у Загребу. Ул. Кате Думболић 9.

ЗА ПАРТИЗАНОВЦЕ

Драги Забавниче,
да ли бих могао некако да сазнам адресу фудбалског клуба Партизан из Београда.

Иван Гоцић,
Ниш, Ул. Илинденска 13

Пуна адреса је: Стадион ЈНА, 11000 Београд, за фудбалски клуб Партизан.

СТО ЗА ПИНГ-ПОНГ

Драги уредниче,
желио бих да ми кажеш колика је дужина, ширина и висина стола за пинг-понг.

Зенун Хорић,
Зеница

Дужина стола је 274 см, ширина

152,5 см, а висина од пода до горње ивице стола износи 76 см.

ЦЕЛА МАТУРА У ЈЕДНОЈ КЊИЗИ!

СА „ПРИРУЧНИКОМ ЗА НОВУ МАТУРУ“ МОЖЕТЕ БРЗО И УСПЕШНО ДА ОБНОВИТЕ ЦЕЛО СРЕДЊО-ШКОЛСКО ГРАДИВО!

НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“ у сарадњи са групом познатих педагога приредило је специјално за гимназијалце и средњошколце „ПРИРУЧНИК ЗА НОВУ МАТУРУ“ који садржи сажето градиво из СРПСКОХРВАТСКОГ ЈЕЗИКА, ИСТОРИЈЕ, ГЕОГРАФИЈЕ, БИОЛОГИЈЕ, ХЕМИЈЕ, ФИЗИКЕ и МАТЕМАТИКЕ по наставном плану од I до IV разреда.

Ово је јединствен приручник, штампан на 378 страна, за припрему матуре и за брзо и успешно понављање градива у току школске године. Можете га добити поузећем, по цени од 40 н. дина. За само неколико дана ако пошаљете писмо или дописницу са наруџбином на: НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“, Француска 7, 11001 Београд.

WALT
DISNEY

МИКИ

